

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tessa Dare

USA TODAY
BESTSELLING
AUTHOR

AVON
BOOKS

Do You Want to Start a Scandal

"Prepare to fall in love."

JULIA QUINN

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tessa Dare

USA TODAY
BESTSELLING
AUTHOR

AVON
BOOKS

Do You Want to Start a Scandal

"Prepare to fall in love."

JULIA QUINN

Tessa Dare

Do You Want to Start a Scandal

AVONBOOKS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*Üç kozmik kediciğime - iki evde kalmış kız kardeşe ve bir gece huzurlu varlıklarını sarsmak için ortaya çıkan pişmanlık duymayan tırmığa.
Klavyemin üzerine oturup masama kahve döküyor olsanız da,
sarılmalarınız ve mırlamalarınız bunu fazlasıyla telafi ediyor.*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Yazan:
Tessa Dare Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Nottinghamshire, 1819 Sonbaharı

Siyahlı beyefendi koridora döndü ve Charlotte Highwood da onu takip etti.

Gizlice, tabii ki. Kimsenin görmesine izin veremezdim.

Kulakları, geçitte solda duran bir kapı mandalının ince tıkırtısını yakaladı. Hatırladığı kadarıyla Sör Vernon Parkhurst'ün kütüphanesinin kapısıydı bu.

Bir oyukta duraksadı ve sessiz bir tartışmaya daldı.

İngiliz sosyetesinin büyük planında Charlotte tamamen önemsiz bir genç kadındı. Kendisiyle tanıştırılmamış olan bir markizin yalnızlığına müdahale etmek en büyük terbiyesizlik olurdu. Ama küstahlık diğer seçeneğe tercih edilirdi: bir yıl daha skandal ve sefalet.

Balo salonundan uzak bir müzik yayılıyordu. Bir quadrille'in ilk birkaç tınısı. Eğer harekete geçecekse, bu şimdi olmalıydı. Kendini bundan vazgeçiremeden Charlotte parmak uçlarında koridora indi ve elini kapının mandalına koydu.

Çaresiz anneler çaresiz önlemler ister.

Kadın kapıyı açtığı anda marki hemen başını kaldırdı. Yalnızdı, kütüphane masasının arkasında duruyordu.

Ve o mükemmeldi.

Mükemmel derken yakışıklı demek *istememişti*, her ne kadar yakışıklı olsa da. Yüksek elmacık kemikleri, kare şeklinde bir çene ve o kadar düz bir burun ki Tanrı onu bir cetvelle çizmiş olmalıydı. Ama onunla ilgili diğer her şey de mükemmelliği ilan ediyordu. Duruşu, tavrı, koyu renk saçları. Etrafında dolaşan ve odayı dolduran kendinden emin komuta havası.

Sinirlerine rağmen içinde bir merak uyandı. Hiçbir erkek mükemmel olamazdı. Herkesin kusurları vardı. Kusurlar yüzeyde belli olmuyorsa, derinlerde bir yerde saklı olmalıydı.

Gizemler her zaman ilgisini çekmiştir.

"Endişelenme," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Seni kurtarmaya geldim."

"Kurtar beni." Alçak, zengin sesi ince taneli deri gibi kızın üzerinde kayıyordu. "Nereden? ?"

"Oh, her türlü şey. Başta rahatsızlık ve aşağılanma. Ama kırık kemikler olasılık dışı değil."

Masanın çekmecelerinden birini iterek kapattı. "Tanıştırdık mı?"

"Hayır, lordum." Geç de olsa reverans yapmayı hatırladı. "Yani, kim *olduğunuzu* biliyorum. Herkes sizin kim olduğunuzu biliyor. Siz Granville Markisi Piers Brandon'sınız."

"Son kontrol ettiğimde, evet."

"Ben de Charlotte Highwood, Highwood'lardan, bilmeniz için bir neden yok. Tabii *Prattler* okumuyorsanız, ki muhtemelen okumuyorsunuzdur."

Tanrım, umarım yapmazsın.

"Kız kardeşlerimden biri Vikontes Payne," diye devam etti. "Adını duymuşsunuzdur; taşlara düşkündür. Annem imkansızdır."

Bir süre durakladıktan sonra başını eğdi. "Büyülendim."

Neredeyse gülecekti. Hiçbir cevap daha az samimi olamazdı. Gerçekten de "büyülendim". Şüphesiz "dehşete düşmüş" daha doğru bir cevap olurdu ama bunu söyleyemeyecek kadar görgülü biriydi.

Bir başka kibar davranış örneğiyle, kanepeye doğru eliyle işaret ederek onu oturmaya davet etti.

"Teşekkür ederim, hayır. Yokluğum fark edilmeden önce baloya dönmeliyim ve kırılmaya cesaret edemem." Avuçlarını allık pembe elbisesinin eteklerinde gezdirdi. "Zorlamak istemem. Söylemeye geldiğim tek bir şey var." Sertçe yutkundu. "Sizinle evlenmekle zerre kadar ilgilenmiyorum."

Soğukkanlı, telaşsız bakışları onu tepeden tırnağa süzdü. "Benden bir rahatlama duyusunu iletmemi bekliyor gibisiniz."

"Şey... evet. Sizin yerinizde olan her beyefendi gibi. Gördüğünüz gibi, annem beni ünvanlı beyefendilerin arasına sokma girişimleriyle ünlüdür. Halk arasında alay konusu olmuştur. Belki de 'Umutsuz Debutante' deyimini duymuşsunuzdur?"

Bu kelimeleri telaffuz etmekten bile ne kadar nefret ediyordu. Bütün sezon boyunca onu acı ve boğucu bir bulut gibi takip etmişlerdi.

Geçen bahar Londra'daki ilk haftalarında, annesiyle birlikte Hyde Park'ta geziniyor, güzel bir öğleden sonrasının tadını çıkarıyorlardı. Sonra annesi, Astin Kontu'nun Rotten Row'dan aşağı at sürdüğünü görmüştü. Emin olmak için sabırsızlanıyordu.

Seçkin beyefendi kızını fark ettiğinde, Bayan Highwood onu yoluna çıkarmış, Charlotte'u çamura yuvarlamış, Kont'un atını şaha kaldırmış ve en az üç arabanın çarpışmasına neden olmuştu.

Prattler'ın bir sonraki sayısında, Charlotte'a çok benzeyen, göğüslerini açmış ve bacaklarını açarak trafiğe dalan genç bir kadının resmedildiği bir karikatür yer alıyordu. Karikatürün üzerinde "Londra'nın Bahar Vebası: Umutsuz Debutante."

Ve işte bu kadar. Skandal ilan edilmişti.

Bir skandaldan daha kötüsü: halk sağlığı için bir tehlike. Sezonun geri kalanında hiçbir beyefendi ona yaklaşılmaya cesaret edemedi.

"Ah," dedi, bir araya getirmiş gibi görünerek. "Demek Astin'in topallayarak yürümesinin nedeni sensin."

"Bu bir kazaydı." Yüzünü buruşturdu. "Ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, annemin beni *sana* itme ihtimali var. Sana söylemek istedim, endişelenme. Kimse onun entrikalarının işe yaramasını beklemiyor. En azından ben. Yani, bu çok saçma olurdu. Sen bir markizsin. Zengin, önemli, yakışıklı olan."

Yakışıklı mı, Charlotte? Gerçekten mi?

Neden, neden, neden bunu yüksek sesle söylemişti?

"Ve gözümü kara koyun bir üçüncü oğuldan daha yükseğe dikmiyorum," diye devam etti. "Aradaki yaş farkından bahsetmiyorum bile. Mayıs-Aralık eşleşmesi aradığınızı sanmıyorum."

Lord Granville'in gözleri kısıldı.

"Yaşlı olduğunuzdan değil," diye ekledi aceleyle. "Ve ben de düşünilemeyecek kadar genç olduğumdan değil. Bu bir Mayıs-Aralık maçı olmazdı. Daha çok . . . Haziran-Ekim. Hayır, Ekim bile değil. En fazla Haziran-Eylül sonu. Michaelmas'ı bir gün bile geçmez." Kısa bir süre yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu işi yüzüme gözüme bulaştırıyorum, değil mi?"

"Oldukça."

Charlotte kanepeye doğru yürüdü ve üzerine oturdu. Her şeye rağmen oturacağını düşündü.

Masanın arkasından çıktı ve bir ayakkabısını yere sağlamca basarak köşeye oturdu.

Kendi kendine, "*Çık dışarı*" dedi.

"Ben Delia Parkhurst'ün yakın bir arkadaşıyım. Siz de Sör Vernon'un bir tanıdığınızınız. İkimiz de önümüzdeki iki hafta boyunca bu evde misafiriz. Benim

Annem bir bağlantıyı teşvik etmek için elinden geleni yapacaktır. Bu da senin ve benim birbirimizden uzak durmayı planlamamız gerektiği anlamına geliyor." Gülümseyerek şaka yapmaya çalıştı. "Bir servete sahip olan unvanlı bir adamın benden uzak durması gerektiği herkes tarafından kabul edilen bir gerçek."

Gülmedi. Hatta gülümsemedi bile.

"O son kısım . . . Şakaydı lordum. Bir romandan bir satır-" "*Gurur ve Önyargı*. Evet, okudum."

Tabii ki. Tabii ki vardı. Yıllarca diplomatik görevlerde bulunmuştu. denizaşırı görevlere atandı. Napolyon'un teslim olmasından sonra Viyana Antlaşması'nın müzakere edilmesine yardımcı oldu. Dünyaya açık ve eğitilmiş biriymiş ve muhtemelen bir düzine dil biliyordu.

Charlotte'un toplumun saydığı kadar çok başarısı yoktu ama iyi nitelikleri vardı. İyi huylu, açık sözlü biriymiş ve kendine gülebiliyordu. Sohbet ederken genellikle diğer insanları rahatlatırdı.

Ne kadar mütevazı olsalar da bu yeteneklerin hepsi şimdi onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Duruşu ve delici mavi bakışları arasında Granville Markisi'yle konuşmak buzdan bir heykelle sohbet etmek gibiydi. Onu ısıtacak gibi görünmüyordu.

Orada bir yerde kanlı canlı bir adam olmalı.

Adama yan gözle baktı ve onu dinlendiği bir anda hayal etmeye çalıştı. Püsküllü deri koltuğunda uzanmış, botlarını masanın üzerine koymuştu. Ceketini ve yeleğini çıkarmış; kollarını çözmüş ve dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Belki de bir yandan gazete okuyor, bir yandan da konyak bardağından ara sıra bir yudum alıyordu. Yontulmuş çenesinde hafifçe uzamış bıyıkları ve gür, siyah saçları-

"Bayan Highwood."

İrkildi. "Evet?"

Sesini alçaltarak ona doğru eğildi. "Tecrübelerime göre, kuadriller -Her ne kadar bitmez tükenmez gibi görünseler de eninde sonunda sona ererler. Balo salonuna dönseniz iyi olur. Bu konuda ben de öyle."

"Evet, haklısın. Önce ben gideceğim. Siz de beni takip etmeden önce on dakika kadar bekleyin. Bu bana baloyu tamamen terk etmek için bir mazeret uydurma zamanı verecektir. Baş ağrısı belki. Oh, ama sonra önümüzde koca bir iki hafta var. Kahvaltı kolay. Beyler hep erken yerler, ben de saat ondan önce kalkmam. Gün boyunca Sör Vernon'la spor yapacaksın ve biz de Şüphesiz hanımların yazacak mektupları ya da adımlayacak bahçeleri olacaktır. Bu bizi görecektir."

Günler yeterince iyi geçiyor. Ancak yarınki akşam yemeği. Korkarım sıra sizde olacak."

"Benim sıram mı?"

"Rahatsızlık numarası yapmak. Ya da başka planlar yapmak. Kaldığım her akşam başımın ağrıdığını iddia edemem, değil mi?"

Adam elini uzattı ve kadın elini tuttu. Onu ayağa kaldırırken yakınında tuttu.

"Benimle ilgili evlilik planlarınız olmadığına emin misiniz? Çünkü şimdiden programımı ayarlıyor gibisiniz. Bir eş gibi."

Sinirli bir şekilde güldü. "Öyle bir şey yok, inan bana. Annem ne ima ederse etsin, onun umutlarını paylaşıyorum. Berbat bir çift olurduk. Senin için çok gencim."

"Yani açıkça belirttiniz."

"Sen edep timsalisin." "Ve sen ... buradasın. Tek başınasın."

"Aynen öyle. Ben kalbimi koluma takarım, seninki ise açıkça-" "Her zamanki yerinde duruyor."

Charlotte, Kuzey Kutup Dairesi'nde bir yerde gömülü olduğunu tahmin edecekti. "Mesele şu ki lordum, hiçbir ortak noktamız yok. Bir evde yaşayan iki yabancından biraz daha fazlası oluruz."

"Ben bir markiyim. Beş evim var."

"Ama ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Bu tam anlamıyla bir felaket olur."

"Sıkıcılıkla işaretlenmiş ve sefaletle noktalanmış bir varoluş."

"Kuşkusuz."

"Tüm ilişkimizi cinsel kongreye dayandırmak zorunda kalırız." "Ee ... ne?"

"Ben yatak sporundan bahsediyorum, Bayan Highwood. En azından bu kadar tahammül edilebilir."

Göğsünden saç çizgisine kadar ısı yayıldı. "I . . . Sen . . ."

Kadın çaresizce dilini çözmeye çalışırken, adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Olabilir mi? Buzda bir çatlak mı?

İçini bir rahatlama kapladı. "Sanırım benimle alay ediyorsunuz lordum." Omuz silkerek kabul etti. "Siz başlattınız."

"Ben yapmadım."

"Bana yaşlı ve ilgisiz dedin."

Gülümsemesini bastırdı. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

Oh, canım. Bu olmazdı. Eğer onun alay edebileceğini ve karşılığında alay edilebileceğini bilseydi, onu çok çekici bulurdu.

"Bayan Highwood, ben hiçbir şeye zorlanacak bir adam değilim, hele ki evliliğe. Diplomat olarak geçirdiğim yıllar boyunca krallar, generaller, despotlar ve delilerle uğraştım. Bu tarihin hangi kısmı sizi bir çöpçatan anne tarafından düşürülebileceğime inandırıyor?"

İç çekti. "Benimkiyle tanışmadığın kısım."

Durumun ciddiyetini anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Lord Granville bunu bilemezdi, bilse de muhtemelen umursamazdı.

-Ama Charlotte için söz konusu olan dedikodu ve skandal sayfalarından çok daha fazlasıydı. O ve Delia Parkhurst bir sonraki Londra sezonunu tamamen kaçırmayı ve kıtayı gezmeyi umuyorlardı. Her şeyi planlamışlardı: altı ülke, dört ay, en iyi iki arkadaş, son derece müsamahakâr bir refakatçi ve kesinlikle boğucu ebeveynler yok.

Ancak, valizlerini hazırlamaya başlamadan önce izin almaları gerekiyordu. Bu sonbahar ev partisi Charlotte'un Sir Vernon ve Leydi Parkhurst'e hakkındaki söylentilerin doğru olmadığını kanıtlama şansı. Küstah bir servet avcısı değil, terbiyeli bir centilmen ve kızlarına Büyük Tur'da eşlik etmesi için güvenebilecekleri sadık bir dost olduğunu kanıtlama şansı.

Charlotte bunu berbat edemezdi. Delia ona güveniyordu. Ve tüm hayallerinin tekrar yıkılmasına dayanamazdı.

"Lütfen, lordum. Eğer kabul ederseniz-" "*Sus.*"

Bir anda tavrı değişti. Soğukkanlı ve aristokrat bir tavırdan keskin bir tetikte olma haline geçti ve başını kapıya doğru çevirdi.

O da duydu. Koridordaki ayak sesleri. Yaklaşıyorlardı. Fısıltılı sesler, hemen dışarıda.

"Oh, hayır," dedi panikle. "Burada birlikte bulunamayız."

Bu sözleri söyler söylemez kütüphane bir kasırgaya dönüştü.

Charlotte bunun nasıl olduğundan bile emin değildi.

Panik içinde kaçmış mıydı? Adam onu bir şekilde kollarının arasına mı almıştı?

Bir an, sessiz bir dehşet içinde, gıcırdayarak dönen kapı mandalına bakıyordu. Sonra, kütüphanenin ağır kadife perdelerle gizlenmiş pencere kenarındaki koltuğuna yerleşti.

Granville Markisi ile göğüs göğüse geldi. Ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediği adam.

Oh, Tanrım.

Ceketinin yakalarını elleriyle kavramıştı. Adamın kolları ona sıkıca sarılmıştı. Elleri sırtına yaslanmıştı; biri belinde, diğeri omuzlarının arasındaydı. Kadın doğrudan adamın tertemiz beyaz kravatına bakıyordu.

Bulundukları konumun garipliğine rağmen Charlotte kıkırdamamaya ya da ses çıkarmamaya yemin etti. Bu şekilde fark edilirlse, asla iyileşemezdi. Annesi pençelerini Lord Granville'e geçirir ve bırakmayı reddederdi.

Tabii Charlotte önce utançtan ölmezse.

Ancak dakikalar ilerledikçe Granville'le birlikte bulunma ihtimalleri giderek azalıyordu.

Odaya iki kişi girmişti ve hiç vakit kaybetmeden

o.

Sesler ince ve boğuktu. Sessiz kıkırdamalar ve kumaş hışırtıları. Parfüm perdelerin arasından kalın, keskin bir dalga halinde süzülüyordu.

Bakışlarını yukarı kaydırıp ve karanlıkta Granville'in tepkisini aradı.

Yine o buzdan heykel gibi kayıtsız, dosdoğru önüne baktı. "Sence fark etmiş midir?" diye mırıldandı bir erkek sesi.

Cevap olarak, bir kadının boğuk fısıltısı: "*Sus. Çabuk ol.*" Charlotte'un göğsünde bir dehşet duygusu yükseldi.

Dehşet, birkaç dakika boyunca gelen yumuşak, rahatsız edici ıslak seslerle daha da arttı.

Lütfen, diye dua etti, gözlerini sıkarak. *Lütfen bunun şüphelendiğim şey olmasına izin verme.*

Duası cevapsız kaldı.

Ritmik sesler başladı. Ritmik, gıcırdayan sesler.

ayakları üzerinde şiddetle sallanan bir masaüstünden kaynaklandığını hayal etti. Ve tam da bu kadarına katlanmak için kendini çelikleştirmişken-

Homurdanmalar o zaman başladı.

İnsan vücudu çok tuhaf bir şey, diye düşündü. İnsanların gözlerini dinlendirmek istediklerinde kapatacakları göz kapakları vardı. Hoş olmayan tatlardan kaçınmak için dudaklarını kapatabiliyorlardı. Ama sesleri engellemek için böyle bir uzantı yoktu.

Kulaklar kapatılamazdı. Ellerini kullanmadan olmazdı ve onları hareket ettirmeye cesaret edemiyordu. Pencere kenarı çok dardı. En küçük koltuk bile

hareket perdeleri bozabilir ve onları verebilir.

Tüm bunları dinlemekten başka çaresi yoktu. Daha da kötüsü, Lord Granville'in de dinlediğini bilmekti. Masanın her gıcirtısını, her hayvani homurtuyu o da duyuyor olmalıydı.

Ve birkaç dakika içinde, her ağlayan feryat.

"Ah!"

Homurdan.

"Oh!"

Homurdan.

"Eeeeeee!"

Aman Tanrım. Kadın zevkten çıldırıyor muydu, yoksa ilkokulda sesli harfleri mi ezberliyordu?

Charlotte'un boğazında muzip bir kahkaha gıdıklaması yükseldi. Onu yutmaya ya da uzaklaştırmaya çalıştı ama nafile. Sinirlerinden ya da durumun garipliğinden kaynaklanıyor olmalıydı. Kendine gülmemesini söyledikçe

-İtibarının, Delia'yla olan yolculuğunun ve geleceğinin tamamının gülmemeye bağlı olduğunu kendine hatırlattığında bu dürtü daha da arttı.

Yanağının içini ısırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı, çaresizce onu kontrol altına almaya çalıştı. Ancak tüm çabalarına rağmen omuzları kasılmalarla sarsılmaya başladı.

Aşıkların adımları hızlandı, ta ki gıcirtı keskin, köpeksi bir ses haline gelene kadar. Görünmeyen adam gırtlaktan gelen bir kreşendo hırıltısı çıkardı. "*Grrrrraaaaagh.*"

Charlotte savaşı kaybetti. Kahkahalar göğsünden fıskırdı.

Lord Granville'in eli başının arkasına kaymasaydı her şey kaybolacaktı. Kolunu esneterek kızın yüzünü göğsüne yaklaştırdı ve kahkahasını yeleğinin içine gömdü.

Omuzları titrerken ve gözyaşları yanaklarından süzülürken onu sıkıca tuttu ve bir askerin el bombasının üzerine atlayabileceği gibi patlamasını engelledi.

Bu hayatında yaşadığı en tuhaf sarılmaydı ama aynı zamanda en çok ihtiyaç duyduğu sarılmaydı.

Ve sonra, merhametli bir şekilde, tüm sahne sona erdi.

Sevgililer birkaç dakika boyunca fısıldaşıp öpüştüler. Bir kenara itilmiş olan kumaşlar toplandı ve yerlerine yeniden yerleştirildi. Kapı açıldı, sonra kapandı. Sadece hafif bir parfüm kokusu kalmıştı.

Şiddetli, sabit bir gümbürtü dışında başka ses yoktu.

Lord Granville'in kalp atışını fark etti.

Görünüşe göre kalbi Kuzey Kutup Dairesi'nde gömülü değildi.

Derin ve ani bir nefes alarak onu serbest bıraktı.

Charlotte ne söyleyeceğinden çok nereye bakacağından emin değildi.

Bilekleriyle gözlerini sildi, sonra ellerini elbisesinin ön kısmında gezdirerek tek parça olduğundan emin oldu. Muhtemelen en çok saçları zarar görmüştü.

Boğazını temizledi.

Gözleri buluştu.

"Az önce burada neler olduğunu anlayamayacak kadar masum olduğunu umabilir miyim?" diye sordu.

Ona bir bakış attı. "Bir masum vardır, bir de cahil. Ben birincisi olabilirim ama ikincisi değilim."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Korku bunun için uygun kelime," dedi titreyerek. "Bu korkunçtu. Yara izi."

Manşetini çekiştirdi. "Bu konuyu daha fazla konuşmamıza gerek yok."

"Ama bunu düşüneceğiz. Aklımızdan çıkmayacak. Hafızalarımızda yer edecek. Bundan on yıl sonra, ikimiz de başka insanlarla evlenmiş ve kendi hayatlarımızı yaşıyor olabiliriz. Sonra bir gün bir dükkanda ya da parkta tesadüfen karşılaşacağız ve"-parmaklarını şıklattı-"düşüncelerimiz hemen bu pencere kenarındaki koltuğa gidecek."

"Bu olayı sonsuza dek düşüncelerimden kovmaya yürekten niyetliyim. Size de aynısını yapmanızı öneririm." Perdenin bir katını kenara çekti. "Artık güvende olmalı."

Önce o gitti ve yere doğru büyük bir adım attı. Adamın ikisini de bu kadar çabuk saklamayı nasıl başardığına bir kez daha hayret etti. Refleksleri olağanüstü olmalıydı.

Perdeleri arkadan bağlamak için ipi buldu ve bir tarafı yerine sabitlemeye başladı.

Charlotte eteğini topladı, çıkıntıdan kendi inişini yapmaya hazırlanıyordu.

"Bir dakika bekle," dedi. "Sana yardım edeceğim."

Ama çoktan başlamıştı ve zarif bir adım olması gereken şey beceriksizce bir yuvarlanmaya dönüştü. Düşüşünü engellemek için hamle yaptı. Ayaklarını bulup kendini sabitlediğinde, tekrar onun kollarındaydı.

Onun güçlü, koruyucu kolları.

"Teşekkür ederim," dedi, bunalmış hissederek. "Tekrar."

Adam ona baktı ve kadın yine o sinsi, çekici gülümsemenin ipucunu yakaladı. "Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın için, endişe verici bir sıklıkta bana doğru fırlıyorsun."

Yüzü kızarak kendini kurtardı.

"Hayran olduğunuz bir adama nasıl davrandığınızı görmekten nefret ediyorum," dedi. "Bu gidişle kimseye hayranlık duyma şansım olmayacak."

"Saçmalama." Düşen perde ipini geri aldı. "Gençsiniz, güzelsiniz ve hem zekâyâ hem de canlılığa sahipsiniz. Rotten Row'daki birkaç karışık dizgin her kırmızı kanlı beyefendiyi sizden uzak durmaya ikna ederse, bu ülkenin geleceği için korkarım. İngiltere'nin sonu geldi."

Charlotte'un içi yumuşadı. "Lordum, bunu söylemeniz çok nazikçe." "Bu hiç de kibarlık değil. Bu basit bir gözlem."

"Yine de, ben-" Dondu kaldı. "Oh, Tanrım."

Fark edilmişlerdi. Kütüphanenin kapısı ardına kadar açılmıştı.

Babasının baronetliğinin sekiz yaşındaki varisi Edmund Parkhurst kapının girişinde duruyordu, rengi solmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Oh, sensin." Elini göğsüne bastırarak rahatladı. "Edmund, sevgilim, yatakta olman gerekirdi."

"Sesler duydum," dedi çocuk.

Charlotte delikanlıya yaklaşıp gözlerinin içine bakmak için çömelerek, "Onlar hiçbir şey değildi," diye güvence verdi. "Sadece senin hayal gücün."

"Sesler duydum," diye tekrarladı. "Kötü sesler."

"Hayır, hayır. Kötü bir şey olmuyordu. Biz sadece ... oyun oynuyorduk."

"O zaman neden ağlıyorsun?" Çocuk başıyla Lord'u işaret etti.

Hâlâ perdenin ipini tutmakta olan Granville. "Peki o garip adam neden elinde bir ip tutuyor?"

"Oh, o mu? Bu bir ip değil. Ve Lord Granville yabancı bir adam değil. Babanızın misafiri. Bu öğleden sonra geldi."

"Buyurun, size göstereyim." Marki öne doğru ilerledi ve çocuğun korkularını yatıştırmayı umarak örgülü kadifeyi uzattı. Uzun boylu, heybetli bir adamın, kendisini daha önce hiç görmemiş, korkmuş bir çocuğu sakinleştirmesinin ne kadar imkânsız olduğunun farkında değil gibiydi.

Çocuk geri çekildi ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yardım edin! Yardım edin!"

Cinayet!"

"Edmund, hayır. Hiç yok-"

"CİNAYET!" diye bağırarak koridorda koşmaya başladı. "CİNAYET!"

Granville'e baktı. "Orada durma. Onu durdurmak zorundayız." "Onu koridorda yakalayabilirim, ama içimden bir ses bunun yardım et."

Bir dakika içinde Sör Vernon, ilgili ev sahipleri, kütüphanede onlara katılmıştı. Ardından da olabilecek en kötü *kişi*, anneleri geldi.

"Charlotte," diye azarladı. "Her yeri aradım. Buraya mı geldin?"

Sör Vernon oğlunun histerisini yatıştırdı. "Ne oldu oğlum?"

"Sesler duydum. Cinayet sesleri." Çocuk parmağını dikleştirdiği kolunun üzerine koydu. "Onlardan."

"Herhangi bir cinayet sesi yoktu," dedi Charlotte.

"Çocuğun kafası karışmış," diye ekledi Lord Granville.

Sir Vernon elini Edmund'un omzuna koydu. "Bana tam olarak ne duyduğunu söyle."

"Üst kattaydım," dedi çocuk. "Bir gıcırtyla başladı. Şöyle. *Eek, eek, eek, eek.*"

Çocuk son çeyrek saatin tutkulu seslerini esrarengiz bir şekilde yeniden canlandırmaya başladığında Charlotte yavaşça içinde öldü. Her iç çekiş, feryat ve inilti. Çocuğun gerçekte hangi faaliyete kulak misafiri olduğu konusunda hiçbir şüphe olamazdı. Ve şimdi herkes Charlotte ve Marki'nin bu özel aktiviteyi gerçekleştirdikleri sonucuna varacaktı.

Homurdanırken.

Ve ipleri kullanarak.

En kötü kâbuslarında bile bu sahneyi hayal edemezdi.

"Sonra korkunç bir hırıltı duydum ve bir kadının çığlık attığını duydum. Ben de sorunun ne olduğunu görmek için aşağı koştum." Suçlayıcı parmağını pencere kenarı. "Birlikte oldukları yer orasıydı."

Sir Vernon gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuş görünüyordu.

"Pekala," dedi annem. "Umarım Lord Granville kendini açıklamak istiyordur."

"Affedersiniz, madam. Ama kızınız olmadığını nereden bileceğiz? kendini açıklamak zorunda mı?" Sir Vernon, Lord Granville'e baktı.

"Kasabada bazı konuşmalar oldu."

Charlotte irkildi.

Lord Granville, "Sir Vernon, sizinle özel olarak konuşmalıyız," dedi.

Hayır, hayır. Özel bir konuşma onu mahvederdi. Herkesin gerçeği duyması gerekiyordu, burada ve şimdi.

"Bu doğru değil," diye açıkladı. "Hiçbiri."

"Oğluma yalancı mı diyorsunuz, Bayan Highwood?"

"Hayır, sadece ..." Charlotte burun kemiğini sıktı. "Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Hiçbir şey olmadı. Kimse öldürülmedi ya da herhangi bir şekilde saldırıya uğramadı. İp falan da yoktu. Lord Granville perdeleri bağlıyordu."

"Perde neden çözülmüştü ki?" Sir Vernon sordu. Edmund, "Şurada yerde bir şey var," dedi.

İncelemek için nesneyi kaldırdığında Charlotte'un kalbi durdu. Bu bir jartiyerdi.

Kırmızı kurdeleden bir jartiyer.

"O benim değil," diye ısrar etti Charlotte. "O jartiyeri hayatımda hiç görmedim. Yemin ederim."

"Peki ya bu?" Edmund kurdeleyi ters çevirerek bir dikiş parçasını ortaya çıkardı.

Jartiyer tek bir harfle işlenmişti. C harfi.

Charlotte, Lord Granville ile çılgınca bakıştı.

Şimdi ne olacak?

Annesi yüksek sesle konuştu. "Lord Granville'in, onca beyefendinin arasında kızıma karşı böyle utanmazca ve şok edici bir şekilde davrandığına inanamıyorum."

Anne, hayır.

Annesi yüksek sesle, "Tutkuya yenik düştüğü sonucuna varabilirim!" dedi. Charlotte'a, "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım," diye fısıldadı.

"Anne, lütfen. Olay çıkarıyorsun."

Ama tabii ki, annesinin yaratmak istediği de tam olarak buydu. Kızını bir markiyle nişanlamak anlamına gelecekse, bir skandala neden olma fırsatını kaçırmazdı.

Oh, Tanrım. Charlotte onu uyarmaya çalışmıştı ve şimdi en kötü korkuları gerçek oluyordu.

"Doğruyu söylüyorum anne. Hiçbir şey olmadı."

"Önemli değil," diye fısıldadı annem. "Önemli olan insanların bir şey olduğunu *düşünecek* olması."

Charlotte bir şeyler yapmalıydı, hem de hemen. "Bu benim jartiyerim değil! Hâlâ ikisini de giyiyorum. İşte, bunu kanıtlayabilirim." Elbisesinin eteklerini toplamak için eğildi.

Etekleri.

Annesi katlanmış yelpazeysiyle ellerine vurdu. "Karışık bir toplulukta mı? Böyle bir şey yapmayacaksın!"

İki jartiyer giydiğini kanıtlamak, Sir Vernon'ın onun tek jartiyer giydiğine inanmasından daha kötü ne olabilirdi?

Bir kez daha sakince gerçeği ifade etmeye çalıştı. "Lord Granville ve ben sadece konuşuyorduk."

"Konuşmak mı?" Annem canla başla kendini yelpazeledi. "Ne hakkında konuşuyoruz, bilmek isterim."

"Cinayet!" Edmund bağırdı. Kelimeyi bir ilahiye dönüştürdü ve ayaklarını yere vurarak eşlik etti. "Mur-der, mur-der, mur-der."

"Cinayet değil!" Charlotte bağırdı. "Ne de başka bir uygunsuz eylem. Biz hakkında konuşuyorduk."

"Neyin?" Sör Vernon sordu.

Lord Granville araya girdi. Charlotte'un koluna dokunarak onu susturdu. Sonra boğazını temizledi ve tamamen doğru -ve tamamen yıkıcı- bir cevap verdi.

"Evlilikten bahsediyorduk."

İkinci Bölüm

Ertesi sabah Piers süitindeki masada oturmuş, bir fincan kahve içiyor ve şakaklarına masaj yapıyordu. Başını zonkluyordu.

"Bu tam olarak nasıl oldu?" Odanın köşesinde Ridley, Piers'in mavi pardösüsünü fırçaladı. "Bana tekrar açıkla."

"Bunu açıklayabileceğimden emin değilim. Ve bunu yapmanıza gerçekten gerek yok, biliyorsunuz."

Ridley omuz silkti ve paltosunu fırçalamaya devam etti. "Benim için sorun değil. Beni rahatlatıyor."

"Nasıl isterseniz, o zaman."

Ev halkının geri kalanı için Ridley onun uşağıydı. Piers içinse Kraliyete hizmet eden bir meslektaş. Güvenilir bir ortak ve profesyonel bir akran.

Her zamanki gibi, Ridley'in Parkhurst Malikanesi'ndeki amacı merdiven altlarını dinlemektir.

Piers ise seçkinler arasında dolaşıyordu. Piers bir ajan arkadaşından ufak tefek işleri yapmasını istemeyi sevmezdi.

"Kuadril başladığında kütüphaneye gittim," dedi.

Önceki geceden itibaren attığı adımların izini sürmek ve bunları anlamlandırmak. "Soruşturmaya başlamayı planlıyordum."

Soruşturma. Bu taşra tatilinin gerçek nedeni. Sir Vernon Parkhurst henüz bilmiyordu ama önemli bir atama için değerlendiriliyordu. Kraliyet, Avustralya'daki karışık ve yozlaşmış durumu çözecek güvenilir bir elçiye ihtiyaç duyuyordu. İnceleme süreci

Yeterince basit bir süreç ... tek bir pürüz dışında.

Son birkaç aydır, adam para sızdırıyordu. Düzensiz aralıklarla, ılımlı miktarlarda. Yüz pound burada, iki yüz pound orada.

O da birkaç gündür Kasaba'da görünmüyordu. Çok ciddi bir şey değildi ama bu durum bir soruna işaret ediyordu. Büyük olasılıkla bir oyun alışkanlığı ya da bir metres. Şantaj da göz ardı edilemez.

Sir Vernon'ın saklamak için para ödeyeceği sırları varsa, bunları keşfetmek Piers'in göreviydi.

"Masasında herhangi bir defter ya da yazışma var mı diye hızlıca bir arama yapacaktım. Sözümü kesti. Tanıştırmadan, kapıyı bile çalmadan. Onu tahrik edici buldum."

"Ve güzel."

"Sanırım." Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ridley kör değildi. Aslında Bayan Highwood oldukça güzeldi; canlı gözleri ve geniş, arsız gülümsemesiyle. Çekici bir fiziği de vardı.

"Büyüleyici de, garanti ederim."

"Belki de."

Ridley elini sallayarak, "Ve o temiz hava soluyan bir nefesti," diye devam etti. "Yorgun bir casusun soğuk, kara kalbini ısıtacak bir masumiyet ve güneş ışığı huzmesi."

Piers umursamaz bir ses çıkardı, sonra da konuşmayı bitirmek için kahvesini yudumladı.

İşin kötüsü, Ridley onu çok iyi tanıyordu ve bir dereceye kadar haklıydı.

Piers saraylar ve parlamentolar arasında sonsuz bir oyunun sahneleriymiş gibi dolaşarak çok fazla zaman geçirmişti. Krallardan fahişelere kadar karşılaştığı herkes bir rol oynuyordu. Parkhurst Malikânesi sadece başka bir sahneydi ve sıkıcı bir sahneydi.

Birdenbire, pembe elbiseli, genç ve güzel bir kadın çıkageldi, hayatında gördüğü en kötü oyuncuydu. Repliklerini karıştırıyor, sahneyi deviriyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, Charlotte Highwood kendinden başkası olamıyordu.

Bu nitelik nadir ve canlandırıcıydı ve Piers büyülendiği için kendini lanet bir klişe gibi hissediyordu ama bulduğu yerde geçici bir zevkten zevk almayı öğrenmişti.

Bu konsantrasyon eksikliğinin bedelini ödeyecekti. O da ödeyecekti.

"Çok uzun süre oyalanmasına izin verdim," dedi. "Fark edildik. Daha fazla soruya davetiye çıkarmadan açıklama yapmak imkansızdı."

Sör Vernon'ın özel kütüphanesinde bulunmasının nedeni gibi sorular. Gerçeği itiraf etmektense, ev sahibini baştan çıkarmak için sessiz bir yer aradığına inandırmak daha iyiydi.

"Hatalar sizin gibi değildir lordum," dedi Ridley.

Hayır, değillerdi.

Piers iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Artık bunun üzerinde durmanın bir yararı yoktu. Yapılması gereken tek şey ilerlemektir. Hatalarıyla yüzleşmek ve mümkünse onları düzeltmek. Mümkün değilse zararı en aza indirmek.

Dün geceki fiyasko sırasında bir noktada alternatifleri netleşmişti. Olaya karıştığını reddedip "cinayet" mahallinden kaçabilir, görevini bırakıp masum bir genç kadını ejderhaların önüne atabilirdi.

Ya da görevini birden fazla şekilde yapabilirdi.

"Doğal olarak onurlu olanı yapacaksın," dedi Ridley. "Her zaman yaparsın."

Piers ona alaycı bir bakış attı. İkisi de bu işte onurun zor elde edildiğini biliyordu. Oh, o parlak vatansever kahramanlık duygusunun peşinden koşullar - ne de olsa işi kabul etmelerinin nedeni buydu. Ama hiçbir zaman tam olarak kavrayamadılar. Bu arada utanç ve suçluluk duygusu da peşlerini bırakmıyordu.

Öğrendiğine göre en iyi yol, onu çok yakından incelememektir. Bugünlerde kendi içine bakmaktan kaçınıyordu. Ona kalan küçük onur, aldatma ve karanlıkla karışmıştı.

Bayan Highwood'la ilgili bu mesele de farklı olmayacaktı ve onun iyiliği için daha da üzücü olacaktı. Bugün yapmak istediğinden daha iyisini hak ediyordu.

Masanın üzerindeki dosyaya dokundu. Charlotte Highwood da dahil olmak üzere Parkhurst Malikânesi'nde yaşayan herkes, konuklar ve hizmetçiler hakkında bilgiler içeriyordu. "Bunu okudun. Benim için özetleyin."

Ridley omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Soylu bir aileden geliyor.

Birkaç

Mütevazı ama düzenli geliri olan bir mülk. Babası üç kız çocuğu doğurmuş ama hiç erkek çocuğu olmadan ölmüştür. Mülk kuzenine geçmiş ve hanımlara orta halli çeyizler kalmıştır. Charlotte en küçükleridir. En büyükleri Diana, gençliğinde astım hastalığına yakalanmış, bu yüzden aile onun sağlığı için deniz kenarına taşınmıştır. İşte burada işler ilginçleşiyor."

Piers kahvesini acı tortusuna kadar içti. "Öyle mi?"

"Spindle Cove'a gittiler."

"Spindle Cove. Bu neden tanıdık geliyor?"

"Leydi Christian Pierce da evlenmeden önce orada biraz zaman geçirmiş."

"Violet? Haklısın. Bu çok ilginç." Piers'in hatırladığı kadarıyla çift şu anda Fransa'nın güneyinde görev yapıyordu.

"Oldukça küçük bir köy, Spindle Cove. Sir Lewis Finch'in kızı tarafından

sıra dışı kadınlar için bir sığınak olarak kurulmuştur. Genç hanımlar

Sıkı bir program takip edin: Pazartesi, kır yürüyüşleri. Salı günleri, deniz banyosu. Çarşamba bahçede, Perşembe-

"Gerçekten, her ayrıntıya ihtiyacım yok," dedi Piers sabırsızlıkla.

"Highwood'lara dönelim. Herhangi bir bağlantısı var mı?"

"İyi haber, kötü haber var." "Önce kötü, lütfen."

"En büyük kız kardeş yerel bir demirciyle evlendi."

Piers başını salladı. "Annesinin buna izin verdiğine inanamıyorum. Başka seçeneği yokmuş demek ki."

"İyi: Ortanca kız kardeş bir vikontla kaçtı."

"Evet, Charlotte bundan bahsetmişti. Hangi Vikont'tu?"

Kapı çalındı. Ridley kapıyı açtığı anda uşak koridorda duruyordu.

"Vikont Payne sizi görmek istiyor, lordum." diye anons etti.

Ridley kapıyı kapattı, sonra Piers'a sırtıttı. "Şu Vikont."

"Colin? Gerçekten sen misin?"

"İşte benim en sevdiğim küçük kardeşim."

Charlotte hızla oturma odasına geçti ve kollarını kayınbiraderine dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Nasıl oldu da bu kadar çabuk gelebildin? çabuk?"

"Annen bir ekspres gönderdi. Ve kuzeye doğru hızlı yolculuklar yapma konusunda köklü bir yeteneğim var."

"Burada olmana çok sevindim."

Colin bunu düzeltecekti. Ya da daha doğrusu, her şeyi karmakarışık bir hale getirecek, rahatlatıcı bir şekilde kıkırdayacak, her türlü skandala son verecek ve sonra hepsi öğle yemeğine oturabilecekti.

Öğle yemeği kulağa hoş geliyordu. O sabah hiçbir şey yiyememişti ve çok acıkmaya başlamıştı.

"Lütfen bana düello gibi aptalca bir şey düşünmediğini söyle," dedi.

"Senden daha iyi nişancı olduğumu biliyorsun. Minerva asla Beni affet."

"Düello yapmayacağız. Buna gerek yok."

Rahatlayarak iç çekti. "Oh, güzel."

"Granville bu sabah evlenme teklif edecek ve ben de buna izin vermeyi kabul ettim." "Teklif mi? Ama bu çok saçma. İkimiz ... Sadece konuşuyorduk."

"Yalnız," diye işaret etti.

"Evet, ama ancak diğerleri içeri girdiğinde saklandık."

"Pencere kenarında." Ona anlamlı anlamlı baktı. "Tutkulu bir kaçamağa kulak misafiri olduğun yerde."

Charlotte hayal kırıklığıyla içini çekti. "*Biz hiçbir şey yapmadık.*"

Colin'in kaşı şüpheyile kalktı. "Ben pek çok yaramazlık yaparak paçayı kurtarmış biriyim. Senin *hiçbir şey* yapmadığına inanmayacağım."

"Hiçbir şey yoktu, sana söylüyorum. Aramızda bir şey yoktu. Bana inanmıyor musun?" "İnanıyorum. Sana inanıyorum, tatlım. Ama bu gizemli aşklar gelmedikçe

suçu üstlenecek başka kimse yok. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece gerçek -Onunla bu kadar yakın bir yerde yalnız yakalanmanız, beklentilerinize zarar vermek için yeterli olabilir. Pek ihtiyatlı davranmadın Charlotte."

"Ne zamandan beri sağduyuya önem veriyorsun? Sen müzmin bir serseri."

Tek parmağını çelişkili bir şekilde kaldırdı. "Ben müzmin bir serseriydim. Artık bir babayım. Ve size şunu söyleyeyim, Minerva ıslah olmuş çapkınların en iyi kocalar olduğunu söyleyen eski özdeyişe karşı çıksa da, en aşırı korumacı babalar olduğumuz konusunda ilk o hemfikir olurdu. Eskiden bir balo salonuna girdiğimde koparılmak için olgunlaşmış bir çiçek bahçesi görürdüm. Şimdi ise kızımı görüyorum. Onlardan düzinelerce var."

"Kulağa rahatsız edici geliyor."

"Bir de bana sor." Ürperdi. "Demek istediğim, erkeklerin zihninde gizlenen uygunsuz düşünceleri çok iyi biliyorum."

"Lord Granville'in aklında uygunsuz hiçbir şey yok. Şimdiye kadar karşılaştığım en doğru zihne sahip."

Ancak bu sözleri söylerken bile merak ediyordu. Pencere kenarındaki koltukta kalbinin güm güm atışını hatırladı. Onu kollarının arasına alışını. En çok da sinsi alaylarını.

Yatak sporundan bahsediyorum, Bayan Highwood. En azından bu kadarı katlanılabilir.

Isı tenini sardı.

"Yuva kurmaya hazır değilim," dedi. "Evet, bir Londra sezonunun eğlencesini istiyordum ama bu kadar erken evlenmeyi düşünmüyordum."

"Farelerin ve insanların en iyi planları hakkında söylenen bir şey vardır. Bunun Kutsal Kitap'ta olduğundan oldukça eminim." "Robert Burns'ün bir şiirinden."

"Gerçekten mi?" Acımasız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben de nadiren okurum. Nadiren derken, asla demek istiyorum. Ancak aşk hakkında bir şeyler bilirim ve insanın niyetlerine nasıl güldüğünü."

"Burada aşk falan yok! Birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu maçı o da benim kadar istemiyor."

"Oh, bundan şüpheliyim."

"Neden?"

Başını öne eğdi. Lord Granville salonun diğer ucunda bir koltukta oturuyordu.

uzun, dar oda. Onun içeri girdiğini fark etmemişti. Bunca zamandır orada mı oturuyordu?

"Çünkü sana bakma şekli bende bir şeyleri sopayla dövme isteği uyandırıyor."

"*Colin*. Sen sopayla dövülecek biri değilsin."

"Biliyorum! İnan bana, bu değişikliklerden ben de en az senin kadar rahatsızım." "Zamanlama da çok kötü."

Colin ellerini onun omuzlarına koydu. "Onu dinle, tatlım. Neyin tehlikede olduğunu düşünürsek, kendine bu kadarını borçlusun. Vereceğin her kararda seni destekleyeceğim. Ama bunu yapacak olan sen olmalısın."

Başını salladı.

Minerva'yla evlendiğinde Colin ailenin erkeği olmuştu. Ancak hiçbir zaman bir otorite figürü olmamıştı. Charlotte bağımsızlığına ne kadar değer verse de neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Babasını hiç tanımamıştı. Gençliğinde, hayatında istikrarlı bir erkek varlığının özlemine çekmişti. Bir ağabey, bir amca, hatta bir kuzen bile olabilirdi. Sadece bilgelik ve emirle ve sadece onun iyiliğini düşünerek odaya girip şöyle diyebilecek bir adam-

Yukarı çık ve dinlen, Charlotte. Ben her şeyle ilgileneceğim.

"Yukarı çık ve dinlen Charlotte." Lord Granville ayağa kalktı ve odayı geçti. "Ben her şeyle ilgileneceğim."

Hayır, hayır, hayır.

O yanlış adamdı.

Ve neden ona Charlotte diye hitap ediyordu? Ne kadar düzgün biri olsa da, daha iyisini bilmeliydi. Bu derece yakınlık aile için ayrılmıştı.

Ya da nişanlı çiftler.

Gözlerini haliye dikti. "Biz nişanlı değiliz lordum."

"Sanırım değiliz. Ama bu uzun sürmez."

Colin onu yanağından öptü. "İkinizi yalnız bırakayım."

"Yapma," diye tıslayarak Colin'in koluna uzandı. "Colin, hayır. Beni bırakamazsın."

Ama çabaları boşunaydı. Kayınbiraderi onu terk ederek elinden kaçtı.

Başka çaresi kalmayınca dönüp markize baktı. Gözlerindeki yorgunluğa bakılırsa, dün gece ondan daha fazla uyumamıştı. Yine de yıkanmak, tıraş olmak ve lacivert sabahlığını, tertemiz devetüyü pantolonunu ve cilalı çizmelerini giymek için zaman bulmuştu.

Charlotte sabahın köründe bu kadar güzel görünen insanlara asla güvenmezdi.

İşbirliğine yanaşmayan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana evlenme teklif etmek istiyor olamazsın."

"Ciddiyim ve ciddiylim. Annenize, Sör Vernon'a ve şimdi de kayınbiraderinize söz verdim."

İnançsızlıkla başını salladı. "Bu durum tahammül edilemez."

Adam cevap vermedi.

"Özür dilerim," dedi. "Bu kadar duyarsız görünmek istememiştim. Sanki dünyada evlenmeyi seçeceğim son adam senmişsin gibi. Böyle bir şeyi iddia edecek kadar aptal değilim. Bayanların böyle bir şey söylemesini hep saçma bulmuşumdur. Gerçekten *son* erkek mi? Demek istediğim, dünyada çok sayıda suçlu ve ahmak var. Ve bunları bir kenara bıraksak bile, neredeyse hiç yıkanmayan milyonlarca insan olmalı."

"Yani ortalamanın üstünde olduğumu söylüyorsunuz."

"En üst çeyrekte, kesinlikle. Ama işte tam da bu yüzden kendini sana doğru fırlatan ilk küstah kızla evlenmekten daha iyisini hak ediyorsun."

Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni ilk olduğuna inandıran nedir?"

Hay Allah. İşte yine sevimli olmaya başladı. Onun ince esprileri için henüz çok erkendi. Savunmasını hazırlamamıştı.

"Siz bir markiz ve diplomatsınız."

"Ama hafıza kaybı değil. Kim olduğumu hatırlıyorum."

"O zaman şunu hatırlamalısın: Zarif ve başarılı bir eşe ihtiyacın var. Kusursuz bir ev sahibi."

Bakışları çok rahatsız edici bir şekilde onun üzerine yerleşti. "Evlilikten tek istediğim bir varis, Bayan Highwood."

Sesli bir şekilde yutkundu.

"Para ya da bağlantılar için evlenmeye ihtiyacım yok," diye devam etti. "Ancak siz benimkilerden faydalanabilirsiniz. Kendi adıma, bana çocuk doğuracak ve soyumun devamını sağlayacak genç, sağlıklı bir eşe -tercihen zeki ve iyi huylu bir eşe- ihtiyacım var. İçinde bulunduğumuz bu durum, beklenmedik olsa da, karşılıklı yararımıza olabilir."

"Yani teklif ettiğiniz bir mantık evliliği," dedi. "Basit bir işlem. Senin servetine karşılık benim rahmim."

"Bu oldukça kaba bir tanımlama."

"Dürüst bir tanım mı?"

Belki de dünyevi, zarif bir eşe gerçekten ihtiyacı yoktu. Belki de arkadaşlık ihtiyaçlarını başka yerlerde karşılıyordu ve tek istediği Kur yapma zahmetine girmeden doğurgan bir gelin.

Bu işten kurtulmak için bir sebep daha.

Onu bir çift sandalyeye götürdü ve oturmasını işaret etti. Charlotte'un vücudu uyuşmuştu.

"Hayal ettiğiniz gibi bir eşleşme olmasa da," dedi, "tatmin edici bir eşleşme bulacağınızı sanıyorum. Leydi Granville olarak güzel bir eviniz olacak. Aslında birkaç tane."

"Evet," dedi zayıf bir sesle. "Beş rakamını hatırlıyor gibiyim."

"Ayrıca toplu iğne paranız, mirasınız ve en yüksek makamlara giriş hakkınız olacak.

toplumun kademeleri. Çocuklar doğduğunda, onların yetiştirilmesinde hizmetkâr olmanıza gerek kalmayacak. Kısacası, arzu edebileceğiniz her şeye sahip olacaksınız."

"Oldukça dikkate değer bir istisna dışında,"

dedi. "Söyle bana, senin olsun."

Nasıl belli olmaz ki? "Aşık olmak istiyorum."

Durdu, düşündü. "Sanırım bu pazarlığa açık olabilir.

Elbette bana bir varis verdikten sonra ve ancak ağzını sıkı tutacağına söz verersen."

İnanamamıştı. "Beni yanlış anladınız lordum. Evleneceğim adama aşık olmak isterim. Ve dahası, karşılığında onun tarafından sevilmek isterim. Evlendiğinizde siz de aynısını istemez misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Bilmiyorum."

"Sakin bana aşka inanmayı reddeden o inatçı adamlardan biri olduğunu söyleme."

"Aşkın var olduğuna inanıyorum. Ama bunu kendim için hiç istemedim." "Neden olmasın?"

Sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi yana baktı. "Aşkın bir erkeğin önceliklerini yeniden düzenlemenin bir yolu vardır."

Charlotte biraz gülerek, "Umarım olur," dedi. "Eğer doğru yapılırsa."

"İşte tam da bu yüzden aşk, karşılayamayacağım tek lüks. Görevlerim ve sorumluluklarım var. Pek çok insan benim net kararıma güveniyor. Şairlerin 'aşık olmak' demesinin bir nedeni var, 'tırmanmak' değil. Bunu kontrol edemezsiniz, nereye düşeceğinizi seçemezsiniz."

Adamın bir bakıma haklı olduğunu düşünüyordu. Ama Delia'yı hayal kırıklığına uğratmayı, dedikodulara katlanmayı ve istediğini düşündüğü her şeyden vazgeçmeyi göze alabilse bile... aşksız bir evliliği kabul etmeyi hayal bile edemezdi.

Aşk yiyemezsin, diye ısrar eden annesinin sesini duydu. Ama o zaman, bir yığın bozuk parayla sohbet edemezdi. Kocaman, boş bir evde şefkat ya da tutku bulamazdı. Ya da beş evde bile.

Kendini çok iyi tanıyordu. Kibar bir evlilik uzun süre kibar kalamazdı. Kocasının kendisini sevmesini sağlamaya çalışacak, bu çabası başarısız olursa da küsecekti. Sonunda birbirlerini hor görürlerdi.

İşte bu yüzden -annesine ne planlar yaparsa yapsın- Charlotte sadece kalbinin sesini dinleyeceğine dair kendine söz vermişti.

"Uygun bir düzenlemeyi kabul edemem lordum. Görevinize olan bağlılığınız takdire şayan olabilir ama 'arkanıza yaslanın ve İngiltere'yi düşünün' bana göre değil."

Sesi alçak ve karanlık bir hal aldı. "Sana dilediğin her şeyi vaat edemem ama şunu vaat ediyorum: Seni yatağa götürdüğümde İngiltere'yi düşünmeyeceksin."

"Oh."

Dün gece yataktan bahsettiğinde, onu suskun bırakmıştı. Bu sefer, onu nefessiz bıraktı.

Highwood kardeşler arasında en güzeli o değildi, bu onur Diana'ya aitti. Yine de Charlotte, standart İngiliz tarzına göre kendisinin yeterince güzel olduğunu biliyordu. Highwood'luların hayranlığını biliyordu. Hatta bir iki kez öpülmüştü. Ama şimdi fark ediyordu ki, o hayranların hepsi erkekti.

Lord Granville bir adamdı.

Zarif bir şekilde dikilmiş sabahlığının altında yontulmuş kaslar ve sınıksız gerilmiş sinirler olurdu. Vücudu onunkinin yumuşak olduğu her yerde sert olurdu. Koyu renk saçları ilgi çekici yerlere dağılmış olurdu.

"Charlotte."

Sarsılarak kendine geldi. "Evet?"

Yüce Tanrım. Onu yine soyunmuş olarak hayal ediyordu. Bu oda dayanılmaz derecede sıcaktı.

"Bu hiç adil değil," dedi, içten içe ne kadar çocuksu görüldüğüne hayıflanarak. "Biz hiç günah işlemedik. Neden Sör Vernon'a Gerçek mi? Onun kütüphanesine gittiğin..." Kafasını eğdi, şaşkındı. "Kütüphanesinde ne yapıyordunuz ki?"

"Önemli değil."

"Sanmıyorum. Önemli olan *başka bir* çiftin masada skandal bir kaçamak yapmış olması. Bunun için cezalandırılmamalıyız."

Bakışları onunkileri yakaladı. "Eğer evlenmezsek, sadece birimiz cezalandırılacak. Ve bu ben olmayacağım."

"Biliyorum."

Dünya erkekleri cinsel istismarlarından dolayı tebrik ediyordu ama aynı şekilde davranmaya cesaret eden kadınlara karşı çok acımasızdı. O uzaklaşabilirdi

bu durumdan zarar görmeden. Mahvolurdu. Arkadaşsız. Sevgisiz. Grand Tour'suz.

Sefil.

Lord Granville onun için bunu yapmaya razı olduğuna göre gerçekten iyi biri olmalıydı.

Mükemmel bir beyefendi.

Öne doğru uzandı ve kızın elini kendi elinin içine aldı. "İşte teklifim."

Lütfen, teklif etme. Şimdi olmaz, kararlılığım bu kadar zayıfken.

"Bir anlayış," dedi.

Kadın ona baktı. "Biz ne anlıyoruz? Ya da *sen* ne anlayış, demeliyim. Ben kayboldum."

"Annenizi ve Sör Vernon'u bir anlaşmaya vardığımız konusunda temin edeceğiz. Kaldığım sürenin sonuna kadar aramızda kalacak özel bir anlaşma. Bir geceden sonra nişanlandığımızı duyurmak sadece daha fazla dedikoduya davetiye çıkarmak olur. Ancak iki hafta sonra kimse bunu sorgulamayacaktır."

Yüksek sesle güldü. "*Herkes* bunu sorgulayacak. Şöhretimi unuttun mu? Bana isteyerek evlenme teklif ettiğine asla inanmayacaklar. Tüm uzuvlarını koruduğun için seni şanslı sayacaklar."

İtirazlarına rağmen Charlotte bu konuşmadan bekleyebileceği en iyi sonucun bu olduğunu biliyordu. Önerdiği bu "anlayış" gerçek bir çözüm değildi ama en azından ona biraz zaman kazandırmıştı. O da başka bir çıkış yolu bulmak için iki haftamız var.

Ve bir şekilde bundan kurtulmanın başka bir yolunu bulmalı. İkisinin de iyiliği için.

Colin'in sözleri aklına geldi. *Sana inanıyorum, tatlım. Ama bu gizemli aşıklar suçu üstlenmek için ortaya çıkmadıkça, başka kimse çıkmayacak.*

Gizemli aşıkların ortaya çıkma ihtimali yoktu. Ama bu bulunamayacakları anlamına gelmiyordu. Burası taşraydı, Londra değil. Burası taşraydı, Londra değil.

olasılıklar sınırlıydı. Eğer Charlotte onların kimliklerini bulabilir ve itiraf etmeye zorlayabilirse ...

O zaman o ve Lord Granville temize çıkacaklardı.

İki hafta. Bu kesinlikle yeterli bir süre olurdu. Olmak zorundaydı.

"Pekâlâ, anlaştık." Kadın ayağa kalktı ve adamın elini sıktı.

Kadın gitmek için döndüğünde, adam onun elini tuttu. Kadın önce eline, sonra da ona baktı.

"Lordum?"

"Annen, kayınbiraderin ve Sör Vernon bizi bekliyor olacaklar. Odadan bu şekilde çıkmaya izin veremem."

Kendinden utanarak bir elini saçlarına dokundurdu. "Ne gibi görünüyorsun?" Adam onu kollarına çekti. "Öpülmemiş."

Üçüncü Bölüm

Charlotte şok olmuş bir halde ona baktı. Elbette az önce onun "öpülmemiş" dediğini duymamıştı. Ama başka ne olabilirdi ki? Bükülmemiş, öpülmemiş, öpülmemiş... başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Beni öpmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Sanırım az önce söylediğim buydu, evet." "İşte. Şimdi." Başını salladı. "Fikir buydu."

"Ama ... neden?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Her zamanki nedenlerle." "İkna etmekten bahsediyorsunuz sanırım. Kolayca kandırıldığımı düşünüyor olmalısınız. Bir

Erkeksi dudak iksirinizden bir doz alın ve tüm şüphelerimden kurtulayım, öyle mi?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için geri dönmeden önce kısa bir süre uzaklara baktı. "Seni öpeceğim Charlotte, çünkü bundan zevk alacağımı umuyorum. Ve senin de hoşuna gideceğini umduğum için."

Alçak sesi ona garip şeyler yapıyordu.

"Kendinizden çok emin görünüyorsunuz lordum."

"Ve siz, Bayan Highwood, zaman kazanmaya çalışıyor gibisiniz."

"Zaman kazanmak mı? Söylenecek onca şey varken. Ben oyalanmıyorum-" Suçlamak için bir kaşını kaldırdı.

"Peki." Bahanesi kalmamıştı. Boyun eğerek çenesini kaldırdı. "Pekâlâ. Elinden geleni yap."

En kötü öpücük beklediği şeydi. Tek sebebi buydu. Charlotte buna izin veriyordu, dedi kendi kendine. Soğuk, tutkusuz bir kucaklaşma gerçeği, yani aralarında hiçbir şey olmadığını doğrulayacaktı. Bir öpücüğü besleyecek sıcaklıktan yoksunlarsa, bir evlilik nasıl yürüyebilirdi?

Belki de bu fikri şimdi ve burada terk ederdi.

Ama her şey ters gitti ve dudakları onunkilere dokunmadan çok önce.

Onu kendine çekerken kollarındaki basit güç, vücudunda kız gibi, baş döndürücü bir heyecan yaratmıştı.

Korkmuş görünmek istemeyerek ona baktı. Ancak bu hareket nabzının çılginca atışını açığa çıkararak kendisini daha da savunmasız hissetmesine neden oldu.

Bu yüzden gözlerini onun ağzına dikti. Bir hata daha yaptı. Uzaktan sert görünen çene, bu kadar yakından geniş ve cömert bir ağzı çerçevesliyordu.

Çok yaklaştın.

Ve sonra, tam da bunun duygusuz, heyecansız bir kucaklaşma olması gerektiğini kendine hatırlatırken, panikledi ve durumu daha da kötüleştirdi.

Diliyle dudaklarını ıslattı.

Charlotte, seni aptal.

Belki de fark etmemişti?

Oh, fark etmişti.

Şimdi her şeyi görecekti. Onun istekliliğini. Merakını. Omurgasından aşağı ve yukarı doğru yarışan küçük beklenti titremeleri. Onun önünde çıplak da durabilirdi.

"Gözlerini kapat," dedi.

"Önce sen."

Bir gülümsemenin o ince kıvrımını gördü.

Sonra adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Öpücük ... oh, ona hiç benzemiyordu. Ya da şimdiye kadar onun hakkında bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Görünüşe göre adam ölçülü ve düzgün biriydi. Ama dudakları onunkilerle buluştuğunda sıcak ve tutkuluydu. Alaycı.

Ve elleri mükemmel bir beyefendinin olmaması gereken her yerdeydi.

Adamın eli yavaşça kadının sırtından aşağı kayıyordu; çekingen değil, sahiplenici. Sanki kendisine ait olacak her santimi keşfetmeye kararlıydı. Dokunuşu, vücudunda dalgalanan bir his dalgası bıraktı.

Sonra eli onun poposunu kavradı ve sıkarak onu gücünün ve sıcaklığının içine çekti.

Nefes nefese kalmış, adamın cüretkârlığı karşısında şok olmuştu.

Dili dudaklarının arasından kaydı. Nazik ama ısrarcı. Her geçişte biraz daha derini keşfediyordu. Onu da öpmesi için kışkırtıyordu.

O da öyle yaptı.

Tanrı yardımcısı olsun, öyle yaptı. Kollarını onun boynuna doladı ve karşılığında onu öptü. Sanki ne yaptığına dair en ufak bir fikri varmış gibi davranmaya çalışıyordu.

Her ne yapıyorsa, hoşuna gidiyor gibiydi. Göğsünün derinliklerinden yumuşak bir inilti yükseldi. Bu baş döndürücü bir heyecandı.

Böyle bir adamda böyle bir tepki uyandırmak. Adamın omuzlarını sıkıca kavradı.

İçinde bir şey uyanmıştı. Bir farkındalık, bir özlem ... bir Gelecekteki Charlotte'un bir anlık görüntüsü, olmaya hazır olduğundan tam olarak emin değildi.

Daha sonra yalnız kaldığında, bu karşılaşmanın her saniyesini yeniden yaşamaya ihtiyaç duydu. Dizlerinin bağı tam olarak nerede çözülmüştü? Onun bunları *istemesini* nasıl sağladı? En endişe verici olanı-

Onu ne zaman istemeye başlamıştı?

Bu istek Piers'i şaşırtmadı.

Onu ilk bakışta çekici ve tanışmalarından birkaç dakika sonra da baştan çıkarıcı bulmuştu. Kütüphanenin pencere kenarındaki koltuğunda vücudunun hafif, kadınsı hatlarını hissetmişti. Yakalanması ve işkence görmesi durumunda kullanmak üzere eğitildiği tüm o zihinsel egzersizler? Her birini perdelerin arkasında, tahrik olmamak için yapmıştı.

Ancak bugün farklıydı.

Bugün, kendini tutmasına gerek yoktu. Ve bir kez kapılar açıldığında, gerçek bir ihtiyaç tufanı aktı.

Hayır, bu istek onu şaşırtmadı.

Ama ihtiyaç? Bu onu botlarına kadar sarstı.

Haklıydı; bunun ikna edici bir kucaklaşma olması gerekiyordu. Charlotte Highwood'u elini kabul etmesi için ikna etmesi gerekiyordu. ve buradaki gerçek amacı hakkındaki soruları savuşturmak için.

Onu öpmek görevim gereği idi.

Ama işin tadı hiç bu kadar zevkli olmamıştı.

Elbisesinin muslin kumaşı yumuşacıktı ve baştan çıkarıcı bir şekilde kırılıyordu. Ona karşı mükemmel hissediyordu, ellerinde olgunlaşmıştı.

Tadı da çok güzeldi.

Çayına asla şeker koymazdı, şuruplu çikolatayı da sevmezdi. Ama o tatlı bir şey yudumluyordu. Pekmez miydi? Bal mıydı? Belki de sadece onun doğal özüydü. Her neyse, ona doyamıyordu. Ona karşı açlık duyuyordu.

"Charlotte," diye mırıldandı. Yanağını öpmeden önce bir an duraklayıp kızın kalkık yüzüne baktı. Sonra yumuşak, solgun boynunu.

Ve gerekli olmasa da -hatta tavsiye edilmese de- onu daha da yakınına çekti ve öpücüğü yeniledi.

Bir şeyi sadece istediği için yapmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Bu kadarını hak etmişti, değil mi? Tatlı, baştan çıkarıcı bir kadın Kollarını.

Bu onun için adil değildi ama hayat da adil değildi. Herkes eninde sonunda bu dersi öğrenirdi ve o da çoğu kişiden daha iyi durumda olacaktı; zenginlik ve rütbe onun emrinde olan bir markiz. Kendi haline bırakılırsa çok daha kötüsünü yapabilirdi ve muhtemelen yapardı da.

Suçluluk duygusunu bir kenara itti. Ve onun içine daha da battı.

Bu onun ilk öpücüğü değildi. O kadarını söyleyebilirdi ama onu öpen genç adamların ne halt ettiklerini bildiklerinden şüpheliydi. Onlara karşı belli belirsiz, aptalca bir öfke hissetti. Bu onu bu öpücüğü yüce kılmaya daha da kararlı hale getirdi. Yeterince uzun, yavaş, tatlı ve derin bir öpüşmeyle o kucaklaşmaları hafızasından silecekti.

O günden sonra öpücük deyince aklına sadece o gelecekti.

Etraflarındaki dünyayı hatırladığı anı hissedebiliyordu. Onun kollarında kaskatı kesildi.

Hayır, hayır.

Onu sıkıca kavradı. Ondan uzaklaşamıyordu. Henüz değil. Hafif, alaycı öpücüklere geçti. Dudaklarını onun tatlı dudaklarına değdirdi, Tekrar yemyeşil bir ağız, sonra tekrar. Sadece son bir kez... ve sonra bir kez daha.

Adam geri çekildiğinde, kadının dudakları şişmiş ve pembeleşmişti. Bu manzara derin ve ilkel bir şekilde tatmin ediciydi.

Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, şaşkın görünüyordu. "I . . . Birdenbire bu anlayışın akıllıca bir fikir olduğundan pek emin olamadım."

"Ailenizle ve Sör Vernon'la konuşacağım. Endişelenmenize gerek yok. Kabul edeceklerdir."

"Lordum-"

"Piers," diye düzeltti. "Şu andan itibaren bana Piers diyeceksin."

"Piers, o zaman." Onun yüzünü inceledi. "Ne tür bir diplomatsın sen?"

Sevgilim, keşke bilseydin. O terliklerin seni taşıyabildiği kadar hızlı döner ve kaçardın.

"Uzmanlık alanı olan biri," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Teslim olma pazarlığı."

"*Anlaşma* mı?" Annem Charlotte'u yatak odasına kadar takip etti. "Onu avucunun içine almıştın ve bir *anlaşmaya* mı razı oldun?"

Charlotte yatağın üzerine yığıldı. "Anlayış benim seçimimdi, anne."

"Bu daha da kötü. Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Fırsatın varken pazarlığı bitir."

Charlotte başının üzerine bir yastık çekti. Şu anda annesiyle tartışmak istemiyordu. Yalnız kalmak istiyordu, böylece zihnini o öpücüğün her anına geri gönderebilecek ve içinde dönen tüm hisleri sıralayabilecekti. Sonra tepkilerini duygusal ve fiziksel olarak ikiye ayıracaktı.

Duygusal yığın ikisinden daha küçük olacaktı, şüphesiz on kat daha fazla. Adamın kızın içinde yarattığı vahşi kargaşa sadece bedenler ve arzular. Kalplerin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

En azından bunu umuyordu. Ama bunu doğruladıktan sonra kendini çok daha iyi hissedecekti.

Annesi odayı arşınlarken ayak seslerini duyabiliyordu. "Seni dikkatsiz kız. İki hafta. Bunun tam iki hafta olduğunu biliyor musun?"

Evet, anne. İki haftanın tanımını biliyorum.

"Ya fikrini değiştirirse?" diye feryat etti. "Ona bu işten sıyrılması için her türlü fırsatı verdin. Gecenin bir yarısı eşyalarını toplayıp kaçabilir."

Charlotte yastığı bir kenara fırlattı. "Bana olan güvenin çok ilham verici anne."

"Mizah dediğiniz küstahlığın sırası değil. Marki daha önce bir kez nişanlanmıştı, biliyorsunuz. Düğünü sekiz yıl erteledi ve sonra kız onun yerine kardeşiyle evlendi."

Evet, bu konuda dedikodular duyduğunu hatırlıyordu. "O nişan bir aile anlaşmasıydı. Gençtiler; fikirlerini değiştirdiler."

"Fikrinde başka bir değişiklik olmamasını umsanız iyi olur. Eğer bu 'anlaşmayı' iptal ederse mahvolursun. Bu senin hayatın, Charlotte."

"Öyle olduğunu biliyorum." Yatakta doğrulup oturdu. "Ve tehlikede olmam tamamen senin suçun."

"*Benim* hatam mı?"

"Skandalı teşvik ettiniz ve Lord Granville'in elini zorladınız. Tutkularına yenik düştüğünü söylediniz."

"Ben teşvik etmiş olabilirim ama sen başlattın. Perdelerin arkasında onunla kucaklaşan sendin." Bir sandalyeye çöktü ve yelpazesini açtı. "İlk defa kızlarımdan biri bana gurur duymam için bir sebep verdi. Bu tatilde bir dük yakalayacağını umuyordum. Bölgenin adının Dükalık olduğunu sanıyordum ama fena halde yanılmışım."

"Buna Dukeries deniyor. Bu, portmantolar gibi çalıştığı anlamına gelmez. Düklerin ağaçlarda yetişeceğini mi hayal ettiniz?"

Annem homurdandı. "Her halükarda, bir markiz sonraki en iyi şey. Onu tuzağa düşürmekle çok akıllıca davrandınız."

"Onu tuzağa düşürmeye çalışmıyordum!"

"Artık ona sahip olduğuna göre, onu elinde tutsan iyi olur. İki hafta boyunca en iyi şekilde davranmalısın. Görgü kurallarının bir örneği. Duruşuna dikkat et. Argo ya da espri yapma. Daha az konuş, daha çok gülümse."

Charlotte gözlerini devirdi. Hiçbir gülümseme onu Piers için ideal bir gelin yapmayacaktı.

"Onunla yalnız kalmak için her fırsatı değerlendirin. Akşam yemeklerinde ve misafir odasında onun yanında oturun. Piyanoda senin için sayfaları çevirmesini iste. Hayır, bekleyin.

-Piyanofort çalma. Bu onu uzaklaştırır." Yelpazeyle kalçasına vurdu. "Sana her zaman müzik çalışmalarında daha gayretli olmanı *söyledim*."

"Anne, kes şunu. Eğer bu 'anlaşma' bir nişana dönüşürse -ki *dönüşmeyeceğinden emin olacağım*- bunun benimle hiçbir ilgisi olmayacak.

ve her şey Lord Granville'in karakteriyle ilgiliydi. Onu yakalayan benim cazibem değildi. Onu tuzağa düşüren kendi ahlak anlayışı."

Annem nefesini bir hışımla dışarı verdi.

"O onurlu bir adam," dedi Charlotte.

"*Tövbe etmemiş bir tırmık gibi öpüşen biri*" diye eklemekten kaçındı.

Annesi bu konu üzerinde düşünüyor gibiydi. Sonra ayağa kalktı ve odadan çıkmaya hazırlandı. "Sadece sigorta olarak, tüm elbiselerinizin yakalarını indireceğiz. Bu konuyu doğrudan hizmetçiyle konuşacağım."

"Hayır." Charlotte yataktan fırladı ve annesinin yolunu kesti. "Anne, yapamazsın. Bunu kimseye anlatamazsın."

"Ama-"

"Tek kelime bile etmemelisin. Ne hizmetçilere, ne de Leydi Parkhurst'e. Ne komşularla, ne muhabirlerinle, hatta ne de duvarlarla."

"Duvarlarla konuşmuyorum," diye itiraz etti annem. "Sık sık."

Annesini çok iyi tanıyordu. Eğer kontrol edilmezse, öğle yemeğinde imalarda bulunurdu. Çay saatinde imalar. Yemek sonrası şeri içmek için toplandıklarında, yakında gerçekleşecek evlilikle övünüyor ve tüm arkadaşlarına mektuplar yazıyordu.

Bu gerçekleştiğinde kaçış olmayacaktı.

"Lord Granville bu anlaşmanın gizli tutulmasını istedi," diye devam etti. "Kendisi önemli bir adam ve gizliliğe önem veriyor. Dedikodu konusu olmaktan hiç hoşnut olmaz." Aklına bir fikir geldi. "Bir gün Aslında . . . Bu bir tür testse hiç şaşırımam." "Bir test mi?"

"Evet, bir test. Güvenilir olup olmadığımızı görmek için. Eğer bundan birine bahsedersen, öğrenecektir. Ve o zaman muhtemelen davasını tamamen geri çekecektir." Annemin nefesi kesildi ve parmak eklemine ısırıldı. "Ah, Charlotte. Aklından bile geçirme."

Charlotte ellerini annesinin omuzlarına koydu. "Bunu yapabileceğini biliyorum, Anneciğim. Yıllarca verdiğin cesaret ve annelik, umarım kızları iyi evlenirdi . . . Her şey bu noktaya geldi. Dilini tutmalısın. Isır. Gerekirse kesin. Her şey senin sessizlik."

"Evet, ama sadece-"

Charlotte bir bakışla onun sözünü kesti.

"*Sessizlik*." Annem inledi ama dudaklarını mühürledi.

Charlotte annesinin omuzlarını okşayarak, "Güzel," dedi. "Şimdi yatak odana git ve dinlen. Yazmam gereken mektuplar var."

Annesini odadan dışarı çıkardı, sonra kapıyı arkasından kilitledi ve kapının üzerine yığıldı.

Oh, Tanrım. Uyarılarının iki hafta boyunca sürüp sürmeyeceğini kim bilebilirdi?

Gerçek aşıkları tespit etmesi gerekiyordu, hem de hemen.

Küçük yazı masasına gitti ve tüy kalemmini mürekkebe batırdı. Lafi dolandırmıyordu; yazması gereken mektuplar vardı.

Doğrusu, bir harf. C harfi.

Cesur bir kalem darbesiyle mektubu kağıda yazdı ve düşünmek için arkasına yaslandı. Çözmesi gereken bir gizem vardı ve bu onun ilk

gizemiydi.
belki de tek ipucu.

Dördüncü Bölüm

Piers öne doğru eğildi, bir gözünü kapattı ve atışını hizaladı.

Bilardo -pek çok sporda olduğu gibi- uygulamalı geometri ve fiziğin bir alıştırmasıydı. Ekipman standart ve oyun yüzeyi pürüzsüzse, tek değişkenlik unsuru oyuncunun becerisiydi.

Başarı tamamen konsantrasyonla ilgiliydi. Odaklanmanın daralması. Duyuları köreltmek, duyguları görmezden gelmek, insani zaafı ayıklamak - ta ki geriye sadece kişinin bedeni, bir hedef ve niyet kalana kadar.

Kolunu hızlı bir şekilde pompalayarak atışı yaptı ve beyaz isteka topunu kırmızıya çevirdi, her iki top da yeşil keçe üzerinde mükemmel, öngörülebilir yörüngelerde dönüyordu.

Hayatının çoğunda insanları aynı şekilde idare etmişti. Onları küçümsediği ya da kendi önemini abarttığı için değil, duyguları atışını çok kolay çarpıtabildiği için.

Ayrılmak çok önemliydi ve bu hiçbir zaman bir mücadele olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Charlotte'a

kadar.

Zihni ve bedeni kontrolden çıkmıştı. Onu düşünmekten kendini alamıyordu. Tadına bakmaktan vazgeçmediği tatlılığı. Vücudunun onunkine mükemmel uyumu. Savunmasını nasıl aştığını, derisinin altına nasıl girdiğini.

Evet, gençti. Ama Piers insanları çabuk tanımayı öğrenmişti ve Charlotte Highwood görüldüğünden çok daha fazlasıydı. Güven gerektiren türden bir dürüstlüğe ve keskin bir zekâyı sahipti. Kendisi ve başkaları hakkında farkındalık.

Kahretsin, bu tehlikeliydi ama belki de arzuladığı şey tehlikeydi. Evet, cevap bu olmalıydı. Tıpkı savaş sırasındaki en tehlikeli görevlerinde olduğu gibi kanını pompalıyor ve zihnini alarma geçiriyordu.

Bu öpücük ona yaşadığını hissettirmişti. "Ouch."

Uzun ve keskin bir şey onu kışından dürttü. Sonra da yan tarafına.

Edmund Parkhurst onunla kapı arasında durmuş, elinde bir bilardo ıstakası sallıyordu. Çocuğun kaşları çatıldı ve ucunu Piers'in en alt kaburgasının tam altına sapladı, tıpkı esirini mızrak ucunda tutan ufak tefek bir yamyam gibi.

"Biliyorum." Sesi sekiz yaşında bir çocuğunki kadar tehditkârdı. "Kütüphanede ne yaptığını biliyorum."

Lanet olsun. Yine mi bu?

"Edmund, yanılmışsın. Ben babanın bir arkadaşıyım. Kimse şiddete teşebbüs etmedi. Bunu konuşmuştuk."

"Cinayet." *Jab.* "Cinayet." *Jab.* "Cinayet."

Piers ıstakasının masaya çarpmasına izin verdi. Bu çocuğun ailesi neredeydi? Bakıcısı yok muydu? Özel öğretmenleri? Hobileri, oyunları, evcil hayvanları?

"Ben katil değilim," dedi bu kez kararlı bir şekilde.

Ve o bir katil *değildi*. Teknik olarak değil - askerleri ve cellatları daha kanlı görevlerinden muaf tutmak için kullanılan aynı etik akrobasiyi uyguladığı sürece. İngiltere'de hiçbir mahkeme onu bu suçtan mahkûm edemezdi. İlahi yargıdan kaçma konusunda kendini daha az güvende hissediyordu ama ... bunu sadece sonsuzluk gösterecekti.

"Ne yaptığını biliyorum. Bunu ödeyeceksin." Çocuk bilardo ıstakasını kaldırdı ve bir kılıç gibi savurdu.

Piers darbeyi savuşturarak masanın etrafından dolandı. "Edmund, sakın ol."

Delikanlıyı kolayca etkisiz hale getirebilirdi ama bu sırada Edmund'un serçe parmağını zedelerse ortaya çıkacak manzarayı ancak hayal edebilirdi. Çocuk sadece çığlık atmakla kalmaz, koridorlarda koşuştururdu.

"CİNAYET!" ama "SALDIRI!" ve "İŞKENCE!" de var. Muhtemelen iyi bir önlem için "VERGİ ÖDEMEMEK!" de eklenir.

Edmund onu bilardo masasının etrafında takip etti ve tekrar, bu sefer daha sert bir yumruk savurdu. Piers eğildiğinde, darbe bir sülün kupasına çarptı.

duvara çarparak kuşu tüneğinden düşürdü. O şeyin ciyakladığını duyduğuna yemin edebilirdi. Tüylere dönüşen bir patlama odayı doldurdu, dönerek kar taneleri gibi omuzlarında dinlenmek üzere sürüklendi.

Edmund'un yüzündeki duygular, babasının ödülllerinden birini yok ettiği için duyduğu pişmanlıktan, ceza beklentisine, ... kadar hızlı bir ilerleme gösterdi.

Saf, konsantre öfke.

Çocuk ıstakayı bir mızrak gibi indirdi, omuzlarını kamburlaştırdı ve Piers'e doğru tam gaz hücumla geçti.

"MURRRRR-DURRRR!"

Piers bunun yeterli olduğuna karar verdi.

Bir eliyle ıstakayı kavradı, hem ıstakayı hem de Edmund'u yerinde tuttu. Alçak ve sert bir sesle konuştu. "Beni dinle delikanlı. Bilardo ıstakalarıyla birbirinize vurmak beyefendilerin anlaşmazlıkları çözme yöntemi değildir. Baban bu davranışından hiç hoşnut olmazdı. Ben de sabrımı kaybediyorum. Kesin şunu. Derhal."

O ve çocuk birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar.

Piers bilardo ıstakasını bıraktı. "Odana git, Edmund." Uzun, gergin bir sessizlik oldu.

Sonra Edmund onu kasiğinden bıçakladı ve bilardo masasının altına dalarak Piers'ı nefes nefese bıraktı.

"Seni sefil küçük-" İki büküm oldu ve yumruğunu yeşil keçeğe vurdu. Bu kadar.

Bugün, Edmund Parkhurst bir ders alacaktı.

"Bunu yere bırakabilir miyim?" Charlotte sesi gergin bir şekilde sordu.

"Sanırım kramp giriyor."

Delia çizim tahtasından başını kaldırmadı. "Sadece birkaç dakika daha. Toga'nın kıvrımlarını düzeltmeyi bitirmem gerekiyor."

Charlotte kollarındaki sancıları görmezden gelmeye çalıştı. "Grek tanrıçalarından hangisinin elinde gümüş bir çay tepsisi var ki?"

"Hiçbiri. Bir lir için duruyor."

Charlotte'un sabah odasında, nevresimlere bürünmüş, giderek ağırlaşan bir çay tepsisini saatlerce tutabileceği çok az insan vardı ama Delia Parkhurst onlardan biriydi.

Prattler onu toplumdan dışladıktan sonra Charlotte dans kartlarını doldurmaktan vazgeçmişti. Ancak üzülme onun karakterinde yoktu. Beyefendiler tarafından hor görüldüğünde, yeni arkadaşlar aradı.

Delia'yı buldu.

Delia sıcak, esprili ve aynı zamanda doğuştan kalçası tam oturmayan, balolarda isteksiz bir duvar çiçeğiydi. Birbirlerine komplo kurdular.

köşelerinde "Tahta Dişi Bul" ve "Tırmık, Tırmık, Duke" gibi oyunlar icat etmiş ve kullanılmayan dans kartlarını Punchbowl Regatta için kağıttan teknelere dönüştürmüşlerdir.

Ta ki zamanı daha iyi bir amaç için kullanmaya başlayana kadar:

Kaçışlarını planlamak.

"Gelecek yıl buradan binlerce mil uzakta olacağız," dedi Delia.

"Ailelerimizden ve Londra'nın skandal sayfalarını okuyan herkesten uzakta.

Benim çiyecek Rönesans mermerlerim olacak, sen de tapınakları ve

mezarları keşfedeceksin ve akşamları etrafımız *komiteler* ve *süvari*

birlikleriyle çevrili olacak.

Artık çay tepsisi yok."

Charlotte'un üzerine suçluluk duygusu çöktü. Kütüphanedeki o sahneden sonra kıtayı gezme planları büyük bir tehlikeye girmişti ve Delia'nın bundan haberi bile yoktu.

Arkadaşını hayal kırıklığına uğratmak Charlotte'u öldürecek.

Delia kalemını bir kenara bıraktı. "İşte. Bugünlük işim bitti."

Charlotte tepsiyi indirdi, ketenden kurtuldu ve kolları ile bacaklarındaki düğümleri silkeledi.

"Bugünkü yolculuğumuzun konusunu açmaya cesaret edebilir

miyiz?" Delia sordu. "Oh, hayır. Henüz değil."

Baban kütüphanesinde bir markiz için eteklerimi kaldırdığıma inanırken olmaz.

"Neden olmasın?"

Charlotte belirsiz olmaya çalıştı. "Kendimi ailene kanıtlamak için yeterince zamanım olmadı. Kız kardeşine bile. Frances bana sanki sizi en yakın haydutun elinde mahvolmaya sürükleyecekmişim gibi bakıyor."

"Frances korumacıdır ve dedikodulara çok fazla önem verir. En azından itiraz edecek ağabeylerim yok. Sadece Edmund var ve o da İkna oldum."

Ben olsam bu konuda o kadar emin olmazdım, diye

düşündü Charlotte. "Seni geride tutan ne? Lord

Granville mi?"

Bu soru onu şaşırttı. "Nereden biliyorsun?"

Delia omuz silkti. "O gelir gelmez balo salonunu terk ettin ve annenin nasıl düşündüğünü biliyorum. Ama Marki'nin ilgisini çekmeye çalışması konusunda endişelenmezdim. Ay'da da yaşıyor olabilir, adam ulaşamayacak kadar uzakta."

Charlotte da böyle düşünmüştü. Ta ki kendini sadece ona ulaşabilir değil, aynı zamanda onun kucağında bulana kadar. Bu anı ensesinden aşağı bir ürperti gönderdi.

Oturdu ve Delia'nın elini tuttu. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bunu nasıl karşılayacağın konusunda endişeliyim."

"Charlotte, sen benim en yakın arkadaşısın. Bana her zaman güvenebilirsin."

Boğazında bir yumru oluştu. Ona gerçeği söylediğinde hâlâ Delia'nın en yakın arkadaşı olabilecek miydi?

Koridorun aşağısından gelen küçük bir gürültü dikkatlerini çekti. Sonra daha büyük bir gürültü onları ayağa kaldırdı.

O ve Delia sabah odasından aceleyle çıktılar ve kırık çanak çömlek seslerini takip ederek utanç içindeki Edmund'un bir vazo kalıntısının yanında durduğu giriş holüne gittiler.

Piers'tan başkası eşlik etmiyor.

Her biri elinde bir bilardo istakası tutuyordu.

Leydi Parkhurst onlara katılmak için merdivenlerden aşağıya koştu, şapkası yamuktu ve hafifçe nefes nefese kalmıştı - sanki uykudan bir sarsıntıyla uyanmış gibiydi.

"Ne oluyor? ?" Bakışlarını hızlıca kaydırarak manzarayı inceledi.

"Edmund. Bunu yapacağını bilmeliydim."

"Bağışlayın beni, Leydi Parkhurst." Piers eğildi. "Hata benim. Edmund'a eskrim sanatıyla ilgili birkaç ders veriyordum."

"Eskrim mi? Bilardo istakalarıyla mı?"

"Evet. Korkarım çok hevesliydik. Edmund çabuk öğreniyor. Savuşturmam vazoyu devirdi." Bakışları bir başka kırık vazo yığınınına kaydı. köşedeki bitler. "Ve aşk tanrısı."

"Ve bilardo salonundaki sülün," diye söze girdi Edmund. "O da oydu."

Piers boğazını temizledi. "Evet. Hepsini ben yaptım. Umarım beceriksizliğimi bağışlarsınız."

Charlotte gülümsemesini bastırdı. Sakarlık mı? Kütüphanedeki karşılaşmalarından çok iyi bildiği gibi, Piers yıldırım reflekslerine ve gücünün tam hakimiyetine sahipti. Sadece çocuğun suçunu üstleniyordu. Tıpkı onun suçunu üstlendiği gibi.

Leydi Parkhurst'e, "Elbette kırılan tüm eşyaları değiştireceğim," dedi.

"Oh, lütfen yapmayın," dedi Delia. "Korkunç derecede çirkinler."

"Delia," dedi annesi. "Evet, öyleydiler."

Leydi Parkhurst kızına bir anne uyarısı gibi baktı. "Süpürmesi için alt kattaki hizmetçiye çağıracağım. Lütfen kardeşini yukarı çıkar."

Delia itaat etti, Edmund'u omuzlarından tutup merdivene doğru götürdü. Çocuk protesto için ayaklarını sürükledi. Daha tepeye varmadan Merdivenlerden inerken omzunun üzerinden baktı ve Piers'a fısıldadı, "Bu iş daha bitmedi. Gözüm üzerinde."

Piers'e baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sorma."

Charlotte köşede diz çöktü ve aşk tanrısı heykelinin parçalarını toplamaya başladı. Vazo gibi tamamen yıkılmamıştı. Belki yeniden birleştirilebilirdi.

Piers ona katıldı, eğildi ve aşk tanrısının alçı kaidesine uzanıp onu kaidenin üzerine yerleştirdi.

"Yardım etmemelisin," dedi sessizce.

"Neden?"

"Çünkü siz bir markisiniz. Markizler böyle şeyler yapmaz." "Neden yapmasınlar? Bir şeyi berbat edersem, pisliği temizlerim. Olması gereken de budur."

Aşk tanrısı ayaklarından bir parçaya uzandı ve onu tabanın üzerine yığıldı. "Buna inanmıyorsun. Eğer inansaydın, Edmund bu şeyi bir araya getiriyor olurdu. Belli ki bu onun hatasıydı."

"Tam olarak değil." Cupid'in alçı bileklerini ekledi. "Antrenman için iki katılımcı gerekir."

Charlotte ona heykelin bir sonraki parçasını uzattı - bir çift beyaz diz ve tombul cupid kalçaları. Heykeli alırken parmak uçları Charlotte'un elinin arkasını sıyırdı. Sadece bu temas bile, ten tene temas bile onu elektriklendirmişti.

Bakışlarını indirdi, yuvarlak aşk tanrısı serserisine uzandı ve onu büyüyen yeniden yapılanmalarının üzerine yerleştirdi. Parmakları titriyor olmalıydı. Ne kadar döndürürse döndürsün, alçı parçası yerine oturmuyordu. "Belki de eksik olan bir parça daha vardır," dedi. "Bir türlü yapamıyorum. bu uygun."

"İzin verin." Parçayı kadının elinden aldı ve ters çevirdi. "Sanırım bu tarafa gidiyor."

Oh, Tanrım. Arka tarafı baş aşağı tutuyor, inatla yerine oturtmaya çalışıyordu. Bu sırada aşk tanrısının küçük, güdük penisi gece yarısını çalan bir saatin ibresi gibi yukarı doğru bakıyordu.

Başını eğdi, utanç içindeydi.

"Ve sanırım bir sonraki parça şurada, dizinin arkasında."

Çok aceleyle uzandı, sonra keskin bir kenar parmağının ucunu ısırınca tekrar düşürdü. Yerinden bir damla kan aktı.

"Yaralanmışsın," dedi.

"Önemli bir şey değil."

Ama onun elini çoktan avucunun içine almıştı. Hızlı bir değerlendirmeden sonra yaralı parmağını ağzına götürdü ve acıyı emerek uzaklaştırdı. Bu etkili bir hareketti, kötü bir şey değildi ama yine de kadının aklını başından almıştı.

Sonra elini avucunun içine aldı ve başparmağını küçük yarasına bastırdı. Ancak gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı. Kalbi sanki parmağının kanamasını sürdürmeye kararlıymış gibi çarpıyordu; sanki bu anın bitmesini hiç istemiyormuş gibi.

Kendisiyle ilgilenilmesine alışabilirdi. "Gerçekten, lordum ..."

"Piers," diye düzeltti onu.

"Piers." Kurtuluş için koridora baktı. "Hizmetçi gelecek. Yerde el ele tutuşmuş, çıplak alçılarla çevrili bir haldeyiz. Bu şekilde birlikte görünmemiz uygun olmaz."

"Tam tersine, bu son derece uygun olur. İki haftadan kısa bir süre içinde nişanımızı ilan edeceğiz."

"Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum. Yapmayacağız."

Kaşı kalktı. "Son birkaç günde olanları unuttun mu?"

"Hayır."

Onun sinsi alaylarını unutmamıştı. Onu saran güçlü kollarını unutmamıştı. O yakıcı, tutkulu öpücüğü kesinlikle unutmamıştı.

Elini onunkinden çekti. "Kütüphanede olanlar benim hatamdı. Seni asla oraya kadar takip etmemeliydim."

"Kalmana izin vermemeliydim. Antrenman için iki katılımcı gerekir."

Charlotte'un içi eridi. Adam onun için doğru olanı yapmaya çalışıyordu ve Charlotte bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu. Ama bu, karşılığında onun için doğru olanı yapmaya daha da kararlı olmasını sağladı.

"Dağınıklığı ben yarattım ve ben temizleyeceğim." Ona gülümsemek için cesaretini topladı. "Bir planım var."

Beşinci Bölüm

Bir planı vardı.

Piers onun bu ateşli ifadelerinin bir kalıba girdiğini fark etmişti.

Telaşlanmayın.

Seni kurtarmak için

buradayım. Bir

planım var.

Onu koruyacağına yemin edip duruyordu. Charlotte Highwood'un aklına bunun tersi değil de onu kurtarmak için daha iyi bir konumda olabileceği gelmemiştir.

Kadının kasıtlı olarak kalın kafalı mı yoksa tatlı bir şekilde dengesiz mi olduğuna karar veremedi.

Aşk tanrısını bir araya getirme işini bıraktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Bir planın var."

"Evet." Koridora temkinli bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. "Aşıkları bulmaya gidiyorum. O gece gerçekten kaçamak yapanlar. Kanıtı anneme ve Sör Vernon'a sunduğumda, o gece evlenmek zorunda kalmayacağız. Hepsi."

Bu onun büyük fikri miydi? Bu planda yanlış olan o kadar çok şey vardı ki, Piers nereden başlayacağını bilemiyordu.

Yaklaşan hizmetçinin sesini duyunca, onu özel olarak konuşabilecekleri boş müzik odasına yönlendirdi.

"Soruşturmalarda oldukça iyiyimdir, bilirsin." Açık kapıdan uzaklaştı. "Kız kardeşim Diana pansiyonda bir şeyler çalmakla suçlandığında, neredeyse gizemi çözüyordum."

"Neredeyse."

"Evet. Sorumlu kişiyi bulmuştum. Beni şaşırtan tek şey onun suç ortağıydı."

Bir pansiyon gizeminin neredeyse çözüldüğüne dair bu kayıt Piers'ın pek ilgisini çekmedi. Odanın büyük pencerelerinin ve aynalı panellerinin onu nasıl güneş ışığıyla yıkadığını fark etmekle meşguldü. Altın rengi ışık onun narin profilini belirginleştiriyor ve saçlarının gevşek dallarını parlatıyordu.

Yüce Tanrım, onu dinle. Altın ışık ve gevşek saç dalları. Sırada şiir mısraları karalamak var.

Bu kara sevda değildi, dedi kendi kendine. Olamazdı. Ayrıntılara karşı büyük bir dikkat geliştirmişti, hepsi bu. Hassas bilgiler. Devlet sırları. Gevşek dallar. Her şey mükemmel ve mantıklıydı.

"Çok basit," dedi. "Birisi -daha doğrusu iki kişi- kütüphanede ateşli bir kaçamak yaptı. İkimiz olmadığımızı biliyoruz. Sadece kim olduklarını öğrenmemiz ve itiraf etmelerini sağlamamız gerekiyor."

Ona şüpheyle baktı. "Kütüphanede ateşli bir kaçamak yapan her kimse, bunun ortaya çıkmasını istemeyecektir. İtiraf etmek şöyle dursun."

"O zaman onları bir şekilde zorlayacağız. Ya da onları iş üstünde yakalarız." Küçümseyici bir hareket yaptı. "Bunu çözmek için iki haftamız var ve ben aceleci davranıyorum. Önce kimliklerini öğrenmemiz gerekiyor."

"Bu mümkün değil."

"Oldukça mümkün."

"Perdelerin arkasındaydık. Onları bir an bile göremedik." "Hayır, ama başka gözlemlerimiz de var. Başlangıç olarak onları. Sesleri olmasa bile, en azından ..." Yüzünü buruşturdu. "Sesler."

Tanrım. Bunu hatırlatmak için öğle yemeğine çok az kalmıştı.

"Homurdanma ve ciyaklamanın size ne anlatabileceğinden emin değilim."

"En azından bu bize aşıkların bir kadın ve bir erkek olduğuna dair makul bir kesinlik sağlıyor. İki kadın ya da iki erkekten ziyade."

Ne cevap vereceğini şaşırmıştı.

"Böyle çiftlerin var olduğunu kabul etmemem mi gerekiyor?" diye sordu. "Aşk tanrısı parçaları bir yana, geçen gece söylediklerimde ciddiydim. Masumum ama cahil değilim."

Davet etmek için bir el salladı. "Elbette, devam edin."

Bu kız sürprizlerle dolup taşıyordu. Sırada ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyordu.

"Parfüm kokusu aldık," diye devam etti. "Kendine özgü bir kokuydu. Tekrar koklasam tanıyacağımı biliyorum."

"Bayanların telefon görüşmesi yaparken ya da kiliseye giderken bu tür kokular sürünmedikleri düşünülürse, bu pek olası görünmüyor."

"Katılıyorum. Ama şimdi en önemli ipucuna geldik. Jartiyer."

"Sadece bir jartiyer. Size fazla bir şey veremez."

"O halde jartiyer konusunda çok az deneyiminiz olmalı." "Ben öyle demezdim. Ama itiraf etmeliyim ki onları giymiyorum."

Gülümsedi. "Başlangıç olarak, kızıldı. Sadece şehvetli bir renk değil, aynı zamanda kullanışsız bir renk. Kurdele ipekti, ki bu pahalı bir şeydir. Bu da aşıkların hizmetçi olmadığını gösterir. En azından ikisi de değil. Eğer bir hizmetçi bir beyefendiyle birlikte olsaydı, bu bir hediye olabilirdi. Kendim denediğimde de jartiyer biraz büyüktü. Bu bana kadının şekli ve formu hakkında bir şeyler söylüyor."

Piers dalgın bir ifadeyle, "Öyle mi," dedi.

Charlotte'un eteğini kaldırıp kırmızı bir kurdeleyi pürüzsüz, solgun kalçasına sardığı görüntüde bir an için kayboldu.

"Tüm bunlar ve daha en iyi kısmından bahsetmedik bile. Jartiyerin üzerinde C harfi işlenmişti." Etrafına bir kez daha baktıktan sonra cebinden bir kâğıt çıkardı ve açtı. "O gece Parkhurst Malikânesi'nde bulunan herkesin bir listesini çıkardım. Aile, misafirler, hizmetçiler."

"Bunu nasıl başardın? Hafızandan mı?"

"Tam olarak değil. Hizmetkârları ve aileyi kendim sayabilirim elbette. Konuklar içinse bu sabah erkenden Leydi Parkhurst'ün salonuna girdim ve davetiye listesini kopyaladım. Sonra da isimlerinde ya da unvanlarında C harfi olan kadınları taradım. Kendim hariç tabii ki."

Başını eğdi ve ona baktı.

"Lütfen bana onaylamayan bakışlar atma. Yanlış olduğunu biliyorum ama yardımcı olmaya çalışıyorum. Geleceğimiz söz konusu."

Onaylamayan bir bakış değildi. Piers etkilenmişti. Onun zeki olduğunu biliyordu ama çıkarım yapma becerisinin bu kadar keskin olmasını beklemezdi.

"Şüphelileri daralttıktan sonra, kadın sevgilinin kimliğini belirlemek basit olmalı. Bundan sonrası, erkeği bulmak için kadını takip etmekten ibaret. Şansım yaver giderse, birkaç gün içinde gizemli aşıkların isimlerini öğrenebilirim."

"Onların gizemli aşıklar olduğunu nereden biliyorsun?" Durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aşıklar' kelimesini kullanmak bir dereceye kadar duygusallığı çağrıştırıyor. Bir sevişme vardır, bir de ..." Kaba terimler arasında en az şok edici olanı seçmeden önce olasılıkları gözden geçirdi. "Tupping."

"Ne fark eder ki?"

Gerçekten. "İlkesiz bir adam bunu bir gösteri daveti olarak algılayabilir."

"Neyse ki, sen de onlar kadar prensip sahibisin."

Bu noktada daha fazla yanılmış olamazdı. "Şunu söylemek yeterli, kulak misafiri olduğumuz buluşma sevişme kategorisine giriyordu. Belli bir .. . incelik."

"Belki de sadece hayal gücünüz eksiktir."

Piers eğlenerek başını salladı. Hayal gücünden yoksun değildi.

Tam o anda, onu aynalı duvara yaslamamanın canlı fantezisini yaşıyordu. Işık huzmelerinin kirpiklerini yaldızlamasını ve dudaklarında oynaşmasını izliyordu. Onu yavaşça öpüyor, tutku dolu bir sisin içinde rahatlatıyordu. Sonra -sadece daha fazlası için yalvardığında- muslin eteklerini kaldırıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve onun tatlılığını tadıyordu. Bu konuda acele etmiyordu. Ona tekrar tekrar zevk vermek.

Ve sonra tekrar.

Ona, sevişmenin böyle olduğunu söylerdi.

Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi. Yeterli. Bu fikir düğünden sonraya kalabilirdi. Malikânesinde bir ya da iki -ya da yüzlerce- ayna vardı.

Ve onun malikânesi tam da olması gereken yerdeydi. Onu evlendirip yatağa attıktan ve taşrada bir yere yerleştirdikten sonra kendine daha sıkı sarılabilirdi.

"Onlara ne dersiniz deyin," dedi. "Ben onların sevgili olduklarına inanmayı seçiyorum. Ve onları bulacağım."

"Nottinghamshire'da gizemleri çözmeye çalışarak dolaşamazsınız. Bu sadece uygunsuz değil, aynı zamanda çok geç. Bir anlayışımız var."

"Bir anlayışa sahip olabiliriz ama çok geç *değil*. Aşıkları bulmak için çok geç değil, bizim için de çok geç değil." Mavi gözleri samimiyetle derinleşti. "Aşk için evlenmek istiyorum. Ve bunu senin için de isteyecek kadar sana değer veriyorum. Sen düzgün, onurlu bir adamsın."

Tatlı, masum kız. Hiçbir fikri yoktu. Kızın çıkarım yapma gücü keskin olabilirdi ama onun kendisi hakkındaki gerçeği anlamasına asla izin vermemeliydi. Terbiyeli mi?

Şerefli mi? Yakınından bile geçemezsin. *Acımasızlığı dene, sevgilim. Hilekar, soğukkanlı, kalpsiz ve daha kötüsü.*

"Charlotte, ben-"

"Aşk istemiyorsun, biliyorum. Seni zayıflatacağını düşünüyorsun bir şekilde, ama yanıyorsun. Çok yanıyorsun. Doğru kişiye duyulan aşk insanları daha güçlü yapar. Ayıyken olabileceklerinden daha iyi yapar. Bunu biliyorum. Bunu *gördüm*. Bu yüzden bu gizemi çözeceğim. İkimiz de yarım yamalak gerçeklere dayanan bir ilişkiden daha iyisini hak ediyoruz."

"Yarı gerçeklere dayanarak evlenmiyoruz," dedi. "Seni pencere kenarında gizli gizli kucakladığım gerçeğine dayanarak evleniyoruz. Tek başına bu bile yeterince uygunsuzdu."

"Sadece kelimenin en katı tanımıyla." "Kesin tanımlar önemli olanlardır."

Charlotte'un mahallede koşturup kadınların parfümlerini koklaması ve kalçalarını ölçüp biçmesi fikri hoşuna gitmiyordu. Ama bunun bir yararı da olabilirdi: Eğer mahalleliye jartiyerleri hakkında sorular sormakla meşgulse, kendisine bu tür sorular sormayacaktı.

Yine de bu tedbirsiz bir plandı ve pek çok şekilde ters gidebilecek bir plandı.

"Bu planınızı destekleyemem," dedi ona. "Size kesinlikle yardım etmeyeceğim."

"Senin yardımını almayı hiç beklemiyordum." Kirpiklerinin arasından ona cilveli bir bakış fırlattı. "Yine de bunun senin kaybın olduğunu söyleyebilirim. Bence hayatında biraz entrikaya ihtiyacın var."

Oh, Charlotte. Hiçbir fikrin yok.

"Bana şunun cevabını ver," dedi. "Bulamadığın zaman-" Ona yaralı bir bakış fırlattı.

Revize etti. "Eğer iki haftanın sonuna kadar bu gizemli tupper's'ı bulamazsan, o zaman ne olacak? Beni reddetmeye ve yıkımı kucaklamaya niyetli misin?"

Uzaklara doğru baktı. "Ben aptal değilim."

Hayır, diye düşündü. O aptal değildi. Hatta hiç de öyle değildi. Zeki, inatçı ve -kendisinin de takdir etmeye başladığı gibi- tehlikeli derecede anlayışlıydı.

Onu endişelendiren de tam olarak buydu.

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra Charlotte annesinden bir çağrı aldı. Önce bir saat, sonra iki saat cevap vermeyi erteledi. Sonunda bu işi halletmesi gerektiğini düşündü.

Ancak annesinin odasına giderken Frances Parkhurst onu koridorda durdurdu. "Konuşabilir miyiz, Bayan Highwood?"

Charlotte reddetmek için bir neden bulamadı.

Frances alçak bir sesle konuştu. "Kız kardeşime çok değer verdiğimi bilmenizi isterim."

"Delia'yı ben de önemsiyorum. O benim en yakın arkadaşım oldu."

Frances ona kuşkuyla baktı. "Gerçekten mi? Çünkü bugün erken saatlerde Lord Granville ile yakın arkadaş olmuş gibiydiniz. Müzik odasında."

"Bizi mi gözetledin?"

"Casusluk yapmama gerek yoktu. Kapı açıktı."

"Bu durumda, sadece konuştuğumuzu bilmelisiniz."

Sadece konuşuyorduk.

Son günlerde bu cümleyi kaç kez söylemişti? Charlotte sadece bunu söylemekten değil, kimsenin ona inanmamasından da bıkmaya başlamıştı.

"Sana asla sahip olmaz," dedi Frances. "Onun peşinden gitmekte ısrar edersen hem markizi hem de kendini utandırırısın."

Bu ne cüret. Charlotte'un eli onun yanında yumruk şeklinde kıvrıldı.

Delia'yı koruduğunu sanıyor, diye hatırlattı kendine. *Bunun için onu suçlayamazsın. Seni sadece skandal sayfalarından tanıyor.*

"Lord Granville'in peşinde değilim," dedi.

"Oh, lütfen. Senin ve açgözlü annenin nasıl düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Size söylüyorum, avantajlı bir eşleşme için umutlarınız gülünç. Hiçbir başarınız yok. Soyunuz övünülecek bir şey değil. Hepsinin ötesinde, tamamen utanmazsınız. Londra'nın geri kalanı senin gerçek doğanı anladığında, kız kardeşime sokuldun."

"Beni koridorda sırf aşağılamak için mi durdurdun?" Charlotte soğuk bir sesle konuştu. "Çünkü ne kadar çekici olursa olsun, yapacak başka işlerim var."

"Sana bir şey söylemek için durdum. Delia'nın nazik doğasından ve çaresizliğinden faydalanmana izin vermeyeceğim."

"Çaresizlik mi?" Charlotte şimdi gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

"Delia hiçbir şey için çaresiz değil. Belki senden biraz uzaklaşmak dışında."

"Savunmasız ve çok fazla güveniyor."

"O yetişkin bir kadın, kendi arkadaşlarını seçme yetisine sahip.

Ve umarım onun zekası hakkında ne kadar az düşündüğünüzü asla bilmez."

Frances'in kara gözleri kısıldı. "Eğer kız kardeşime zarar verirsen, sana söz veriyorum. Seni mahvedeceğim, sadece Londra'da değil. İngiltere'deki her iyi aile

tam olarak ne olduğunu biliyorum."

Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve Charlotte'u öfkeli bir halde bırakarak uzaklaştı.

Hiçbir şey Frances Parkhurst hakkında bundan daha fazlasını söyleyemezdi: Kadınla geçirdiği birkaç dakikadan sonra Charlotte kendini annesini ziyaret etmek için can atarken buldu.

Kapıyı çaldı. "Beni mi görmek istedin anne?"

"Evet. Gel yanıma otur."

Annemin ses tonu alışılmadık derecede nazikti. Charlotte şaşırmıştı ama şikâyet etmeyecekti. Şu anda biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Annesiyle birlikte yatağa oturmaya gitti.

"Charlotte, canım. Evliliğin anlamı hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

"Evliliğin anlamını tartışmıştık anne. On üç yaşına girdiğimden beri bu kurumun önemini vurgulamadığın bir gün bile hatırlamıyorum."

"O zaman bu gün de farklı olmayacak." Gümüş bir kaş kaldırdı. "İyi bir evlilik bir kadının hayatındaki en önemli hedeftir. Seçeceği koca onun gelecekteki mutluluğunu belirleyecektir."

Charlotte dilini tuttu. İyi bir şey yapacağına inanmıyordu. evlilik *her* kadının hayatının en önemli hedefiydi. Elbette bazı kadınlar hiç evlenmeden de kendilerini mükemmel bir şekilde tatmin edebilirler. Ve Evlenenler arasında mutluluk çok yönlü bir mücevherdi. Evlilik kişinin hayatına neşe getirebilirdi, ama arkadaşlık, macera, entelektüel uğraşlar da öyle.

Annesi on yedi yaşında evlenmiş ve yirmi dört yaşında dul kalmıştı, dünyaya dair hiçbir şey yaşamamıştı. Evlerinin tüm güvenliği ve sıcaklığı babasıyla birlikte yok olmuş, annesi de bunun sonucunda kaygılı ve dağınık bir hale gelmişti. Artık alay konusu olmuştu.

Charlotte asla eskisi gibi olmamaya kararlıydı. Annesi ne yaparsa yapsın Evlilikle ilgili öğütler, hazır olmadan yuva kurmayacağı ve sadece kalbinin sesini dinleyeceği yönündeydi.

Annesi, "Bir karı kocanın birbirlerine iyi uyması gerekir," diye devam etti. "Anne, bu konuda ikna oldum. Nefesini serinlemek için saklayabilirsin

Yulaf lapanızı yiyin, sonra da kalanıyla soğuk diye şikayet edin."

"Soyut konuşmuyorum, kızım. Evlilikten ve evliliğin özünde ne anlama geldiğinden bahsediyorum. Sadece kalplerin ve zihinlerin değil, ..." Annesinin ağzı buruştu. "Bedenlerin."

"Oh."

Hay Allah. Demek bu da *o* tür bir tartışma olacaktı. Frances'in konuşmasından daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüştü.

"Annesi, Charlotte dışında her yere bakarak, "Hayvanlar aleminde erkek ve dişi cinsiyetlerin üreme organlarındaki farklılıklarla ayırt edildiğini gözlemlemiştir," dedi.

Hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olamazdı. Charlotte kaçmak için çılgınca odaya baktı.

"Anne, bu konuşmayı yapmamıza gerek yok."

"Annen olarak bu benim görevim."

"Evet, ama bunu şimdi yapmamıza gerek yok." "Daha iyi bir zaman olmayabilir."

"Kitaplar okudum. Evli kız kardeşlerim var. Evlilikler arası ilişkiyi zaten biliyorum." "Charlotte." Annesi avucunu açtı. "Sadece dilini tut ve bu işi bitirelim."

Yenilgiye uğrayan Charlotte ellerini kucağında kavuşturdu ve bitmesini bekledi.

"Görüyorsunuz, bir erkeğin ... ahem ... bir kadınınkinden farklı şekilleniyor.

kadının ..." Annem elini çırpı. ". . . . şey. Ve evlilik yatağında, kendi ..." Daha fazla el çırpınışı. ". . . seninkinin içine."

"Onun ahem'i benim şeyime giriyor."

"Çok fazla kelimeyle. Evet. Ve sonra-"

"Ve sonra evlilik görevi, sadece bir tutam, arkanıza yaslanın ve İngiltere'yi düşünün. Sanırım anladım. Teşekkürler anne."

Yataktan kalkıp kaçmaya çalıştı ama annesi onu geri itti. "Sakin ol."

Charlotte hareketsizdi. Sefil, ama yine de.

"Bunu tartışmanın zor olabileceğini düşündüm. Bu yüzden örnek olması için bazı sıradan nesneler topladım." Annem keten bir peçeteyle örtülü bir sepete uzandı. "Şimdi, banyo yaparken bacaklarınızın arasında bir tür yarık olduğunu fark etmişsinizdir."

Charlotte dilini tuttu.

Gerçekten mi? Yirmi yıllık varlığının bir noktasında kendi bedenini fark etmiş *olabilir* mi?

Bir yerlerde, göbeğinden aşağısının anatomisine hiç bakmamış genç bir kadın olabileceğini düşündü. Ama bu zavallı her kim olursa olsun, Charlotte onunla nasıl arkadaş olunacağını bilemezdi.

"Bunun gibi bir şey." Annesi sepetten yuvarlak bir nesne çıkardı.

Charlotte ona baktı. "Bu bir şeftali mi?"

"Evet. Hanımefendinin mahrem yerleri bu şeftali ile temsil ediliyor." "Neden şeftali? Neden bir orkide çiçeği, bir gül ya da başka bir şey değil?

çiçek?"

Annem garip bir şekilde savunmaya geçti. "Şeftalinin bir yarığı var. Rengi doğru. Tüylü."

"Ama çok da doğru değil, değil mi? Yani, sanırım o kadar şiirsel değil, ama ikiye bölünmüş bir lahana bile en azından uygun-"

"Charlotte, lütfen. Devam etmeme izin ver."

Annesinin devam etmesine izin vermek Charlotte'un en az istediği şeydi. Dünyada. Hiç şüphesiz, bu konuşmayı bitirmektense köy ağıllarında kırbaçlanmayı tercih ederdi.

Ölümü seçebilir.

Annesi sepete geri uzanırken kendini destekledi.

"Şimdi, beyefendiye gelince. Zamanı geldiğinde telaşlanmamanız çok önemli. Dinlenme halindeyken, bir erkeğin ..."

"Öhöm," diye ekledi Charlotte.

". . dikkat çekici bir görüntü değil," diye devam etti annesi. "Ancak, tahrik olduğunda böyle bir şeye benzeyecektir."

Annesi çarşafın altından bir sebze çıkardı. Gergin, pırıl pırıl, koyu mor bir deriyle kaplı, ince, kıvrımlı bir sebze.

Charlotte dehşet içinde aval

aval baktı. Hayır. Olamazdı.

Öyleydi.

"Patlıcan mı?"

"Salatalık daha iyi olurdu ama mutfakta kalmamıştı." "Anlıyorum," dedi uyuşuk bir sesle.

"Güzel." Annem illüstrasyonlarını örtünün üzerine serdi. "Şimdi sorularınızı sorabilirsiniz."

Sorular mı? Soru mu üretmesi gerekiyordu? Aklıma sadece bir soru geldi:

Bunu hak edecek ne yaptım ve tövbe etmek için çok mu geç?

Charlotte yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kendini bir kâbusun içinde kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ya da çok kötü bir oyunda. *Şeftali ve Patlıcan*, bitmek bilmeyen tek perdelik trajik bir komedi.

Neyse ki yıllar önce cinsel ilişki anlayışını tamamlayacak kadar arkadaş, roman ve sağduyu biriktirmişti. Çünkü eğer bundan başka bir şey yapmadan devam etmek zorunda kalsaydı...

Kendisiyle bir pazarlık yaptı. Eğer annem onu buna maruz bırakacaksa, bunun bedelini ödeyecekti. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Bu saçma ders için intikam.

Ciddiye almak için.

Başını kaldırdı ve ifadesini ciddi, geniş gözlü bir masumiyete dönüştürdü. Öne doğru uzanarak tek parmağını patlıcanın üzerine koydu. "Gerçek boyutu bu mu?"

"Her beyefendinininki o büyüklükte değildir. Bazıları daha küçüktür. Hatta bazıları daha büyük olabilir."

"Ama umarım çoğu o kadar mor *değildir*." İki parçayı eline alıp birbirlerine doğru itti ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Patlıcan şeftalinin içine nasıl sığıyor?"

Annesinin yüzü buruştu. "Şeftali, yolu kolaylaştırmak için bir tür nektar üretir."

"Bir nektar mı? Ne kadar büyüleyici."

"Eğer beyefendi patlıcan konusunda becerikliyse, bu o kadar da acı verici olmayacaktır."

"Peki ya hanımefendinin becerisi? Gelinin patlıcanı nasıl memnun edeceğini bilmesi gerekmez mi?"

Annesi bir an sessiz kaldı. "Belki Yani, bazı beyler okşanmak isteyebilir."

"Okşandı. Bir patlıcan nasıl okşanır? Yavru bir kediye okşamak gibi mi?" Charlotte patlıcan meyvesini avucunun içine koydu ve parmak ucuyla hafifçe okşadı. "Ya da bir saç fırçasının darbeleri gibi mi?" Hareketlerinin şiddetini artırdı.

Annem boğuk bir ciyaklama sesi çıkardı.

"İşte," dedi Charlotte, sebzeyi annesinin avucuna iterek. "Neden göstermiyorsun?"

Annesinin paniğe kapılmış, neredeyse morarmış yüzünü gören Charlotte kendini kaybetti.

kahkahalarla savaştı. Kıkırdayarak yere yığıldı. Sonra patlıcanla kafasına vurulmasını önlemek için kendini siper etti.

"Charlotte!" Annem kapıya ulaştığında şeftaliyi ona fırlattı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bir daha asla ve asla patlıcan ya da şeftaliden bahsetme."

Altıncı Bölüm

Piers aynadaki yansımasını kontrol ettikten sonra bıçağını leğende duruladı ve çenesinde kalan tıraş sabununu sildi.

Eğer talep ederse, Ridley gelip akşam yemeği için giyinmesine yardım ederdi. Ne de olsa "uşak" onun nominal göreviydi ve belki de Piers'in onu bu sıfatla daha fazla kullanması gerekiyordu -sadece görünüş için bile olsa.

Bununla birlikte, hizmetinin ilk yıllarında kendini tıraş etme alışkanlığı edinmişti. Boğazına bıçak dayayacak birine güvenmeyi sevmezdi.

Artık deneyimli bir ajan olduğu halde, hâlâ tıraş olmayı tercih ediyordu. Bu Ridley'e hayatı pahasına güvenmediğinden değildi. Sadece tıraşını tatmin edici bir şekilde yakınlaştıracığı konusunda ona güvenmiyordu.

Gömleğini çekip manşetlerini iliklemeye başladığında gözüne bir şey takıldı. Durdu, aynanın içine baktı.

Penceresinin dışında bir şey vardı. Ya da penceresinin dışında *biri*.

Muhtemelen sadece bir ağaç dalıdır, dedi kendi kendine. Belki de akşam öten bir kuş ya da erken kalkan bir yarasa.

Her ihtimale karşı, dışarıya herhangi bir alarm belirtisi göstermemeye dikkat etti. Kol düğmelerini iliklerken gözlerini yansımaya doğru çevirmekle yetindi.

Sonra bir ses duydu.

Bir kazıma sesi.

Düzenli bir şekilde nefes aldı. Tek bir nefes almak için geçen sürede odadaki tüm potansiyel silahları değerlendirdi. Ustura, lavabonun üzerinde duruyordu, hâlâ suyla parlıyordu. Ateş demiri müthiş bir sopa olabilirdi. Sıkıştığında, hazırladığı kravatından iyi bir boğma ipi çıkabilirdi. *Bunu* Roma'da boğucu bir gecede zor yoldan öğrenmişti.

Ama bu gece yaratıcı olmasına gerek yoktu. Lavabonun üst çekmecesinde dolu bir tabanca beklerken olmazdı. Belki yaratıcı değildi ama etkiliydi.

Kazıma sesi tırmalamaya dönüştü. Sonra bir tıkırtı. Davetsiz misafir pencereyi açmaya çalışıyordu.

Piers nabzını sakın tuttu, damarlarındaki kanın Şubat ayındaki bir dere kadar soğuk olmasını diledi. Çekmeceyi kaydırarak açtı, bir yığın katlanmış mendili kenara çekti ve küçük pirinç tabancayı kaldırdı.

Sonra bekledi. Eğer çok erken dönerse, saldırganı korkutup kaçırarak ve kendini ikinci bir girişime maruz bırakacaktı.

Sabır. Henüz değil.

Serin bir esinti ensesindeki küçük tüylerin arasından geçti.

Şimdi.

Topukları üzerinde döndü, dönerken tabancasını kurdu ve davetsiz misafirine doğrulttu.

Bir elini havaya kaldırdı. "Telaşlanmayın. Sadece benim."

"Charlotte mu?"

Horoza ileri iterek tabancayı hemen indirdi.

İnce, çoraplı bir bacak açık pencereden içeri süzüldü ve ardından kadının geri kalanı yuvarlanarak donuk bir gümbürtüyle yere düştü. Çimen lekeli bir muslin yığını, çamurlu yarım botlar ve dağınık altın rengi saçlar.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ona bir el uzattı ve onu yerden kaldırdı.

"Nereden geldin sen?"

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi, bakışları adamın açık yakasından gömleğinin kıvrılmamış eteklerine kadar uzanıyordu.

Onu nefes nefese kalmış, kızarmış ve gülümserken görmek kanını buz gibi soğuktan lav püskürmesi sıcaklığına çıkardı.

Rahatlamıştı. Kızgındı. Her şeye rağmen eğleniyordu. Soğukkanlı ve tarafsız olmaktan başka her şey.

"Odanızda olmanız gerekiyor."

"Daha fazlasını istemezdim ama şu anda yapamam." Bakışları düştü. "Ooh. Bu bir Finch tabancası mı?"

Adamın sağ elinde hâlâ sallanan, ateşlenmemiş tabancaya uzandı. Adam tabancayı almasına izin verdi ve kadın tabancayı elinde evirip çevirerek açık pencereye doğru tuttu, bir gözünü kapatarak nişan aldı.

İtiraf etmeliydi ki, kadının çok iyi bir atış pozisyonu vardı. "Bir Finch tabancasını nasıl tanıdın?"

Silahı indirdi ve incelemek için elinde çevirdi. "Sör Lewis Finch'in kızı yakın bir arkadaşımıdır. Spindle Cove'da yıllarımı geçirdim."

Spindle Cove.

Ridley'nin burası hakkındaki kısaltılmış raporunu düşündü.

Pazartesi günleri kır yürüyüşleri, Salı günleri deniz banyosu. Çarşamba günlerini bahçede geçiriyorlar ve Perşembe günleri ...

"Perşembe günleri atış yaparsınız" dedi.

"Demek duymuşsun." Kadın ona gülümsedi. "Sör Lewis'in kendi silah odasında bulundum ve hiç bu kadar güzel bir örnek görmemiştim. Oldukça hafif ve ince, değil mi?"

"Özel sayı," dedi ona. "Sadece birkaç düzine var."

"Olağanüstü." Tabancayı ona geri uzattı. "Nasıl oldu da bir tane buldun?"

"Sanırım soruları şimdi soracağım." Piers tabancayı çekmecesine yerleştirdikten sonra ona döndü. "Kendini açıkla. Ne yapıyorsun, pencereme mi tırmanıyorsun?"

"Doğru. Bu. Hatırlarsanız, bu öğleden sonra Bay Fairchild papazdı."

"Hatırlıyorum."

"Leydi Parkhurst'ü ziyarette geldi. Kilise tatil programı hakkında bir şey. Müzik seçimi falan. Pazarlık yapmaları saatler sürecektir gibi görünüyordu, bu yüzden bunun benim için bir fırsat olduğunu biliyordum."

"Ne için şansın?"

"Bayan Caroline Fairchild'ı aramak için. Şüpheliler listemde o da var. Geçen sabahki planımı hatırlıyor musun?"

Bir elini şakağına götürdü. "Hatırlıyorum, evet."

"C'leri taradıktan sonra elimde beş şüpheli kaldı. Onları bir şekilde elemeye başlamalıyım. Eğer Caroline Fairchild gizli bir aşk ilişkisi yaşıyorsa ve babasının saatlerce evde olmayacağını biliyorsa, bu onun bir randevu planlaması için mükemmel bir zaman olurdu. Öyle değil mi?"

Piers bu mantıkla nasıl tartışacağını bilmiyordu. Yeterince sinir bozucuydu. "Ben de migrenimin tuttuğunu iddia ettim ve odama gittim. Hizmetçilere rahatsız edilmeyeceğimi söyledim. Sonra kapıyı kilitledim ve pencereden dışarı."

"Pencereniz yerden neredeyse yirmi metre yüksekte. Bu nedenle benimki de öyle."

"Evet, tabii ki. Ama tüm pencerelerin altından geçen küçük bir çıkıntı var ve malikânenin kuzeybatı köşesinden çınar ağacına kısa bir sıçrama mesafesinde."

Çenesini tuttu ve onun ikinci kat penceresinden bir ağacın dalına "kısa bir sıçrayış" yaptığı görüntüsünü yok saymaya çalıştı. "Devam et."

"Sonra çayırıları geçtim ve köye doğru yürüdüm." Yatağının ayakucundaki banka oturdu ve tabanları köyün içinden geçtiğinin açık bir kanıtı olan çizmelerinin bağcıklarını çözmeye başladı.

otlaklar ve çamurlu köy yollarından aşağı. "Papaz evine gittim ve Bayan Fairchild'ı sordum. O da oradaydı. Yalnızdı."

"Bir baştan çıkarıcının kollarında değil."

"Hayır. Aslında yalnız görünüyordu ve ziyaretten çok memnundu. Tatlı bir kız ama maceranın tadına hiç bakmamış gibi bir izlenim edindim. İyi bir roman okumadığı da kesin."

Botlarını tekmeledi, sonra ayaklarını eteklerinin altına çekti ve bankta bağdaş kurarak oturdu.

Piers kendisinin de oturması gerektiğine karar verdi. Bir koltuğa çöktü.

"Sanırım Bayan Fairchild'ı şüpheliler listemden çıkarabilirim," dedi. "Biri size nasıl olduğunuzu sorduğunda ne yapmayı planlıyorsunuz? Aynı anda yatak odanızda migreniniz tuttu ve köyde Bayan Fairchild'ı mı arıyorsunuz?"

Elini salladı. "Kimse bunu sorgulamayacaktır. Bir köy ziyareti sırasında günler birbirine karışır. Elma toplamaya pazartesi mi yoksa salı mı gidildiğini hatırlamak imkansızdır ve sabahki yağmur fırtınası çarşamba günü müydü? Eğer bu konu gündeme gelirse, masum bir karışıklık olduğu varsayılacaktır. Ki muhtemelen öyle olmayacaktır. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Piers nasıl olduğunu biliyordu. Sadece bilmekle kalmadı, bunu kullandı da. Etrafınızda başka kimse yokken ayrıntılara dikkat etme alışkanlığı... belirgin bir avantaj sağladı.

Ama Charlotte Highwood dikkat ediyorsa, bu onun ona karşı sahip olduğu avantajlardan biriydi.

Bu onu endişelendirdi.

"Her neyse, ağaca geri tırmanıp odama girmeyi planladım. Pencereyi açık bırakmıştım. Ama geri döndüğümde pencere kapanmıştı."

"Yani onun yerine penceremin kenarından aşağı indin."

"Başka ne yapabilirdim ki? Ön kapıdan mı girecektim? Hasta olduğum konusunda yalan söylediğimi ve pencereden kaçtığımı mı itiraf edecektim?"

Başka ne olabilir ki?

Piers dirseklerini dizlerine dayadı ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Bu gecenin ilerleyen saatlerinde, ev halkı uyuduktan sonra, hizmetçinin ofisine gizlice iner, onun chatelaine'ini ödünç alır ve odaya geri dönerim. Ya da" -tek bir parmağını kaldırdı- "bir oyun sahneleyebiliriz. ateş."

"*Yangın çıkarmayacaksın.*"

"Gerçek bir yangın değil. Sadece herkesi yataktan kaldırmak ve bana içeri sızma şansı vermek için yanlış bir alarm." Banktan kalktı ve yatağın etrafından dolaşarak kenarına oturdu. "Sonra karar veririz. Sen akşam yemeği için aşağı inerken ben biraz kestirebilirim. Cebine bir sandviç koyup benim için yukarı getirebileceğini sanmıyorum. Açlıktan ölüyorum."

Dirseğine yaslandı. Yatağının üstüne. Kısmen giyinik. Ve "planına" göre, gecenin büyük bir kısmını orada geçirmeyi teklif etti.

Hayır. Bu olmaz.

Ayağa kalktı ve kelepçesiz kollarını dirseklerine kadar sıvamaya başladı. "Odanızın kapısını açacağım."

"Sana söyledim, içeriden kilitli." "Bunu bana bırak."

Kapıyı bir aralık açtı ve koridora baktı. Kimsenin gelmediğinden emin olmak için birkaç dakika bekleyip dinledikten sonra, ona takip etmesi için işaret vermek üzere döndü.

"Biraz tıraş sabunun var." Parmak uçları adamın çenesinin altına sıkışmış bir deri parçasını sıyırdı. "İşte."

Dokunuşunun yumuşaklığı devam etti.

Başını yana eğdi ve düşünceli bir ses çıkararak ona baktı. "Seni hiç paltosuz görmediğimi fark ettim. Tahmin edilenden çok daha sağlam yapılısınız."

Düzleştirilmiş avucu omzundan dirseğine doğru kayarak kol kaslarının hatlarını boş yere çizdi. Daha iyi düşünmesine rağmen, esnedi.

Fark etti.

Ham bir erkeklik gururu dalgası kanını pompalamaya başladı.

Senin için yanlış olan kim şimdi, sevgilim?

"Hadi gidelim," dedi. "Beni takip edin. Ve yakın durun."

Charlotte kısa, sessiz bir dua gönderdi ve bir elinde botları olduğu halde onu koridorda takip etti. Adam Charlotte'un diğler elini kolunun altında sıkıca tutuyordu. Göreceli olarak, yatak odasının kapısına kadar kısa bir yolculuktu ama bir mil gibi geliyordu.

Kulağını kapıya dayayarak mandala deneysel bir tıkırtı verdi. "Anahtar kapıda unuttuğunuzu mu söylemiştiniz?"

Başını salladı.

"Artık orada değil." "Bu çok garip."

Charlotte birden adamın hangi kapının ona ait olduğunu sormadan bildiğini fark etti. Bundan çıkarılacak bir şey olup olmadığını merak etti ama endişeler hızla öncelik kazandı.

Hizmetçi merdivenlerinin altından gelen uzak ayak sesleri gibi.

"Biri geliyor," diye fısıldadı. "Odana geri dönmeliyiz."

Tepki vermedi. "Bir dakikalık iş."

Hızlı hareketlerle cebinden oniks bir çivi çıkardı, sivri ucunu ısırarak kıvrılmasını sağladı ve sert bir itişle anahtar deliğine soktu. Bükülmüş çiviye bir kaldıraç gibi kullanarak kilidi çalıştırmak için farklı açılarda test etti.

Charlotte nefes nefese onu izlerken, altın ve akik taşının böylesine aşığılık bir işte kullanılıp kullanılmadığını merak etti. Granville Markisi'nin aristokrat ellerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Hizmetçi merdivenlerindeki ayak sesleri daha da yükselmişti. Her an hizmetçi kadınlardan biri koridorun sonunda belirebilirdi. Charlotte onun bir melodi mırıldandığını duyabiliyordu.

"Acele et," diye fısıldadı.

Yalvarışını kabul etmedi.

Acele etmemesi çıldırtıcıydı. Bu şekilde yakalanamazlardı.

Charlotte'un bir çocuğa bakıcılık yapmaktan nasıl bu hale geldiğini açıklamanın bir yolu yoktu.

Odasındaki baş ağrısından, koridorda, kendi kilitli kapısının önünde nefes nefese ve darmadağılık durmaya. En kötüsü de Lord Granville'in yanında.

Bu durumda onunla evlenmekten asla kaçamazdı.

Oh, hayır.

Aklına korkunç bir düşünce geldi. Belki *de istediği* buydu. Belki de denemiyordu bile. Belki de tüm bu stickpin saçmalığı sadece bir maskaralıktı.

Ayak sesleri merdiven sahanlığına ulaştı. Charlotte bir tane yakaladı siyah keten yönlü eteği koridorun en ucunda bir anlığına göründü.

Kaçmak, saklanmak istedi. Ama nereye? Bu koridorda affedilmez bir oyuk, saksı bitkisi ve mermer heykel eksikliği vardı.

Kalbi boğazına kaçmıştı.

"İşte," diye mırıldandı.

Yumuşak bir klik sesiyle kilit açıldı.

Tek bir hareketle onu odanın içine çekti, kapıyı arkalarından kapattı ve diğer tarafta onun irkilmiş soluğundan başka bir şey bırakmadı.

Onu kapalı kapıya yasladı ve vücut ağırlığıyla sıkıştırdı.

Hizmetçinin uğultusu Charlotte'un odasının nnden geçip koridorda devam edene kadar hareketsiz ve sessiz kaldılar.

"Sana zamanında getireceğimi söylemiştim," dedi.

"Evet. Yaptın. Tüm bunlara rağmen saçların dağılmamış bile. Uşağın ne koyuyor içine?"

"Hiçbir şey. Kimse saçıma dokunamaz."

"Kimse yok mu?" Başını eğip adamın kalın, siyah saçlarına baktı. "Ne yazık."

Kalbi hâlâ onunkine çarpıyordu ama yüz ifadesi -okuması ne kadar zor olsa da- endişeli görünmüyordu.

Eğlence gibi görünüyordu.

Koridorlarda sinsisi dolaşırken ve çengelli iğnesiyle kilitleri karıştırırken, düzgün, ll Granville Markisi aslında *eğleniyor* olabilir miydi?

Ne kadar ilginç. Belki de tehlikeyle ilgili bir ipucu onu yeni şekillerde canlandırıyordu.

Charlotte da bunu hissetti. Sadece az kalsın kaçacak olmalarının verdiği heyecanı değil, şu anda paylaştıkları yakınlığı da.

Vücudunun her iki yanına dayadığı güçlü, kaslı kolları onu korumaya söz vermişti.

Ama gözlerindeki karanlık yoğunluk tehlikeliydi.

"Gitmelisin." Onun kollarının arasından sıyrıldı. "Akşam yemeği için giyinmeyi bitirmek isteyeceksin."

"Bekle." Eli kızın koluna kapandı ve onu yerinde tuttu. "Önce odalarınızı kontrol edeceğim. Siz yokken buraya biri girmiş."

"Gerçekten mi? Nasıl anladın?"

"Anahtarın yerinden çıkması dışında mı?" Yatağın altına ve dolabın içine baktı. "Belli ki yağmalanmış."

Odada etrafına bakındı. "Hayır, öyle değil. Her şey aynen bıraktığım gibi."

"*Bu şekilde* bırakmışsın." Yerden bir şal aldı, bir tutam püskülünden tutarak havaya kaldırdığında çorapları ve ayağındaki bağcığı da beraberinde sürükledi.

"Ben pek düzenli bir kadın değilimdir," dedi savunmacı bir tavırla.

Kara kaşlarından birini azarlayarak arkasını döndü ve dolap kapısının arkasını kontrol etmeye başladı.

Charlotte ise pencereye doğru ilerledi. "Ama buraya biri girmiş. Bu pencere sadece kapalı değil, kilitli de. Ne kadar tuhaf. Sanırım hizmetçi olmalı."

"*Hizmetçi* mi?" Dolaptan çıktı, omzundaki sarı tüyleri yoluyordu ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. "İnanın bana, bu odaya hiç hizmetçi girmedi."

"Annem olamazdı. Bütün evin duyabileceği bir alarm verirdi. Ama eğer bir hizmetçi ya da annem değilse, o zaman kim?"

"Belki de birileri bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyordur," dedi. "Ve o kişi durmanızı istiyor."

"Gizemli aşıklardan biri mi demek istiyorsun?"

"Beni dinle Charlotte. Ne tür bir sırrı kurcalayabileceğini ya da gizemli *tupper*'ların onu korumak için neler yapabileceğini bilmiyorsun. Bu işin peşini bırakmanın zamanı geldi."

Bırakayım mı?

Bu işin peşini bırakamazdı. Aramaktan vazgeçmek, hayatının geri kalanından vazgeçmek anlamına gelirdi.

"Birbirimize tavsiye verirken, lordum. Sanırım *siz* aşka daha fazla önem vermelisin. Bu konuda iyi olabilirsin." "Bunu neden söylediğinizi anlayamıyorum."

Omuz silkti. "Diğer her şeyde iyi görünüyorsun. Ama sonra, Belki de aşta iyi olmadığınızdan endişe *ettiğiniz için* diğer her şeyde iyi oldunuz. Kendinize güveniniz yok mu?"

Cevap olarak, tam, etkileyici boyuna doğru doğruldu ve ona ters ters baktı.

"Yapman gerektiğini düşündüğümünden değil. Sadece yardım edemem ama fark ettim ki

İki bayana evlenme teklif ettiniz, ikisi de sizi kabul etmek zorunda kalacak kadınlardı. İlki aile düzenlemesiyle, ben ise skandal."

Çekmeceli dolabına doğru yürüdü. "Sorgularını papazın kızına sakla. Benim geçmişimin bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Belki de öyle değildir. Ama sen kendi başına çok ilgi çekici bir gizemsin. Seni çözemiyorum." Karyola direğine doğru ilerledi ve bir omzunu ona yasladı. "Bağlanmaktan korkacak bir adama benzemiyorsun. Bana en ince nedenlerle bağlandın. Neden bir daha

Hoşlandığınızı bir bayana göz koyup ona kur mu yaptınız?"

Onun sorusunu duymazdan gelerek bir çekmeceyi açtı. "Bu boş. Burada ne saklıyordun?"

"Yok bir şey. Henüz kullanmamıştım."

Yere yığılmış iç çamaşırlarına anlamlı bir bakış attı. "Bir çekmecenin amacını anlıyor musun?"

"Herkes mendillerini haftanın günlerine göre düzenlemiyor." Kollarını kavuşturdu. "Sana söyledim, karın olmak için hiç uygun değilim. Bunu da uyumsuzluğumuzun bir kanıtı olarak düşün. Senin için çok gencim, çok edepsizim, kötü bir hizmetçiyim. Benden hoşlanmıyorsun bile. Ben sadece seni kütüphanede köşeye sıkıştıran küstah bir kızım. Bununla yetinmene gerek yok."

"Uzlaşmak," diye yineledi çekmeceyi sandığın içine yerleştirirken. "Seninle evlenerek yerleşeceğimi mi sanıyorsun?"

"Herkes bunu düşünecek."

"Sen," dedi, "hayatımda tanıdığım en huzursuz edici yaratıksın. Tanıştığımız andan beri kendimi yerleşik hissetmedim."

Charlotte kendi kendine gülümsedi. "Bunu bir gurur vesilesi olarak kabul edeceğim."

"Gerçekten yapmamalısın." Ona doğru ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Seninle evlenmek istemek için çok gerçek, çok acil bir nedenim olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Bakışlarındaki karanlık, hangi nedeni kastettiğine dair hiçbir belirsizlik bırakmıyordu. "Ama *bunu* herhangi bir kadından da alabilirsin," dedi.

"Bunu sadece senden istiyorum."

Yutkundu, aniden gerildi. "Gerçekten gitmen gerekiyor. Akşam yemeği birazdan hazır olacak."

"Ben bu evin onur konuğuyum." Saçından düşen bir tutamı kenara itti ve hafif sürtünme ensesini okşadı. "Bekleyecekler."

"Eğer annem burada olduğunu bilseydi. . ."

"Çok heyecanlanırdı."

Çok doğru, çok doğru. "Ağlayabilirim."

"Ve geçen seferkinden daha da riskli koşullarda baş başa yakalandığımızdan emin mi olalım? Devam edin."

İç çekti. Onu gerçekten köşeye sıkıştırmıştı.

Onu sarsmak, oyunun kurallarını değiştirmek için aklına gelen tek bir yol vardı.

Kimse saçıma dokunamaz,
demişti. Şimdiye kadar.

Bir elini öne doğru uzatarak parmaklarını adamın koyu renkli, gür saçlarında gezdirdi. Hafifçe, şakacı bir şekilde saçlarını vahşi zirvelere doğru okşadı. Kırpılmış bukleler, onun delici bakışları ve ciddi ifadesiyle eğlenceli bir tezat oluşturacak şekilde dikilene kadar.

Nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yok gibiydi.

Oh, Tanrım. Bu adamın en kötü şekilde rahatsız edilmeye ihtiyacı vardı.

Sevgiye bu kadar mı yabancıydı? Belki de pratikten çok uzaktı.

Uzun zamandır kendini dizginliyordu. Bu görgü kuralları, içinde gizleniyor olması gereken tüm duyguları bastıran aşırı kolalı bir kravattı. Bir aşk eşleşmesini beklemek için bir neden görmemesi şaşırtıcı mıydı?

Mükemmel olduğu onca yıl boyunca, insan yakınlığının ne kadar düzensiz ve asi bir mutluluk olabileceğini unutmuştu.

Eğer gerçek yakınlığı bilseydi.

Bosh, dedi kalbine. Bükülmeyi ve ağrımayı bırak. O zengin, güçlü bir marki, yağmurda kaybolmuş bir yavru değil.

Diğer elini de ilkinde ekledi, şimdi daha özgürce oynuyordu. Yaramaz bir gülümsemeyi bastırarak parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kızgın bir ayının kürkü gibi çılgın açılarla öne çıkan tutamlar yarattı. Sonra tüm saçlarını ortaya doğru iterek ona bir Mohikan görünümü verdi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu kuru bir sesle.

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Adem elması boğazında sallanıyordu. Ama ona durmasını söylemedi.

Ona biraz acıyarak avuç içleriyle dalgalı saçlarını düzleştirdi, sonra tırnaklarını kafa derisinin üzerinde önden arkaya doğru gezdirdi.

Gözlerini kapadı ve kabaca nefes verdi.

"İşte bu," diye fısıldadı, ensesindeki yumuşak, sık kesilmiş saçlarla oynayarak. "Bu sadece birazcık şefkat. Teslimiyette utanılacak bir şey yok."

Tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı. Her okşayıştta, ondan bir karşılık almakla duygularını ve erdemini riske atmak arasındaki sınırı biraz daha yaklaşıyordu. Ona birkaç küçük özgürlük tanımaktan zarar gelmezdi, değil mi? Ona biraz şefkat göstermek. Sadece kalbini aşk olasılığına açarsa *neler olabileceği* konusunda onu uyandırmaya yetecek kadar.

Bir noktada, onun saçıyla oynamayı bıraktı. Ki bu da Ellerini çekmeyi hatırlasaydı sorun olmazdı ama hatırlamamıştı. Parmakları adamın kalın, koyu renkli, karmakarışık saçlarına dolanmaya devam etti. Onun

Elleri beline yerleşmişti.

Şimdi sadece ona sarılıyordu. O da ona sarılıyordu.

Bakışları onun dudaklarındaydı.

Onu öpeceğini biliyordu.

Ona izin vereceğini biliyordu.

Her şey tamamen kaçınılmaz, tamamen tahmin edilebilir görünüyordu ve yine de hiçbir şey onu bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Nefes al, dedi kendi kendine. Şimdi ve derin nefes al. Birazdan çok geç olacak.

Piers sıkıca tutundu. Zorunluluktan, seçimden değil. Onu parçalara ayırmıştı. Tüm kılıkları ve savunmaları ayaklarının dibinde toz oluyordu.

Onun nesi vardı? Parmakları diğer kadınlarınkinden çok farklı olamazdı. Güzel bir kadındı, ama şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratık değildi. Ona sürekli hatırlattığı gibi, genç, cilasız ve küstahtı ve onun gibi bir adamın istemesi gereken bir şey değildi.

Ve yine de yaptı.

Onunla alay etti. Saçlarına dokundu. Onun bunu ve daha fazlasını hak ettiğine inanıyordu.

Onun üzerindeki etkisini tahmin etmesine izin veremezdi. Kimsenin görmesine izin veremezdi. Ona sahip çıkmalı, onu ele geçirmeli ve kendi kontrolüne bu kadar zarar veremeyeceği bir yere saklamalıydı.

Ama şu anda en çok istediği şey onu baştan çıkarmak bile değildi. Başını onun kucağına koymak ve bütün gece boyunca saçlarını okşamasına izin vermek istiyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Vücutlarının her parçasının buluşmasına izin verdi - kalçaların kemikli çıkıntıları, karınların yumuşaklığı, göğüslerin kaslara karşı direnci. Kalplerinin çarpmasına ve nefeslerinin birbirine karışmasına.

Vücudunun tamamını onunkine bastırdı; zayıf, sert, kırmızı kanlı, erkeksi her santimini. Onu hissetmesini, vücudunun büyüklüğünü, şeklini ve gücünü bilmesini istiyordu. Onun kendisine yaptıklarından ve yapmak istediklerinden dehşete düşmesini. Onun nefesini duymak, onu titretmek istiyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, onun biraz korkmasını istiyordu. Çünkü iliklerine kadar sarsılmıştı.

Alnını onunkine bastırdı ve belini sıkıca kavradı.

Geri çekil, dedi kendine. *Bunun olmasına izin veremezsin.*

Sonra dudakları buluştu, aralarındaki o son boşluğu doldurdu. Sanki hayatları birbirinden ne kadar uzak olursa olsun, sadece tek bir şey üzerinde anlaşabilselerdi, bu her şeyin cevabı, nedeni olacaktı.

Kızın ağzı onun için ambalajı açılmış bir hediye gibi yumuşadı. Adam onu giderek artan bir acelecilikle derinden öptü ve kadın da ona karşılık verdi. Kadının boynunu sıkıca kavraması, adamın vücudunun bazı kısımlarının da tepki olarak gerilmesine neden oldu.

Bir elini yukarı doğru kaydırarak kadının göğsünü avuçladı. Kadın adamın ağzına doğru soludu ve öpüşmeyi kesti, yine de onu yakınında tutuyordu. Adam göğsünü kaldırıp yumuşaklığını yoğurdukça kadının nefesi kesildi. Sertleşmiş meme ucunun ucu avucuna bastırdı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Durmak zorundaydı. Eğer onu şimdi bırakmazsa, kollarının arasında çırılçıplak yatana kadar da bırakmayacaktı.

Ondan uzaklaşmak hayatında yaptığı pek çok şey gibiydi - soğuk, acımasız. Gerekliydi.

"Akşam yemeği," dedi. "Beni aşağıda bekliyorlar." Kadın başını salladı.

Parmaklarının tersiyle kızın yanağına dokundu. Teni kızarmış ve pürüzsüzdü. Sonra arkasına bakmadan odadan çıktı.

Sonunda onun gerçekte ne olduğunu anlayacaktı. Onu kandıran o parlak onur cilası eninde sonunda aşınacak ve altındaki karanlığı ortaya çıkaracaktı.

Ama hazır değildi. Henüz hazır değildi. Bunu hak etmediğini bildiği halde ona tatlı ve acıyan bir şekilde bakması hoşuna gitmişti. Asla hak edemezdi. hak ediyorsun.

Seni kurtarmaya geldim, demişti.

Tatlı, sevimli bir kızdı. Ama hayatının yarısını çok geç yaşadı.

Yedinci Bölüm

"Sonra da," dedi Charlotte, öfkeyle, "patlıcanla kafama vurdu!"

"Ah, canım." Delia güldü.

"Hiç komik değil."

Delia gülümseyerek, "Son derece eğlenceli," diye karşılık verdi. "Ve bunu sen de biliyorsun."

Evet, Charlotte biliyordu. Koşullar onu ve Delia'yı bir araya getirmiş olabilirdi ama dürüstlük ve hınzır mizah onları arkadaş yapmıştı.

"Keşke ben de orada olabilseydim. Seni görmeyi çok isterdim-" Delia yüzünü buruşturarak ağaçlık patikanın ortasında yavaşladı.

Charlotte da biraz yüzünü buruşturdu. "Biraz dinlenelim mi?" Patikadan birkaç adım uzaklaşıp küçük, güneşli bir açıklığa doğru ilerledi. "Burada birkaç böğürtlen kaldığını görüyorum."

"Peki, onları yemeyin." Delia bir ağaca yaslandı.

Charlotte koyu renkli meyveleri çalıdan koparıp avucunda topladı.

"Neden olmasın?"

"Ne derler bilirsiniz. Michaelmas'tan sonra böğürtlen yiyemezsin. Şeytan tarafından şımartıldılar."

"Nasıl şımartılmışlar?"

"Üzerlerine tükürüyor."

"Üzerlerine tükürmek mi?" Charlotte yüzünü buruşturdu. "Ne iğrenç bir folklor parçası. Hollandalı çocuklar Aziz Nikolaos'un ev ev dolaşip ayakkabılarına şeker koyduğunu düşünürler. Biz İngilizler ise Şeytan'ın Michaelmas böğürtlenlere tükürüyor."

"Muhtemelen pratik bir kökü vardır. Karanlık çağlarda iyi kalpli bir kadın böğürtlen yedikten sonra karnı ağrımış ve buna şeytanın sebep olduğuna karar vermişler.

o."

Charlotte o kadar emin değildi. "Büyük olasılıkla kötü bir koca çok fazla bira içmiş ve ertesi günkü hastalığını böğürtlenlere bağlamıştır."

"Sanırım kim olduğu önemli değil. Geri kalanımız için her şeyi mahvettiller."

"Sadece biz izin verirse." Charlotte avucunun içinden bir dut seçti. "Bir tane yemeye cesaret edebilir miyim?"

Delia sadece başını salladı.

"Gerçekten, yapacağım. Şeytan tükürüğü ve her şey." Başını arkaya yatırdı ve meyveyi ağzının üzerinde salladı. "Beni durdurmak için son şansın."

"Seni durdurmaya asla kalkışmam," dedi Delia. "Seni durdurmaya çalışmak seni cesaretlendirmenin en kesin yoludur."

Çok doğru. Delia onu çok iyi tanıyordu.

Charlotte meyveyi ağzına attı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Oldukça etli," dedi, yutkundu ve kalanını yere attı. "Belki de iyi kalpli kadınlar bir şeyler bulmuşlardır."

"Gitmeliyiz."

"Bekle." Charlotte elini karnına bastırdı ve iki büklüm oldu. "I . . . Birden kendimi çok tuhaf hissettim."

"İyi misin?" Delia sordu.

"Acıyor. Sanki bir şey beni içten içe yakıyor. Sülfür tadı alıyorum." Boğazını sıktı ve öğürür gibi bir ses çıkardı. "I . . . Sanırım bu Şeytan tükürüğü!"

Charlotte bir daire çizerek döndü ve çalıların arkasına yığıldı, gevşek ve cansızdı. Delia'nın gülmesini bekledi.

Delia gülmek yerine fısıldadı, "Charlotte, kalk. Lord Granville geliyor."

"Hayır, değil," dedi Charlotte. Delia sadece onun alaylarına karşılık vermeye çalışıyordu. "*Evet*," diye tısladı Delia. "Öyle."

"Gerçekten, o kadar kolay kandırılmam." Charlotte dizlerinin üzerine çöktü ve çalıların arasından baktı. "Oh, hayır."

Piers yaklaşıyordu. Uzun, amaçlı adımlarla aralarındaki mesafeyi yok ediyordu.

Ayağa fırladı ve eteklerindeki otları temizledi. "Ne istiyor olabilir?"

"İstediği her neyse," diye mırıldandı Delia, "onu elde etmeye oldukça kararlı görünüyor."

Evet. Evet, yaptı.

Tanrım, çok yakışıklıydı. Yakışıklılığı yeni bir gelişme değildi elbette ama onu yeni şekillerde etkilemeye başlamıştı. O

göğsünde garip bir sahiplenme duygusunun kabardığını hissetti. Sanki adam-tüm o güçlü, şehvetli arzulanırlığıyla- ona aitmiş gibi.

Bu his onu tedirgin etti. Umutsuzca bastırmaya çalıştı. Girişimleri başarılı olmadı.

Onları selamladı. "Bayan Delia. Bayan Highwood."

Charlotte ve Delia karşılık olarak reverans yaptılar. İçinde kaynayan tüm uygunsuz düşüncelere rağmen görünüşte her şey çok uygundu.

"Köye mi gidiyorsunuz Lord Granville?" Delia sordu. "Hayır, sizi aramaya geldim."

Bakışları Charlotte'un üzerine düştü, karanlık ve niyetliydi. Acıkmıştı. Ormanlık ortamda kendini kurtla yüzleşen Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissediyordu.

Bir gün için çok fazla folklor konuşuldu.

"Umarım bu sabah iyisinizdir, Bayan Highwood."

"I . . ." Onun iç kargaşasını hissedebiliyor muydu? Bu kadar belli miydi? "Neden olmayayım ki?"

"Az önce boğazınızı tutarak çırpınmanız dışında mı? Dün akşam hastaydınız."

"Oh, evet. Bu."

Dün akşamdan söz ettiğinde, esinti kesilmiş gibiydi. Etrafındaki hava durgunlaştı ve ısındı.

"Aklıma gelmişken, geçen gece de topu erken bırakmıştın," dedi Delia.

"Bu endişe verici bir model," dedi. "Bu olaylar hakkında bir doktora danıştınız mı, Bayan Highwood?"

"Onlar bölüm değil." Charlotte dişlerini sıkarak gülümsedi. "Ve bir doktora ihtiyacım yok."

"Hiçbir tartışmaya girmeyeceğim," dedi. "Eğer durumunuz nüksederse, bir gezintiyi ya da yemeği daha kaçırmanıza neden olursa, özel doktorumu çağıracağım. Kendisi sülükler ve müşhil ilaçları konusunda oldukça yeteneklidir."

Delia bir kahkaha attı. "Teklifiniz çok nazikçe Lord Granville."

Oh, evet. Gerçekten ne kadar iyi biri. Sülük tehdidi altında onu yemek masasına gelmeye zorluyor.

Eğer Piers onun araştırmalarını engelleyebileceğini düşünseydi, Charlotte onun yanıldığını kanıtlamak. Hastalık numarası yapmaktan, Delia'ya ve ev sahiplerine yalan söylemekten *hoşlanıyor* gibi değildi. Bunu hem onun hem de kendisinin iyiliği için yapıyordu.

"Beyefendilerin atış yapıyor ya da kursa falan gidiyor olmaları gerekmiyor mu?" diye sordu. "Bunun bir spor tatili olduğunu sanıyordum."

"Bu sabah erken saatlerde biraz balık tuttuk ama şimdi Sör Vernon kâhyasıyla birlikte. Kasabada işlerim var. Hanımların mağazaları ziyaret etmek isteyebilecekleri söylendi."

Charlotte bu önerinin annesinden geldiğine dair her türlü bahse girebilirdi. Onlar konuşurken annesi muhtemelen şapkasının iplerini bağlıyor ve retikülünü topluyordu. Piers ile Charlotte'u aynı yere koymak için her türlü bahaneyi uydururdu.

"Sen ve Frances gitmelisiniz, Delia. Ben geride kalacağım. Aksi takdirde çok kalabalık oluruz ve Lord Hazretleri'nin arabasını sıkışık."

"Bu konuda hiç endişeniz olmasın," dedi. "Arabam grubumuz için fazlasıyla yeterli büyüklükte."

Gerçekten de öyleydi.

Patika yoldan araba yoluna çıktılar. Parkhurst Malikânesi'nin önünde Charlotte'un o güne kadar gördüğü en görkemli, en zarif barouche-landau duruyordu. Parlak, obsidyen siyahı bir arabanın kapısında altın bir arma vardı. Dört abanoz yeleli süvari atından oluşan bir ekip tarafından çekiliyordu; atlar o kadar mükemmel eşleşmişti ki bir kalıptan çıkarılmış olabilirlerdi.

Frances ve Delia önce tırmandılar, Lord Granville'in kendisi tarafından yukarı çıkarıldılar.

Charlotte ön taraftaki bankta onların yanına sıkıştı.

Sonra sıra anneme geldi. "Charlotte, hareket etmelisin. Arkama dönük oturamayacağımı çok iyi biliyorsun."

"Aslında anne, bunu daha önce söylediğini hiç hatırlamıyorum."

"Sindirimimi engelliyor. Git o zaman. Diğer tarafa geç." O kadar korkunç, acı verici bir şekilde açıldı ki.

Charlotte daha fazla olay çıkarmaktansa arkaya bakan koltuğa geçti. Bu da elbette Piers'in onun yanına oturması anlamına geliyordu.

Beklendiği gibi Frances ona ters ters baktı. En azından Delia ona sempatik bir gülümseme gönderme nezaketini göstermişti. Bir arkadaşının onu sevmemesi güzeldi.

onun cüretkar bir şıfıntı olduğuna inanıyorum.

Belki de cüretkâr bir şıfıntıydı.

Piers yanındayken, önceki geceyi hatırlamadan edemiyordu. Saçlarının parmaklarının arasından nasıl kaydığını hissetmişti. Onun dokunuşuna nasıl eğildiğini ve nasıl büyüleyici, uygunsuz sözler mırıldandığını.

Araba bir tümsekten sekti ve Charlotte bir anlığına havalandı.

Piers onu yakaladı ve kendi tarafına çekti. İç organları tepki olarak dönmeye başladı.

Bu adamla ne yapmalı? Düzgün biriydi. Tutkuluydu. O vardı
Bir buzdağının kamusal tavrına sahipti, ama onu uçsuz bucaksız, kurak bir
çöldeki vahasıymış gibi öptü.

Bana ne yapıyorsun? diye fısıldamıştı.

Charlotte'un hiçbir fikri yoktu.

Ama her neyse, o da geri yapıyordu.

Annem manifaturacı dükkânında doğruca korkunç dantel şapkaların
sergilendiği yere gitti. "Buraya gel Charlotte. Söyle bana, sence hangisi en
iyisi?"

Charlotte yüzünü buruşturdu. Çirkin dantel şapkalar takan evli
hanımların modası, genç yaşta evlenmeme kararlılığının en az üçte birini
oluşturuyordu. "Hiçbiri."

"Lord Hazretlerine soralım."

"Anne, hayır." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Hatırladın mı? Sessizlik."

"Pish. Sadece şapkaları tartışıyoruz." Annesi kolunu kaldırdı ve
el salladı, dükkana doğru seslendi. "Lord Granville! Oh, Lord Granville!
Yardımaımıza gelin. Buraya, dantelin yanına."

Piers başını yavaşça kaldırdı, sanki uzak bir hayal ülkesinden adının
seslenildiğini duymuş gibiydi. Çünkü bu fani âlemde hiç kimse bir
markize taksi çağırıyormuş gibi bağırarak kadar terbiyesiz olamazdı.

Annem dışında kimse.

Charlotte devekuşu tüylerinin arkasına saklanmak istedi ama işe
yaramadı. Oh, pekala. Eğer Piers onunla gerçekten evlenmeyi
düşünüyorsa, neye bulaştığını bilmeliydi.

Yaklaştıkça korkunç gerçek kafasına dank ediyor gibiydi.

"Şimdi, Lord Granville," dedi annem. "Tanıdığım yeni nişanlanmış genç
bir bayan evlendikten sonra hangi tarz şapka giyeceğini tartışıyor. Siz
hangisini seçerdiniz?"

Piers önündeki dantel şapka dizisine baktı. "Hiçbirinin bana uyacağını
sanmıyorum."

Annem inandırıcı olamayacak kadar coşkulu bir şekilde güldü.

"Kendiniz için değil lordum. Gelininiz için ne seçerdiniz?"

"Yine de bir fikrim yok."

Annemin sabırsızlığı ortaya çıkmaya başlamıştı. "Geleceğin Leydi
Granville'inin takdir edilmesini isterdiniz herhalde."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum. Ancak, evimin idaresini, konuklarımın rahatını ve çocuklarımın yetiştirilmesini çoktan ona emanet etmiş olacağım. Onun şapkalarını seçmeye cüret edemem."

Annesi ısrar etti. "*Bazıları* kocanın görevinin karısına her konuda danışmanlık yapmak olduğunu söyleyebilir."

"Bazıları öyle diyebilir," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Ben olsam onları görmezden gelirdim." Hafifçe başını eğerek arkasını döndü.

Annem hayranı ve telaşlı duygularıyla baş başa kalmıştı. Charlotte ise neşelenmek istiyordu.

Pekala, anne. Hala bir markiyle evlenmemi istiyor musun?

Piers Brandon dürtüklenebilecek, ikna edilebilecek, yalvarılabilecek ya da ikna edilebilecek bir beyefendi değildi. Onun gibi bir adamı idare etmek annesinin boyunu aşardı.

Charlotte'un da boyunu aşıyor.

Şüphesiz aralarındaki uçurumun büyüklüğünü fark etmeye başlamıştı. Böyle bir kayınvalide edinme fikrini hazmedebilse bile hukuk . . . *Charlotte*'un yatak odasının halini gördükten sonra ona beş evi idare etmesi için güvendiğini düşünsenize. Delilik.

Delia Charlotte'un elini sıktı. "Hadi yan odaya gidelim. Orada makaralar dolusu kurdele var."

"Sen git," dedi Charlotte. "Ben hemen geliyorum."

Pencereye doğru yürüdü ve sokağa bakarak sıra sıra dizilmiş dükkânlara göz gezdirdi. Bugün dantele, kurdeleye ya da eldivene ihtiyacı yoktu.

Cevapları bulması gerekiyordu. İpuçlarına. Onu gizemli aşıklara götürebilecek herhangi bir şey.

Bakışları, üzerinde kazınmış bir tabela bulunan küçük, karanlık bir dükkânın vitrinine takıldı. Tabela, seçebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldığı bir yazıyla şöyle diyordu: "En İyi Fransız Parfümleri."

Parfümler!

Evet.

Heyecandan nabızı hızla atıyordu. Kimsenin dikkatini çekmediği bir an bekledi ve sonra manifaturacı dükkânından çıkıp sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

Parfüm dükkânı boştu, sadece bir önceki yüzyıla ait kahverengi, kesik paltolu ve dağınık saçlı bir dükkân sahibi vardı.

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" "Evet, lütfen. Yeni bir koku almak için alışveriş yapıyorum."

"Mükemmel." Dükkân sahibi ellerini ovuşturduktan sonra tezgâhın altından bir tepsi çıkardı. Tepsi, her biri farklı renkte ya da şekilde camdan yapılmış küçük şişelerle doluydu.

"Öndekiler çoğunlukla çiçeklerden oluşuyor." Dükkân sahibi ilk sıradaki şişelere bir dokunuş yaptı. "Sonra miskler. Geriye doğru ilerledikçe kokuların daha topraksı olduğunu göreceksiniz. Odunsu."

Charlotte'un aradığı parfümün ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Kokunun çiçeksi, odunsu, miskli ya da tamamen farklı bir şey olarak tanımlanıp tanımlanamayacağını bilmiyordu. Sadece kokladığında anlayacağını umuyordu.

"Eşsiz bir şey istiyorum," dedi. "Lüks. Bildiğimiz portakal çiçeği suyu ya da lavanta dalları değil."

"Tam da aradığınız dükkâna geldiniz," dedi yaşlı adam gururla. "Kuzenim Paris'ten en yeni malları getiriyor. Burada Londra'da bile bulamayacağınız kokular var."

Bu kulağa umut verici geliyordu. "Ne tavsiye edebilirsin?"

"Eğer gerçekten özel bir şeyin peşindeyseniz, buradan başlamanızı tavsiye ederim." Dükkân sahibi tepsinin ortasından bir şişe çıkardı ve ona uzattı.

Charlotte onu cam boynundan tuttu ve nazikçe burnunun altında salladı. Zengin koku duyularını okşadı, gizemli ve egzotikti.

"Bileğine sür canım. Gerçek kokusunu şişeden anlayamazsınız." Şişeyi aldı ve eldivenli eline başıyla işaret etti. "Alabilir miyim?"

Eldiveninin düğmelerini açtı ve kolunu uzattı. Dükkân sahibi cam tıpayı nabzının üzerine çekti ve parfümün en ince tabakasını teninde serinletti.

"Şimdi," dedi. "Bunu dene."

Charlotte bileğini kokladı. Bir kez ve sonra tekrar. O haklıydı. Parfüm teninin sıcaklığında açılarak katmanları ve tonları ortaya çıkardı. Bu, bir çiçek tomurcuğunu koklamak ile tam gelişmiş bir sera çiçeğini koklamak arasındaki fark gibiydi.

"İçinde ne var?" diye sordu.

"Bu nadir bir karışım, bayan. Zambaklar ve ambergris, biraz da sedir."

"Ambergris mi? Ambergris nedir?"

Onun cehaleti karşısında şok olmuş görünüyordu. "Sadece en nadir bulunanlardan biri ve parfüm dünyasının en değerli maddesidir. Balinaların karınlarında salgılanır."

"Balinalar mı?" Charlotte bileğine baktı ve burnunu kırıştırdı. "Bunu yapmak için balinaların karınlarını mı açıyorlar?"

"Hayır, hayır. Balinalar onu bir topak halinde kusarlar. Sonra etrafta sallanır

birkaç yıl boyunca okyanusta tedavi gördü." Eliyle dalgalı bir hareket yaparak yolculuğu taklit etti. "Sonunda kireçli, grimsi bir taş olarak kıyıya vurur. Ambergris. Ağırılığınca altın değerinde bir hazine."

"Büyüleyici," dedi.

Mide bulandırıcı, diye düşündü.

Bileğinde kurumuş, denize batmış balina kusmuğu vardı. Ve eğer bunu evde bileklerine sürmek isterse, bu ayrıcalık için bir pound sekiz şilin ödeyecekti - etiketi dikkatlice kontrol etti.

İnanılmaz.

"Belki bana başka bir şey gösterebilirsiniz? Daha az denizci bir şey."

"Bende tam aradığınız şey var. Bu, zevk sahibi genç bir hanımefendi için ideal." Tepsiden mavi camdan zarif bir şişe aldı ve Charlotte diğer bileğini de uzattı. "İşte. Bakalım bundan ne çıkaracaksın."

Bileğini burnuna götürdü, bu kez daha temkinliydi. İçine çektiğinde, parlak, güneşli kokular hayal gücünü rahatlattı. "Oh, bunu sevdim."

"Olabileceğini düşündüm. Bütün genç bayanlar öyle düşünür. Taze ve çimenli, değil mi? Limon mine çiçeği ve gardenya çiçeği. Ama işin sırrı sabitleyicide. Yaz kokularının kaybolmak yerine kalıcı olmasını sağlayan şey bir miktar castoreum."

"Castoreum. Balinalardan elde edilmiyor, değil mi?" "Hiç de değil." Kıkırdadı.

Charlotte da güldü. "Oh, güzel. Ne kadar rahatladım." "Kunduzlardan."

Gülmeyi kesti. "Eminim sen-" dememişsindir.

"Kanada kunduzları." Gözleri yine heyecanla irileşti. "Onlar Bu maddeyi kuyruklarının hemen altında bulunan özel bir bezde üretirler." Sanki başka bir canlı gösteriye hazırlanıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne zaman tuzakçılar bağırsakları-"

Kapının üstündeki zil çaldı ve yeni bir müşterinin geldiğini haber verdi. Charlotte bir kesinti için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Dükkân sahibi gülümseyerek özür diledi ve Charlotte'un coşkulu onayıyla, yaşlı bir çift kadının tuvalet sularını doldurmalarına yardım etmek için döndü.

O bunu yaparken, kadın da numune tepsisinin tamamını koklama fırsatını yakaladı. Tanrı bilir hangi hayvani salgılar ve Ağ bezleri orada temsil ediliyor olabilirdi ama bunu sormaya cesareti yoktu.

Birkaç dakika içinde tüm tepsiyi bitirmişti. Şansı yaver gitmedi. Hiçbiri Parkhurst Malikânesi'ndeki kütüphanede kokladığı kendine özgü parfüm değildi.

"İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

Yumuşak, derin ve tanıdık bir sesle söylenen sözler onu ürküttü. Dönerek neredeyse tüm numune tepsisini devirecekti. "Lord Granville. Geldiğinizi duymadım."

"Gittiğini görmedim."

"Herkes meşgul görünüyordu. Biraz alışveriş yapmak için buraya girmeye karar verdim."

"Bana daha çok biraz gözetleme gibi geldi."

Charlotte konuyu değiştirmeye karar verdi. "Ne olduğuna inanamazsın bu şeylerin içine giriyor." Parfümlü bileklerini uzattı. "İşte, bana hangi kokuyu tercih ettiğini söyle. Zambak ve balina kusmuğu mu, yoksa melisa ve kunduz kıcı mı?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. Kızın sağ elini avucunun içine aldı, bileğini kaldırdı, başını eğdi ve derin bir nefes aldı.

Sonra aynısını sol bileğiyle tekrarladı.

Tüm bu süre boyunca, delici bakışları onunkileri hiç terk etmedi. Bu alışveriş samimi ve şehvetliydi. Yakındaki yaşlı hanımların ve dükkân sahibinin konuşmalarına rağmen, neredeyse uygunsuz hissettiriyordu.

"Eee?" diye sordu, ağzı aniden kurumuştı.

Ellerini indirdi ama bırakmadı. Eldivenli başparmakları bileklerindeki çözölmüş kelepçelerin altında çalıştı, açıkta kalan deri üzerinde ileri geri kaydı - deri, hassas etinin üzerinde kayıyordu. Nabızı onun dokunuşuyla hızlandı, kulaklarında çınladı.

Her yeri yanıyordu.

Bir adım daha yaklaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve boynuna birkaç santim kalana kadar başını eğdi. Sonra içine çekti.

Charlotte'un nefesi de kesildi.

"Sanırım," diye mırıldandı, "bunu tercih ederim."

Sertçe yutkundu. "Orada koku sürünmüyorum."

"Emin misin?" Bir elini kızın saçlarına götürdü, özenle dizilmiş bukleleri kulağının arkasına itti ve boynunun eğimini ortaya çıkarmak için başını eğdi. Sonra tekrar derin bir nefes aldı.

Bu kez boğazından küçük bir ses yükseldi.

Erkeksi bir ses.

Şehvetli bir ses.

Memnun bir ses.

Yanıt olarak neredeyse inliyordu.

"Güneşte kurutulmuş keten," diye mırıldandı, "pürüzsüz ütülenmiş. Dolapta lavanta ve gül yapraklı bir pomander. Kahvaltıda bir yudum çikolata. Tüm bunların altında, yasemin sabunuyla yıkanmış sıcak bir ten." Doğruldu. "Evet. Tercih ettiğim koku bu."

İç bacak kasları titriyordu.

Bunu ona nasıl yaptı? Teni onunkine zar zor değmişti. Altı değil. bir adım ötede, bir çift yaşlı kadın durmuş tuvalet suyunun şişirilmiş fiyatlarını tartışıyordu. Ve tüm bunlara rağmen, Charlotte ...

Alev alev. Kıyafetlerinin yanacağından endişeleniyordu. Dumanın içinde kaybolacak, onu çıplak ve titrer halde bırakacaktı. Dünyaya maruz kalacaktı. Hiçbir flört onu bu gücün yüzde biri kadar etkilememişti.

Göz göre göre onunla sevişiliyordu. İşte böyle hissettiriyordu. Yasadışı, heyecan verici, tehlikeli.

Uygun olmayan her şey.

"Karar verdiniz mi, bayan?"

Gözleri birden açıldı. Onları kapattığını bile hatırlamıyordu.

Ne kadar zamandır orada dikilmiş, büyülenmişti? Piers uzaklaşmıştı. Bir dizi kolonyayı incelerken sırtı ona dönüktü.

Dolambaçlı adam. Onun soruşturmasını onaylamadığını biliyordu. Kasıtlı olarak onu sinirlendirmeye çalışıyor olmalıydı.

Bir an için başarmıştı.

Boğazını temizledi ve görüşünün örnek şişelerine odaklanmasını istedi. "Korkarım bunların hiçbirisi tam olarak aradığım şey değil. Kendime özgü bir koku bulmayı umuyordum. Çok az kadının satın alabileceği bir koku. Başka bir şeyiniz olmadığına emin misiniz?"

"Paris'ten yeni bir şey getirdim. Sadece iki şişe geldi ve diğerini çoktan sattım." Kısa bir süre depoda dolaştı,

Yaldızlı bir tıpayla sahip koyu, dumanlı camdan yapılmış bir şişeyle geri dönüyor.

Charlotte koklamadan önce dikkatle baktı. "Bunun içinde ne var?" "Tek kelimeyle mi?" Dramatik bir yetenekle bir kaşını kaldırdı. "Tutku." "Ama daha ince bir nokta koymak için ?" diye sordu.

"Gelincikler, vanilya ve siyah amber."

"Siyah kehribar." Charlotte dudağını ısırdı. "Hangisi ?" "Bu bir reçine, bayan. Kaya gülü çalısının bir ürünü."

"Oh," dedi rahatlamış bir şekilde. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." En azından işin içinde hayvanların arka ayakları yoktu.

"Bu çok dikkat çekici bir süreç." Dükkân sahibi bir kez daha pantomim yaptı. "Kutsal Topraklar'daki göçebe çobanlar, toprağı tarayarak Otlayan keçilerin sakalları ve böğürleri." "Gerçekten mi?"

Eau de Goat Flank'ı koklamayı ne kadar istediğini düşünerek durakladı ama artık geri dönüşü yoktu. Bu onu gizemli aşıklara götürecek ipucu olabiliirdi.

Şişeyi burnuna götürdü ve içine çekti.

Tanıdık bir şimşek gibi çarptı ona. Yine oraya, o kadife pencere perdelerinin arkasına ışınlanmıştı. Kütüphane, fısıltılar ve hışırdayan kumaş. Gıcırtiları ve hırıltıları duyabiliyordu.

Piers'in kollarını üzerinde hissedebiliyordu. Koruyucu ve güçlü.

"İşte bu," dedi hafızasından silkinerek. "Diğer şişeyi kimin satın aldığını hatırlıyor musunuz? Eğer bu benim imza kokum olacaksa, diğer bayanın adını bilmek isterim. Aynı sosyal çevrede yaşıyor olabiliriz. daireler."

"Şey, sanırım kendi bakabilirim." Tüccarın sesi kesildi.

Piers tezgâhta ona katılmıştı. Hafifçe başını salladı. Dükkân *sahibinin* "Paketleyin, çabuk olun" anlamına geldiğini hemen anladığı bir *baş hareketiydi bu. Maliyet önemli değil.*

Piers'in anında itaat emri vermek için kelimelere bile ihtiyacı yoktu.

Dükkân sahibinin sesi, Piers'in tezgâhın üzerine bıraktığı paraya uzanırken daha da sertleşti. "Hanımefendinin adını hatırlamıyorum, hanımefendi."

"Bekle." Charlotte bir eliyle paraların üzerine vurdu. "Defterini kontrol edemez misin?"

"Hazır parayla ödedi, krediyle değil. Adı defterde yazmazdı."

İçini çekti ve parayı bıraktı. Israr etmenin faydası yoktu. Piers'in hızlı ödemesi sayesinde dükkân sahibi çıkmaz sokaktaydı. Kadının adını hatırlasa bile, bunu şimdi asla açıklamayacaktı; hele bunu yapmak garantili bir satışı kaybetmek anlamına geliyorsa.

Adamlar işlemlerini tamamladığında, umudunun botlarına aktığını hissetti. Yeni bir bilgi edinmeden bu dükkândan ayrılamazdı. Bu, kunduz bezlerini ve balina safrasını boşuna kokladığı anlamına gelirdi. Akıl almaz bir şey.

"Onun hakkında *bir şey* hatırlıyor musun?" diye sordu. "Yaşlı mıydı, genç miydi?"

Uzun boylu mu, kısa boylu mu? Yanında bir arkadaşı var mıydı?"

"Şimdi, şimdi. Adamı sorguya çekmenize gerek yok, Bayan Highwood." Piers paketi aldı, sonra diğer elini Charlotte'un sırtına koyarak onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Onu sorgulamıyorum. Ona sadece sorular soruyorum."

"Sorgulamanın tanımı budur."

"Sen," diye fısıldadı, "bir müdahalecinin tanımısın-"

"Siyah saçlı," diye seslendi dükkân sahibi, bir balıkçı kadının sokak kedisine attığı kemik gibi. "Sanırım koyu renk saçları vardı. Bunun ötesinde, kim olduğundan emin olamadım. detaylar."

Koyu renk saç.

Bu da bir şeydi. Çok değildi ama bir şeydi.

"Teşekkür ederim." Tüccara bir gülümseme verdi. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Parfüm için bana teşekkür edecek misin?" Piers dükkândan çıkarken sordu.

"Gizemli aşıkları bulma çabalarımı engellemeyi bıraktığınız için teşekkür ederim." "Mystery tupperts," diye düzeltti.

"Biliyor musun, diğer müşterinin adını bildiğinden eminim. Sadece sen ve tüm paran ortaya çıktığında satışı kaybetme riskini almak istemedi. *Sonra da* soru sorduğum için beni azarlamaya başladın."

"Zaman konusunda endişeliydim."

"Beni engelliyordun. Boynunu koklarken ve bileğini okşarken amacını kaçırdığımı sanma. Konsantrasyonumu bozmaya çalışıyordun."

"Bu adil görünüyor," diye karşılık verdi. "Önce sen benimkini kırdın."

Yolda durdu ve ona döndü. "Sadece bir süreliğine Bir an için çıldırtıcı derecede mükemmel olmayı bırakır mısınız? Bir ya da iki dakikalığına, onur ve adaba bağlılığın ötesine bakmaya çalışın. Belki o zaman

Seni kurtarmaya çalıştığımı takdir et."

"Beni kurtaramazsın."

"Evet, yapabilirim. İkimizi de onlarca yıl sürecek bu hüsrân ve çekişmeden kurtar. Sen bile, aşk hakkındaki cimri inançlarınla, bunu herhangi bir ideal olarak göremezsın."

Yolda durdu. "Arabanız nerede?" Kadın olduğu yerde döndü ve manifaturacının penceresinden bakmak için durakladı. "Delia, Frances ve annem nerede?"

"Gitti." Bakışları onunkilerle buluştu, soğuk ve ciddiyydi. "Seni aramaya gelmemin nedeni de bu. Bir olay oldu."

Sekizinci Bölüm

"Bir olay mı? Ne demek olay?"

Piers onu izlerken, yüzündeki pembe öfke kızarması kayboldu. Kolunu uzattı ve kadın ilk kez ona karşı koymadı.

"Her şeyi açıklayacağım," dedi.

Onu yolun karşısına ve meydana doğru yönlendirdi. Orada sakin bir şekilde son yarım saat içinde olanları anlattı. Bayan Highwood, kızının gruptan ayrıldığını fark ettikten bir süre sonra, manifaturacı dükkânında ani bir baş dönmesi nöbeti geçirmişti; bu nöbeti hiçbir yelpaze ya da teselli yatıştırıramamıştı.

"Annen," dedi, "Parkhurst kardeşlerin onu bir an önce malikâneye geri götürmelerini, sonra da bizim için arabayı göndermelerini önerdi."

Charlotte başını salladı. "Tabii ki. Elbette bunu o önerdi." "Onun sağlığı için fazla endişeli görünmüyorsun."

"Çünkü endişelenmek için bir neden yok. Endişelenmek için gerçek bir neden olsaydı, dükkânda sözümü keser ve hemen öğrenin."

Bu tür şeylerde oldukça hızlıydı.

Piers onun parfüm dükkânındaki sorgulama tekniğinden etkilenmişti. İncelikten yoksundu ama keskin içgüdüleri vardı.

Küçük planını ilk açıkladığında, o buna taraftar değildi ama kendine zarar veremeyeceğini söylemişti.

Sonra dün gece pencereden içeri daldı ve şimdi yeniden düşünüyordu. Belki de her şeye rağmen canı yanabilirdi.

Aslında, eğer dikkatli olmazsa, birileri gerçekten ciddi şekilde yaralanabilirdi.

Elini yumruk yaptı. "Şimdi en az bir saat daha baş başa kalacağız. Frances dedikodulardan ağzı sulanacak." Ondan uzaklaştı ve bir park bankına oturdu. "Hiçbir şey yapamayız kur yapan bir çift görünümünde."

Bankta onun yanına oturdu. "Seni yalnız bırakamam. Yabancı bir şehirde refakatsiz olmaz."

"Sadece bana çok yakın oturmayın." Bankın en uzak ucuna doğru kaydı. "Ya da bana bakma. Ve özellikle de beni koklama."

"Acaba-"

"Hayır." Parmaklarını bankın koluna vurdu. "Bir sinir krizi, gözüm. Gerçekten, annem utanmazın teki. Utanmazdan da beter."

"Bana öyle geliyor ki senin geleceğini güvence altına almak için endişeleniyor."

Charlotte başını salladı. "O bir akıl hastanesine ait. Kafayı yemiş." "Hayır, değil."

"Sana söylüyorum, o deli. Havlayan bir deli."

"Hayır," diye tekrarladı, daha güçlü bir şekilde.

"Öyle değil." "Bilmem gerekirdi. O *benim* annem."

"Evet, ama delirmiş olan anneme hiç benzemiyor. Aslına bakarsanız, bu konuda hüküm verebilecek donanıma sahibim."

"Oh, Piers." Bankın ortasına doğru geri kaydı. "Bu korkunç."

"Geçmişte kaldı. Yıllar önceydi." "Hâlâ korkunç."

"Diğerlerinin durumu daha kötü."

Ona bir bakış attı. "*Hâlâ* korkunç bir şey. Kim olursanız olun ya da ne kadar zaman geçmiş olursa olsun. Etkilenmemiş gibi davranma. Sana acı vermeseydi bundan bahsetmezdin. Ne oldu?"

En basit gerçeklerle yetindi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla erken yaşlardan beri hastaydı. Şiddetli tutku dalgalanmalarını haftalarca süren melankoli izlerdi. Yıllarca acı çektikten sonra uykusunda öldü."

Charlotte kolunu onun dirseğinin kıvrımından geçirdi ve sessiz, mırıltılı bir ses çıkardı.

"Ölümlere bakılırsa, barışçıl bir ölüm oldu," dedi.

Huzurlu bir ölüm belki ama ancak yıllarca süren işkenceden sonra. Kadının sözleri bugün bile aklından çıkmıyor.

Dayanamıyorum. Buna dayanamam.

"Korkunç bir şok geçirmiş olmalısınız."

Çenesi gerildi. "Herkes için değil. Kardeşim anlamak için çok küçüktü ve ... bizimki gibi aileler böyle şeyler hakkında konuşmaz. Şimdi neden bahsettiğimden emin değilim."

Bundan hiç bahsetmemiştii. Hiç kimseye.

"Nedenini biliyorum. Beni azarlamak istedin ve işe yaradı. Burada senin duygularını hiç umursamadan annem hakkında durmadan şikâyet ediyordum. Sanki

Beni önemseyen bir anneye sahip olmak dünyanın en büyük yükü. Benim çok kalpsiz olduğumu düşünüyor olmalısın." Onun kolunu sıktı. "Özür dilerim."

"Bilemezsiniz."

"Ama şimdi biliyorum ve üzgünüm. Gerçekten."

Ve *öyleydi*. Bunu onun sesinde duydu. Onun kaybı için üzgündü ve kendi kasıtsız suçu için de üzgündü. Mazeret üretecek şekilde değil, duygusal ve melodramatik bir aşırılıkla da değil.

Bunun ne kadar ender rastlanan bir şey olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu - içten, vasıfsız bir özür dileme yeteneği. Bu, kendisinin de asla tam olarak ustalaşamadığı diplomatik bir teknikti.

Her konuda o kadar açıktı ki, birkaç ömre yetecek kadar aldatmacayla tanışmıştı.

Buna pembe yapraklı dudakları ve güneşli saçları da eklenince ... Baştan çıkarmanın bu kadar şiddetli olduğunu hiç bilmiyordu.

Sessizce otururlarken, kadının parmakları adamın kolunu hafifçe okşadı ve adamın kendini kontrol etmesinden geriye kalan azıcık şeyi de yıprattı. Her boş okşayış onun özüne daha da yaklaşıyordu. Temas gittikçe daha ham hissettiriyordu.

Kadının nefesinin yumuşak yükseliş ve düşüşlerinden dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Koluna hafifçe çarpan nabız. Onun sıcaklığı. Kokusu.

Botunun burnunu çakıllı patıkaya vurdu. Arabanın malikânedenden dönmesi ne kadar sürerdi? İki saat olmasa bile en az bir saat.

Piers çeşitli şekillerde işkenceye dayanabilirdi ama bunun bir saati onu mahvederdi.

Her an kendini kaybedebilirdi. Tam burada, bu bankta, onu kollarına alacak, kendine çekecekti. Ellerini o bükülmüş saçlarının güneş ışığı, onları ateşli bir şekilde kavradı - daha iyi tutunmak için.

Sıkı tutunun ve bırakmayın.

Yüce Tanrım. Ona neler oluyordu? Dağılıyordu.

Kendini topla, dostum.

Boğazını temizledi. "Alışveriş yapmamız gerekiyordu. Sana ne alayım? Şapka ya da bir çeşit biblo mu?"

"Öğle yemeği, eğer isterseniz. Açlıktan ölüyorum."

Charlotte onu memnuniyetle bir hana kadar takip etti ve orada biftek ve böbrek turtasını paylaştılar. Piers için bira, Charlotte için limonata. Bir

sürelğine, yemek yemeyi sohbetle ikame etmek üzere sözsüz bir anlaşma yaptılar.

Açlık hissi yatıştığında Charlotte elini cebine attı ve şüpheliler listesini çıkardı. Annesiyle ilgili o acı verici konuşmadan sonra, konunun değişmesine hiç şüphesiz minnettar olacaktı. Ve Charlotte, Piers'in tüm itirazlarına rağmen hayatında sevgiye ihtiyacı olduğuna her zamankinden daha çok inanıyordu.

Beş isimle başlamıştı, sonra eleme süreciyle onları azalttı. Şimdi geriye kalan olasılıklardan birini profille eşleştirme meselesi kalmıştı.

- Balo gecesini sunun. • İlk C.
- Geniş bir figür.

Şimdi listesine ekledi: •

Koyu renk saç.

Kağıda baktı. "Oh, kahretsin."

"Hâlâ birden fazla mı kaldı?"

"Daha da kötüsü. Hiçbiri uymuyor. Leydi Canby bir ray kadar zayıf. Cathy'nin hiç fırsatı olmadı ve Caroline Fairchild'ı çoktan eledim. Geriye sadece Cross, yani hanımefendinin hizmetçisi ve Bayan Charlesbridge kaldı. İkisinin de saçları koyu renk değil." Burnunun kenarına masaj yaptı. "Belki de parfüm tüccarı bize yanlış söylemiştir."

"Büyük olasılıkla birini ya da birkaçını orijinal listenizin dışında bıraktınız."

"Belki de."

Charlotte kederliydi. Ama yenilmemişti.

"Bunun üzerinde biraz daha düşünmem gerekecek. Cevap bana gelecektir." Çatalını limonlu tarta batırdı. "Şimdilik, neden bana köpeğinden bahsetmiyorsun?"

"Benim köpeğim yok."

"Burada bir tane olmadığını biliyorum. Ama bir yerlerde mutlaka vardır. Her beyefendinin vardır."

"Ellingworth adında bir bulldog. Onu üniversitede yavruyken almıştım. Yurtdışında geçirdiğim yıllar boyunca ya babamla ya da erkek kardeşimle yaşadım. Viyana'dan döndüğümde yaşlanmıştı ama beni hâlâ tanıyordu. İyi bir ilişkimiz vardı ama geçen yıl öldü."

Bakışlarında temkinli bir nitelik vardı, ama bir şey ona onu dürtmemesini söylüyordu.

Boğazını temizledi. "Sıra sende."

"Benim mi? Benim hiç köpeğim olmadı."

"Bana aileden bahset o zaman."

"Anlatacak pek bir şey yok. Annemle tanıştın." Tartın kabuğunu dürtükledi. "Babamı hiç hatırlamıyorum. Ben küçükken ölmüş. bir bebekten biraz daha fazlasıydı. Miras bir kuzene geçti. Annem genç yaşta evlendi ve genç yaşta dul kaldı. Bakması ve geçimini sağlaması gereken üç kızı olunca, sanırım endişeler de etkisini gösterdi."

"Neden kayınbiraderleriniz sizin için araya girmiyor? En azından bir süreliğine onu yanınıza almayı teklif edin."

"Colin ve Aaron?" Omuz silkti. "Onlara bayılıyorum ama ikisi de yeni baba oldular ve evlilik mutluluğu yaşıyorlar. Annemi onların evliliklerine bulaştırmak istemiyorum."

"Bu sezon sana nasıl davranıldığını biliyorlar mı?"

"Umutsuz Sosyete Güzeli' saçmalığından mı bahsediyorsun?" Kadın başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Ve sen onlara söylemedin."

"Kendilerini sorumlu hissetmelerini istemiyorum."

"Ama senden onlar sorumlu. Onlar senin evlilik yoluyla kardeşlerin."

"Kastettiğim bu tür bir sorumluluk değildi." Dudağını ısırды, tereddüt etti.

"Kendilerini *sorumlu* hissetmelerini istemiyorum. Aşağılanmam için."

"Ah. Çünkü kendi evlilikleri alışılmadık koşullar altında gerçekleşti."

"Minerva garip bir ördek. Kitapsever, garip. O son kadını Herkes çekici bir çapkınla kaçmayı beklerdi. Eşleşmeleri hakkında hep dedikodular vardı. Aaron çok iyi bir adam ama o bir demirci. Diana'yla evlendiğinde bunun benim beklentilerimi etkileyeceğini biliyordu. Bu yüzden önce benden izin istedi."

"Senden izin mi istedi? Kaç yaşındayken, on beş mi?" "On altı, sanırım."

"Ve sen de verdin."

"Elbette sevindim, hem de memnuniyetle. O ve Diana için çok mutluyum. Colin ve Minerva için de mutluyum."

"Ama *onların* mutluluğu sizin kendi mutluluğunuzu aramanızı daha da zorlaştırdı."

Bir dirseğini masaya dayadı, sonra çenesini elinin üzerine koydu. "Aksine, onların aşk için evlendiklerini görmek olabilecek en iyi şeydi. Bana da aşkı bulabileceğime inanmayı öğretti. Ve eğer Evliliklerinin koşulları müstakbel talipleri için bir engel teşkil ediyor. Bu da bana bir iyilik yapıyor. Kolayca cesareti kırılan beyefendilerle vaktimi harcamam gerekmiyor."

Ona dikkatle baktı.

Gözlerinde, tarafsız değerlendirmesinin ardında yeni bir şey vardı. Bir parça acımasızlık.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Az önce yaptığın o küçük konuşmaya gerçekten inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyorum. Yoksa bu sadece saksı palmiyelerinin arkasından bir başka quadrille izlerken seni rahatlatan bir düşünce mi?"

Şaşırmıştı. Evet, birkaç zayıf anında, kalabalığın içinde boynu bükük durmuş, kendine acımanın en kötü türüne kapılmıştı. Çok utanmıştı.

"Bir markiz olduğunuzda"-birasından bir yudum almak için kaldırdı -"İntikamını alacaksın. Hepsine göstereceksin."

Bu onun sırrı olmalı. Kralları ve despotları iradesine nasıl boyun eğdirdiği. İçlerini görerek ve kendi kırık hayallerini koz olarak kullanarak. En tehlikeli silah, kalbe en yakın olanıdır.

"Yanılıyorsun," dedi.

Bardağını indirdi. "Hm?"

"Planınızda bir kusur var lordum. Markiz olmak, sadece *tonları* benim inandıkları gibi biri olduğuma ikna eder. A

Utanmaz bir entrikacı, zengin ve iyi bir koca bulmak için kendimi küçük düşürmeye hazırım. Tabii . . ."

"Yoksa?"

"Söz konusu markiz bana delicesine, geri dönülmez bir şekilde, alenen aşık olmadıkça."

Birasında boğulacak gibiydi.

Charlotte bir kaşını kaldırdı. O da acımasız olabiliyordu.

Ailesi ya da Piers tarafından kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Gizemli aşıkların kimliğini öğrendikten sonra, annesini ve Sir Vernon'ı Piers'ın kendisine karşı hiçbir sorumluluğu olmadığına ikna edecekti. Gelecek sezona kadar Delia ile birlikte kıtayı keşfedecek ve Londra yeni bir alay konusu bulacaktı. Deneyimlerini ve zihnini genişletmiş olarak döndüğünde, istediği gibi evlenmekte -ya da beklemekte- özgür olacaktı.

Güm.

Hayatında gördüğü en büyük el Piers'in omzuna çarptı ve onu irkiltti.

Devasa el, devasa bir adama bağlıydı. Geniş omuzlu, koyu renkli, dalgalı saçlı birine. "Piers. Sen olduğunu sanmıştım."

Piers masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Rafe."

İki adam Charlotte'u tanıştırmak için dönmeden önce sıcak bir şekilde el sıkıştılar.

Sanki tanıştırmaya ihtiyacı varmış gibi. Bütün İngiltere bu adamı ismiyle ve ünüyle tanıyordu.

"Bayan Charlotte Highwood, Lord Rafe Brandon'ı takdim etmeme izin verin. Kardeşim."

Charlotte, "'Britanya Ağır Siklet Şampiyonu' ve 'İngiltere'nin En İyi Bira Fabrikasının Sahibi' ifadelerini atlamışsın," diye takıldı. Lord Rafe'e, "Ne beklenmedik bir zevk lordum," dedi.

Elini uzattı ve geniş omuzlu dev, onlara katılmak için bir sandalye çekmeden önce elinin üzerinde eğildi.

Piers'inki ne kadar düzgün ve ölçülüyse, onunki de o kadar rahat ve resmi olmayan bir tavidir. Charlotte ondan hemen hoşlandı.

"Umarım bu Champion Ale'dir." Rafe kardeşinin bardağına başıyla işaret etti.

"Her zaman." Piers sadakatının sorgulanmasından rahatsız olmuş gibiydi. "Bölgede yeni hesaplar mı topluyorsun?"

"Bölgesel bir bira fabrikası için yer araştırıyorum. Clio faaliyetlerini kuzeye doğru genişletmeye hevesli." İçkileri tazelemesi için servis yapan bir kıza işaret etti.

"Umarım iyidir."

"Oh, evet. Gerçi kendini benim istediğimden daha fazla çalıştırıyor."

Charlotte, Lord Rafe'in Piers'in eski nişanlısıyla evlendiğini düşününce, iki adamın kendisiyle bu kadar kolay konuşmasına şaşırды. Piers onlara karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyor gibiydi.

"Sizi burada bulmak ne tesadüf." Lord Rafe sandalyesinde arkasına yaslandı. "İşin bizi ne kadar sık aynı yerde buluşturması komik değil mi?"

"Oh, Lord Granville iş için burada değil," dedi Charlotte.

Lord Rafe eğlenerek ondan Piers'a baktı. "O zaman bu bir zevk."

Yüzü ısındı. "Ben de bunu ima etmek istememişim. İkimiz de iki haftalığına Sir Vernon Parkhurst'ün misafiriyiz. Lord Granville, bizi kabul edecek kadar nazikti.

Bayanları alışveriş için şehre götürmek istiyorduk ama bir olay oldu ve dönüş yolculuğu için iki gruba ayrılmak zorunda kaldık."

"Bir olay mı dediniz?" Rafe içkisini aldı ve yarısını bir dikişte yuttu. "Kardeşimin etrafında ne kadar sık 'olay' olduğunu biliyorum."

"Bu ne sıklıkta olursa olsun," dedi Charlotte, "annemin yanında iki kat daha sık görülür. Lord Granville bunu doğrulayabilir."

Piers omuz silkti. "Bayan Highwood kızının yüksek mevkideki beyefendilerin hayranlığını hak ettiğine inanıyor. Öyle de olmalı."

Çatalını yere bıraktı ve gülümsedi. "Şimdi, gerçekten. Neden onun tarafını tutuyorsun?"

"Özür dilerim. Sizinkini aldığımı sanıyordum."

Charlotte biraz kızardı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Lord Rafe boğazını temizledi. "Pekala."

"Akşam yemeği için bizimle gel," dedi Piers. "Sör Vernon sizinle tanışmaktan memnun olur ve biraz kafa dağıtmak isteyecek bir oğlu var."

Charlotte bu davetin Sir Vernon ya da Edmund'un yararına olduğundan şüpheliydi.

Piers ölçülü olabilirdi ama o bile gerçek kardeş sevgisini gizleyemezdi. En azından hayatında bu kadar sevgi olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Ailesini, nişanlısını ve hatta köpeğini kaybettikten sonra buna ihtiyacı vardı.

"Korkarım yapamam," dedi Rafe. "Bu öğleden sonra döneceğime söz verdim."

Kardeşler birkaç dakika daha sohbet ederek evleri ve iş ilişkileri hakkında bilgi alışverişinde bulundular. Piers hesabı ödemek için izin istedi.

Yalnız kaldıklarında Rafe Charlotte'a döndü ve güvenle sesini alçalttı. "Bu kadar çabuk ayrıldığım için beni bağışlayın ama genişleyen sadece bira fabrikam değil. Karım da biraz büyüyor. Kibarca söylemek gerekirse."

"Ne kadar harika. Lütfen tebriklerimi iletin."

"Umarım yakında bunları şahsen sunma şansınız olur." "Oh, o zevke erişebileceğimden şüpheliyim."

Kıkır kıkır güldü. "Bilmiyorum."

Hay Allah. Bu beklenmedik bir komplikasyondur. Charlotte bu sevgili gizemine bir an önce son vermeyi ve dedikoduların önünü kesmeyi umuyordu. İhtiyacı olan son şey Piers'ın öz kardeşinin yaklaşan bir nişanla ilgili hikâyeler yaymasıydı.

"Piers ... yaptı mı?" *Drat.* "Lord Granville size bir şey mi söyledi? Eminim size herhangi bir işaret vermemiştir-"

"Tam da benim seyahat ettiğim gün Nottingham'da bir handa sizinle baş başa öğle yemeği yiyor olması dışında mı? İkimizin bir araya gelmesini istemiş olmalı.

tanıştık."

Çıldırılmış gibi hissederek fısıldadı, "Lord Rafe, lütfen. Yanlış anlamayın. "Bir olay oldu."

"Evet. Bunların hepsi sadece tesadüf."

"Eğer kardeşimi tanıyorsanız, ki öyle görünüyor, bu kadarını anlarsınız." Bir kaşını kaldırdı. "Piers söz konusu olduğunda tesadüf."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sana nasıl baktığını gördüm. Tanrı aşkına, seninle *dalga* geçti. Piers alay etmez."

Piers ilk karşılaşmalarından beri onunla alay ettiği için bunu söylemesi garipti. Peki ne demek istiyordu, tesadüf diye bir şey yok mu?

"Senden hoşlanıyor," dedi Lord

Rafe. "Hayır, hoşlanmıyor."

"Yani bu aşk mı?"

"*Hayır.*"

Charlotte'un daha fazla tartışacak zamanı yoktu. Piers hesabı ödemekten döndü.

Yerine oturmak yerine Charlotte'a ayağa kalkması için yardım teklif etti. "Bayan Highwood, sanırım araba şimdiye kadar bizim için dönmüştür."

"Ve benim posta arabam da yola çıkacak." Lord Rafe kardeşini omzundan alkışladı ve Charlotte'a bir bakış attı. "Onu arabanın yanına getir.

Programınız elverdiğinde kaleye geçin. Bir oda hazırlayacağız."

Dokuzuncu Bölüm

Kardeşine veda edip handan ayrıldıklarında Piers, Charlotte'un onu soru yağmuruna tutmaktan vazgeçtiğini umdu.

"Hadi alalım," dedi. "Büyük sırrın ne?"

Adımlarındaki aksaklıkları gizlemek için kaşlarını çatarak kaldırıma baktı.

"Gizli mi?"

Bir sır olduğuna sizi inandıran nedir?" "Az önce

Lord Rafe ile buluştum."

Sessizce lanet okudu. Rafe, Piers'in Dışişleri Bakanlığı'ndaki gerçek rolünü bilen birkaç kişiden biriydi ve öyle olsa bile ayrıntıları konuşmaktan kaçınırlardı. Eğer kardeşi bir şeyi ele vermişse...

"Rafe sana bir şey mi söyledi?"

"Özel bir şey yok, eğer endişeniz buysa. Her şey bana davranış şekliyle ilgiliydi. Sanki gerçek Piers Brandon'ı anlayan insanlardan oluşan seçkin bir kulübün son üyesiymişim gibi. Peki gizli el sıkışma nedir? Bana söylemediğin şey ne?"

Yüce Tanrım. Bu kadınla ilişkiye girerek ne yapmıştı?

Her şey onun için bir bilmeceydi. Çözülmesi gereken bir düğüm. Bu arada, ne zaman onun yanında olsa, kendi ayırt etme ve gizleme güçleri derhal cehenneme gidiyordu. Eski aile sırlarını ağzından kaçırdı. Saçlarını okşamasına izin verdi. Onu pencere kenarındaki perdelerin arkasına sürükledi ve yakınında tuttu.

Eğer o bir düşman ajanı olsaydı, bu sorunu çözmek çok daha kolay olurdu. Onunla evlenmesine gerek kalmazdı. Onu yakalatabilir, öldürtebilir ya da Korsika'ya sürgüne gönderebilirdi. Düşündüm de, belki de bu sonuncusu hâlâ bir seçenektir.

Keşke Nottinghamshire kara ile çevrili olmasaydı.

"Yurtdışında geçirdiğin zamanla bir ilgisi olmalı," diye düşündü.

"Dışişleri Bakanlığı'nda diplomat olarak çalıştım. Bunu zaten biliyorsun."

"Ve o zamandan beri bunu merak ediyorum. Biliyordum ki daha fazla bir şey var. Ne tür bir diplomat kilitleri açar ve tırmık gibi öper?"

"Görünüşe göre bu diplomat."

Teatral bir iç çekiş yaptı. "Eğer bana söylemezsen, tahmin etmek zorunda kalacağım." Adam ona sert bir sessizlik verdi. Kadın bunu bir davet olarak yorumladı.

Çünkü tabii ki o yaptı.

"Bir bakalım. Viyana'nın ışıltılı yeraltı dünyasında yasadışı bir oyun cehennemi işletiyordun. Habsberglerin yarısı servetlerini sana borçlu."

"Servet biriktirmekle ilgilenmiyorum. Benim kendi servetim var." "Hırsızlık o zaman."

Bu öneri karşısında irkildi. "Küçük hırsızlıklarla daha az ilgileniyorum." "Önemsiz bir hırsızlık olması gerekmez. Önemli bir hırsızlık da olabilir,

iyi bir sebepten dolayı yapıldı. Bakalım... Fransız aristokratlarının evlerinden paha biçilmez sanat eserlerini kurtardınız ve onları devrimcilerin elinde yok olmaktan kurtardınız."

"Yine yanlış."

"Eğer sanat değilse, o zaman ... sırlar? Ah, buldum. Uluslararası bir casustunuz, diplomasi kariyeri kisvesi altında atılgan görevler tamamlıyor ve suikast planlarını engelliyordunuz."

"Saçmalama."

Yolun ortasında durdu. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. İşte bu kadar."

"Bu-"

"İşte bu. Gerçek bu. Sen bir casustun." Kaşları havaya kalktı ve iki elini ağzına götürerek ciyak ciyak bağırdı.

Lanet olsun.

Onu dirseğinden tutup yoldan çıkardı ve karanlık, dar bir ara sokağa çekti.

"Size söylüyorum, ben-"

"Bana yalan söylemeye zahmet etme. Yalan söylediğinde bunu nasıl anlayacağımı öğrendim." Elini onun yüzüne doğru kaldırdı. "Sol kaşın. Her seferinde kırışıyor."

"Ben," dedi, onun dokunuşunu irade gücüyle görmezden gelerek, "eski bir uluslararası casus değilim. İşte, kırıştı mı?"

"Hayır," dedi hayal kırıklığına

uğramış bir ifadeyle. Piers

rahatladı. "Peki o zaman."

"Yani eski bir casus değilsin." Kısa bir duraksamadan sonra nefesi kesildi. "Aktif bir casussun."

Yüce İsa.

Omzuna hafif bir yumruk indirdi. "Aferin sana. Ve dünyanın senin

sıkıcı, havasız, düzgün bir lord olduğuna inanmasını mı sağlıyorsun?
Hayır.

kardeşinin Japon balığı yutmuş bir kediye benzediğini merak ediyordum. Bu muazzam, Piers."

Muazzam mı?

Bu kesinlikle muazzam değildi. Bu ciddi bir sorundu. Ve büyük ihtimalle kariyerinin sonuydu.

Bir zamanlar bu işte iyiydi. Değil mi?

Sert içkiler içmeyi ve oyun cehennemlerinde gezinmeyi içeren naif, hayali bir casusluk fikri vardı. Soğuk, acımasız gerçeği bilseydi, tahmin ettiğine pişman olurdu.

Onu omuzlarından tuttu ve hafifçe sarstı. "Bu aptalca düşünceden vazgeçmelisin. Gerçek şu *ki*, ben sıkıcı, havasız, düzgün bir lordum. Atılgan görevler ya da heyecan verici kaçışlar yok. Ve ben kesinlikle bir Sp-Down değilim."

Charlotte'u kenara itti.

Gölgelerin arasından bir ayak takımı fırladı, bir eliyle retikülünün iplerine uzanırken diğer eliyle de kirli bir bıçak sallıyordu.

Yıllar süren eğitim kontrolü ele geçirdi.

Piers sol eliyle kesikçinin bileğini kavradı ve bıçak tutan elini hareketsiz hale getirdi. Sonra sağ dirseğini sert bir darbeye indirdi; haydutun kolunu kıracak kadar sert değildi ama bunu hak ederdi.

Bıçak takırdayarak gölgelerin arasına karıştığında, pisliğin karnına hızlı bir tekme indirdi ve onu hendeğe fırlattı.

Beş saniyeden kısa bir sürede bitti.

Suçlu iki büküm yatıp inerken, Piers eldivenlerini düzeltti.

Charlotte'un gözleri büyüdü. Önce çantaya, sonra da Piers'a baktı. "Ne diyordun?"

Charlotte, Piers'ın sırrını çözdüğünde bunu ne kadar iyi karşılayacağını tahmin etmeliydi.

Yani, hiç de iyi değildi.

Daha fazla tartışmayı bir kenara bıraktı ve onu bir amaç uğruna arabasının beklediği köşeye doğru itti.

Araba hareket edip yalnız kaldıklarında, "Sorun yok," diye güvence verdi ona. "Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim."

Dosdoğru önüne baktı. "Anlatacak bir şey yok."

"Daha önce tahmin edemediğime gerçekten inanamıyorum. Özel Finch tabancanızdan anlamalıydım. Ya da kilitleri açan mandaldan."

"Herhangi bir iğne o kilidi açabilirdi."

"Başka casus araçlarınız var mı?" Vagon kompartımanının etrafına bakmaya başladı. "Sahte aynalar? Kurşun saptıran kapılar? Bahse girerim bu koltuğun altında gizli bir bölme vardır."

"Her arabanın koltuğunun altında bir bölme vardır."

"Şapka bandına sıkıştırılmış gizli kodlar belki? Peki ya bu baston?" Koltuğun arkasında duran bastona uzandı. "Hayatının baharında bir adamın bastona ihtiyacı olmaz. Bahse girerim bu gerçekten bir kılıç ya da tüfektir, tabii açma hilesini bilen biri için." Sopayı bir o yana bir bu yana çevirdi, havada deneysel olarak salladı.

Elinden aldı ve bir kenara koydu. "Bu bir baston. Başka bir şey değil."

"Ama siz Kraliyet'in bir ajanısınız. Üzerinizde bir tür heyecan verici, ölümcül silah olmalı."

"Madem bahsettin ..." Onu belinden yakaladı ve kucağına sürükledi. Baştan çıkarıcı bir hırıltıyla, "Cebimdeki bir tabanca değil," dedi.

Güldü. Bu kötü, tehlikeli tılsımı nerede saklıyordu?

İroni zengindi. Onun sırlarını ortaya çıkarmaya bu kadar hevesli olmamalıydı. Bu ifşaat onu umutsuzca çekici kılıyordu. Ondan daha da fazla hoşlanmaya başlayabilirdi. Sadece anlık ve nadir anlarda değil, düzenli aralıklarla.

Oradan, arkadaşılığa sadece kısa bir gezinti vardı. Sonra da sevgiye... ya da daha kötüsüne.

Oh, kahretsin. Neden bu kadar merak etmişti ki? Ama artık geri dönüşü yoktu.

Onu henüz tam olarak çözememişti ama bunu anlamak için yeterince parça toplamıştı: Piers Brandon'ın tüm resmi, hayal edebileceğinden çok daha geniş ve karmaşıktı. Çıldırıcı derecede mükemmel değildi.

Çok heyecan vericiydi.

"Nottinghamshire'da bir görevde misin? Bu yüzden mi kütüphanede saklandın?" Bir avucunu alnına vurdu. "Elbette. Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Görevini bırakamazdın. Bu yüzden evlenme teklif etmekte ısrar ettin. Kimse *o kadar* onurlu değildir ve bunun sadece benden hoşlandığın için olamayacağını biliyordum."

"Beni dinle." Kadının çenesini avucunun içine aldı ve başka tarafa bakmasını yasakladı. "Benim hakkımda neredeyse her konuda yanılıyorsun ama son söylediğinde haklısın. Senden sadece hoşlanmadım."

"Hayır mı?"

Başını yavaşça salladı. Başparmağı dudaklarının şeklini çizdi. "Fantezi bunu tarif etmeye yetmez. Bu bir saplantıya daha yakın. Bir büyü ya da belki bir lanet. Bana büyü yapan küçük, sarı saçlı bir cadı gibisin ve konsantre olamıyorum. Uyuyamıyorum. Gülüşünü duymaktan, sana sarılmaktan ve yatağımda çıplak nasıl görüneceğini hayal etmekten başka bir şey düşünemiyorum. Bunu anlıyor musun Charlotte?"

Başını salladı, nefesi kesilmişti. Sol kaşı bir kez bile hareket etmemişti.

Adam ona baktıkça, kızın heyecanı daha da artıyordu. Bu, bütün gün oynadıkları bir oyundu... Koçluk hanında eli belinde, parfüm dükkanında nefesi kulağındaydı.

"Planınız nedir Ajan Brandon?" diye fısıldadı. "Beni o kadar uzun ve sert öpeceksin ki kimliğini unutacağım, öyle mi?"

"Hayır." Eli başının arkasına doğru kaydı ve saçlarına dolandı; öyle sıkıydı ki nefesi kesildi. "Seni o kadar uzun ve sert öpmek istiyorum ki, sen de kendininkini unutacaksın."

Dudakları onunkilerin üzerine düştü ve bu kez ona ön hazırlık olarak hafif, sabırlı öpücükler sunmadı. Onun ağzını sahiplendi, dilini onunkisiyle oynamak için derinlere soktu.

Ayak uydurmak için elinden geleni yaparak onun boynuna sarıldı.

Boynunu, kulağını, yanağını öpmek için eğildi. Öpücüğündeki aciliyete, onu ne kadar istiyor gibi görüldüğüne bayılmıştı.

Belki de ona *ihtiyacım* vardır.

Uyarılma bedenini dövüyor, onu şişiriyor, sıkılaştırıyor ve özlem duymasına neden oluyordu. Sanki adam ona daha cesurca sahip olmaya çalıştıkça, kadın kendini daha bağımsız hissediyordu.

Ona güç vermişti ve o da bunu kullanmak istiyordu. Tutkuyu adaba, bilgiyi masumiyete tercih etmek istedi.

Göğüslerini elbisesinin ve spencer'inin kumaşı üzerinden okşuyor, onu ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu. Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Elleri çıplak tenindeydi. Parmakları çimdikliyor, çekiyordu. Meme uçlarındaki gerginliği hafifletecek herhangi bir şey. İhtiyaç o kadar yoğun, o kadar acildi ki, onun dokunuşu olmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadığını merak ediyordu.

Utancı gitmişti ama yine de böyle şeyleri nasıl isteyeceğini bilmiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, göğsünü adamın avucuna bastırmak için omurgasını dikleştirdi ve bunun yeterli olacağını umdu. "Lütfen."

Lütfen dokun bana. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun.

Onlar öpüşürken, adamın parmakları spencer'ının düğmelerine gitti ve onları teker teker çözdü. Aynı anda diğer eli de omurgasından yukarı kayarak elbisesinin arkasını kapatan kancaları buldu. Kadın aynı anda her iki taraftan da çözülüyordu. Bu adamın gerçekten de pek çok yeteneği vardı.

Vücudu neşe ve gelecek olanın beklentisiyle şarkı söylüyordu. Ceketinin kenarlarını ayırdıktan sonra elini içeri kaydırды. Parmak uçları elbisesinin yakasının göğüslerini saran alçak kenarını buldu. Alçakgönüllülük için giydiği tüllü fichu'yu kenara iterek iki parmağını yakasından tutup omzuna kadar sıyırdı, gevşemiş korsajı vücudundan ayırdı ve ardından kolunu omzundan aşağı indirerek göğüslerini ortaya çıkardı.

Öpüşmeyi keserek onun çıplak göğsüne baktı. Alçakgönüllülük duygusu içini ürpertti ama nabzının hızlı atışları arasında kayboldu.

Öğleden sonraki keskin havayla temas edince göğüs uçları gerildi. Sanki bütün vücudunun özlemi o ağrıyan tek noktada toplanmış gibi hissetti.

Lütfen.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Başparmağının ilk hareketi çok hafif, çok alaycıydı. Neredeyse bir tüyün fırçalanması gibiydi. Bunu hayal ettiğine inanabilirdi. Başını eğerek onu biraz daha farklı bir açıdan incelemek için dantelli areolasının etrafında çıldırtıcı daireler çizdi. Sanki bir saat mekanizması gibiydi ve nasıl çalıştığını merak ediyordu.

Ve sonra -sonunda- başparmağıyla göğüs ucunu kapatıp bastırdı. Zevkin sarsıntısı içinden geçti. Nefes nefese kaldı. Daha iyiydi; daha kötüydü. Harikaydı.

Onu tekrar öptü ve dili onunkine yeni, şehvetli bir dans öğretirken, başparmağı ve işaret parmağı arasında büzülmüş çıkıntıyı yuvarladı ve sıkıştırdı.

Ona sarıldı, tırnaklarını ensesine geçirdi. Kalçalarının arasında düşük, zonklayıcı bir nabız atmaya başladı. Onun üzerinde kaydı kucağında, rahatlatmak için kalçalarını birbirine bastırdı. Ve bu süreçte, adamın ereksiyonunun sert, büyüyen çıkıntısına sürtündü.

Öpüşürken usulca inledi.

Gırtlaktan gelen bu itirafların tadı, sesi ve hissi ... ona vahşî bir şey yaptı. Bu inleme dürüsttü. Elemental. Ham. Güçlü bir adam üzerinde böyle bir güce sahip olduğunu bilmek yadsınamaz bir heyecan veriyordu.

Kucağına daha uzun oturdu ve kalçasını adamın sertliğine doğru yavaşça sürükleyerek onu kızdırdı. Ellerini saçlarının arasına soktu, parmaklarını karanlık, ağır buklelerin arasından geçirdi ve onları vahşî açılara soktu. Dişlerinin arasında onun alt dudağını yakaladı ve şakacı, köpek yavrusu gibi bir çekiştirme yaptı.

Zor nefes alarak birbirlerine baktılar.

"Senin kimliğini unutmadım," diye fısıldadı, parmaklarını hâlâ onun saçlarında gezdiriyordu. "Benimkini de."

Sertçe yutkundu. Elleri kadının kalçalarına yerleşti.

"Sen Piers Brandon'sın, Granville Markisi, Kraliyet'in hizmetinde diplomat ve gizli ajan." Parmak ucunu adamın burnunun asil yamacında gezdirdi. "Ve ben de Char-"

Sözleri bir solukta kayboldu.

Bir kırbaç hızı ve gücüyle onu sırtüstü çevirdi, püsküllü araba koltuğunda altına yayıldı.

"Siz Leydi Charlotte Brandon, Granville Markizi, diplomat eşi ve varisimin annesi olacaksınız."

Charlotte karşılık vermeye başladı. Sonra adamın ağzı meme ucunun üzerine kapandı ve Charlotte tüm konuşma gücünü, tüm düşünce biçimini kaybetti.

Onlarla birlikte direnme dürtüsü de yok oldu.

"Benim olacaksın," diye mırıldandı. "Yemin ederim Charlotte. Seni benim yapacağım."

Benimkini.

Benim, benim, benim.

Kelime zihninde sonsuz daireler çizerek yuvarlandı.

Piers onun gergin, esmer pembe meme ucunun etrafında bir daire yaladı.

Onun altında hareket etti ve iç çekti. Tüm tartışmalar ve sorular unutuldu. Bu sestten zevk alıyordu.

Ona kontrolün kimde olduğunu göstermek istiyordu. Kimin sırlarının açığa çıktığını.

Vücudunun daha fazlasını dokunuşuna ve ağzına açmak için çaresizce giysilerini çekiştirdi. Elbisesini çekiştirirken hafif bir yırtılma sesi duydu.

kumaştan. Sesin onu korkutabileceğini ya da en azından bilincini geri getirebileceğini düşünerek dondu kaldı.

Bunun yerine, ona yardım etmek için yan yattı. Ona *yardım* etti.

Cüppesini aşağıya doğru itip şeffaf ve sade iç çamaşırlarını ortaya çıkardıktan sonra onu kucakladı ve Yumuşak, güzel kokulu kollarıyla omuzlarını kavradı ve göğüslerini ona sunmak için sırtını eğdi.

Dudakları adamın çıplak boynuna dokundu. Kravatı ne zaman gevşemişti? Yüce Tanrım. Yüce Tanrım.

Kendini kontrol etmekle övünürdü. Kısıtlama. Hem içsel duyguların hem de dışsal tepkilerin dikkatli yönetimi. Hayatlar buna bağlıydı ve Piers onları asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Ve sonra Bayan Charlotte Highwood geldi. Hayatına girişini en saçma açıklamalarla duyurdu.

Seni kurtarmak için buradayım.

İmkansız. O şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli kişiydi. Kız ne zaman yakınında olsa dengesi sürekli bir kargaşa içindeydi.

Onun sol kaşının gizli dilini çözmüştü. Eğer dikkatli olmazsa, onunla birlikte kendini kaybedebilirdi.

Onun içinde.

Tanrım, sadece onun içinde olma düşüncesi. Tüm o sıcak, istekli yumuşaklığın içine gömülmek ...

Zihnindeki görüntü, sikini İtalyan mermeri gibi sertleştirmiş, düğmeli pantolonunun paçalarında boş yere zonklatmıştı.

Piers kendini yavaşlamaya zorladı, elbisesinin kırılğan muslinini bir kenara itti ve dudakları ve diliyle çıplak, tatlı göğüslerinin her santimini keşfetti. Arada sırada dişlerini hafifçe sıyrıyordu.

Ne kadar alırsa alsın, kadın ona daha fazlasını teklif ediyordu. Nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Bir elini kızın beline kaydırды ve kalçalarını kızın kalçalarının arasına sıkıştırarak, kızın kıvrılmış kombinezonlarının yumuşak hışırtısına doğru itti.

Yakında, kendine söz verdi. Bugün değil. Kızlığını bozmayacaktı. Charlotte'u hareket halindeki bir arabada. Hiçbir kadına böyle davranmazdı, hele evlenmeyi düşündüğü bir kadına hiç. *Her şeyini* kaybetmemişti. Kısıtlama görüntüsü.

Ayrıca, Parkhurst Malikânesi'ne dönüş yolculuğu yeterince uzun değildi. Onunla ilk kez yattığında, onu saatlerce tatmin etmek istiyordu. İyice. Ta ki kız onun adını haykırıp daha fazlası için yalvarana kadar.

"Neredeyse geldik."

Ona uykulu, uyuşturulmuş bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

"Altımızdaki yol çamurdan çakıla dönüştü."

"Detaylara her zaman çok dikkat ederim." Gülümsedi, artık tanıdığı o kendini beğenmiş gururla ve adam kendini ele verdiğini anladı. Bir kez daha.

Aralarında bir anlık bir şefkat vardı ve bir an için en nadir, en gülünç duyguyu -umut- yaşadı.

Bu mümkün müydü?

Onu ara sokakta o kesik cüzdanı sökerken görmüştü. Sadece onu değil, herkesi kandırdığını biliyordu. Çılgılık atarak kaçmamış ya da tiksintiyle ondan uzaklaşmamıştı.

Belki de . . . Belki de onu mutlu edebilirdi.

Granville'in parası ya da sosyal itibarı ile değil, sadece özünde olduğu gibi bir adam olarak. Bazen, o mavi gözlerin derinliklerine baktığında, her şeyin mümkün olduğunu hissediyordu.

Ama onun ne olduğu ve ne yaptığı hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. Onun içinde gerçek bir karanlık vardı ve eğer kadın onun tüm savunmalarını aşip varlığının soğuk, siyah merkezine girmeyi başarırsa... onun yüzüne gülümseyeceğinden şüpheliydi.

Ayrıca, karşılığında aşk istiyordu. Sadece şefkat ya da sevgi değil, en şüpheli dedikoducuları bile ikna edecek, herkesin gözü önünde bir aşk ilişkisi. Piers'in ona sunamayacağı tek şey buydu. İstese bile.

Charlotte'un kalbini kazanmayı düşünmek boşunaydı.

İlk planına sadık kalmalıdır: ne pahasına olursa olsun, onun elini güvence altına almak ve buradaki görevini tamamlamak.

Kızın alnına son bir öpücük kondurdu, sonra kendini düzeltti ve oturmasına yardım etti. "Gel o zaman. Düğmelerinizi iliklemenize yardım edeyim."

Onuncu Bölüm

Piers'in işinin başına geçme vakti çoktan gelmişti.

O akşam Ridley, görünüşte onu yatmaya hazırlamak için geldiğinde, Piers şimdiye kadarki soruşturma hakkında konuşma zamanının geldiğine karar verdi.

"Ee," dedi Piers kravatının düğümlerini çözerken. "Hizmetçilerden ne öğrendin?"

"İşe yarar bir şey yok." Ridley bir sandalyeye uzandı. "Adam hakkında söyleyecek kötü bir şeyleri yok. Leydi Parkhurst'un de öyle. Sir Vernon yılda sadece birkaç ay ikamet ediyor ve burada olduğu zamanlarda da çoğunlukla dışarıda, sporcu hayatı yaşıyor. Maaşları zamanında öder. Herkese zam yapar ve en sadık olanlara emekli maaşı ayırır. Steward'a göre, rutin yönetime fazla karışmıyor, ancak düzenli raporlar talep eder ve herhangi bir tutarsızlığı sorgular."

"Oyun söylentileri yok mu? Metresler? Mahallede çarpıcı benzerlikleri olan çocuklar?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Eğer böyle bir sırrı varsa, bunu personelden çok iyi saklıyor."

"Bu alışılmadık bir durum."

Genellikle hizmetçiler böyle bir evde olup biten her şeyi bilirdi. Postayı getirirlerdi. Izgaraları süpürürlerdi. Çamaşırları toplarlardı. Hiçbir şey dikkatlerinden kaçmazdı.

"Aşağıda gözüm ve kulağım açık olacak elbette. Uşakların haftada iki kez oynadıkları iskambil oyununa katıldım ve sanırım kahya da benden hoşlandı. Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şey."

Piers, Ridley'nin ayrıntılara gösterdiği özeni suçlayamazdı. Kendi rolünden kaçan oydu. Sör Vernon'un güvenini kazanması gerekiyordu. Bu tam da Ofis'in Piers gibi bir adamın başarmasına ihtiyaç duyduğu türden bir işti. Kraliyet hizmetinde çok fazla aristokrat yoktu ve kulüpte konyak içerken geçici bir ilgi göstererek bir sonbahar av partisine davetiye çıkarabilecek kişi sayısı daha da azdı.

Rütbesi ve konumu, erişim ve güven kazanmanın anahtarıydı. Neredeyse bir yıl içinde

on yıllık hizmeti boyunca, saygınlığından bir kez bile ödün vermedi. Sonra, buraya geldikten sonraki bir gece içinde, ev sahibine masaüstünde bakireleri kirlettiğine inanması için bir neden verdi ve malikânenin varisi onun aklında cinayet olduğuna ikna oldu.

En kötüsü, Charlotte gerçeği öğrenmişti.

"Bir kez daha düşündüm de Ridley, yapabileceğin bir şey var. Gel ve önümde dur."

Ridley onu hemen kabul etti. "Burada mı?"

"Biraz daha yakın. Hayır, öyle değil. Yüzünü bana dön. Sadece öyle." Birbirlerine baktılar.

"Size bir dizi yalan söyleyeceğim. Ve bunu yaparken sol kaşımı yakından izlemeni istiyorum. En ufak bir hareket olursa bana söyle."

Ridley bu istek karşısında şaşırırsa da bunu belli etmedi. "Evet, lordum."

"Gökyüzü," dedi Piers dikkatle, "pembe. Çiroz ve kızarmış ekmekle kahvaltı ettim. Şık bir yelek giyiyorum." Durakladı. "Eee? Herhangi bir hareket?"

"Hareket yok."

"Bir kırıksıklık bile yok. Emin misin?" "Hiçbir şey yok."

Piers bir lanet okuyarak yana döndü ve hayali bir kriket sopasıyla havayı kokladı. Bu onun başına geliyor olamazdı. Çocukluğunda aldatma sanatını mükemmelleştirmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Charlotte Highwood onu okuyabilirken, dünyanın geri kalanı okuyamıyor muydu?

Bir süre durakladıktan sonra Ridley, "Yeleğin nesi var?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Ama özellikle doğru olan bir şey de yok."

"Terziler bana bu sezon bu rengin çok moda olduğunu söyledi. Köri diyorlar."

Piers omuz silkti.

Genç adam ağlamaklı bir iç geçirdi. "Bana hiç söyleyecek miydin? Burada bir markinin uşağı olmam gerekiyordu ve sen bana, sana yakışmayan bir yelek giydirmeme izin veriyordun."

"Bu kadar yelek yeter."

Bir şekilde bu durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeliydi. Başını tekrar dik tutmalıydı. Kaşını dizginlemeliydi. Lanet görevini yapmalıydı.

Kariyerini kaybetme riskini göze alamazdı. Artık kim olduğunu bilemezdi.

Ertesi gün, Sör Vernon hangi sporu önerirse önersin, Piers gezintiden erken ayrılmak için bir bahane bulacaktı. Malikâneye tek başına dönecek, kütüphaneye gidecek, kilitli çekmeceyi açacak ve toplamak üzere gönderildiği bilgileri alacaktı.

O andan itibaren her şey yerli yerine oturacaktı.

Nottinghamshire'dan ayrılmadan önce Charlotte'la nişanlandığını açıklayacaktı. Avukatları ve Bayan Highwood evlilik sözleşmelerini ve düğün hazırlıklarını tamamlamak için birkaç aya ihtiyaç duyacaklardı. Bir Noel düğünü yapacaklardı. Sonra kışı Oakhaven'da geçirip bir varis yaratmaya çalışacaklardı. Parlamento'nun yeni oturumu için Londra'ya döneceği zaman Charlotte'u hamile ve meşgul bir halde malikânesinde bırakacaktı; Charlotte orada sol kaşının görüş alanının dışında olacak ve konsantrasyonunu bozamayacaktı.

Şurada. Bir planı
vardı. Şimdi onu
uygulayacaktı.

Ridley'e "Yarınki spordan bahseden oldu mu?" diye sordu. "Olta balıkçılığı? Kurs? Atıcılık?"

"Bekçiden gerçek bir tilki avı planları hakkında bir şeyler duydum. Ama iki ya da üç gün boyunca herhangi bir spor olacağından şüpheliyim. Belki dört gün."

"Lanet olsun." Tüm parti ayaklarının altındayken ve Charlotte onu her türlü feci hataya kışkırtırken, bu eve hapsolmuş halde iki ila dört gün geçiremezdi. "Neden?"

Gök gürültüsü uzaklarda
gümbürdedi. Ridley kaşlarını
kaldırdı. "İşte bu yüzden."

Piers biraz sinirlenmişti. "Mükemmel zamanlamayla önceden haber verme konusundaki bu sinir bozucu yeteneğini nereden edindin?"

"Belki de o eğitim gününü kaçırdınız lordum."

"Evet, öyle. En azından yelek konusunda berbat değilim."

Piers, Ridley'i hizmetçilerin odasına gönderdi ve bir mum alıp sessizce odasından çıkmadan önce bir saat kadar bekledi. Eğer yağmur yağacaksa, gün boyunca herhangi bir arama yapamayacaktı. Bu da ona geceler- idealden daha az. Karanlıkta özel odaları karıştırırken yakalanırsa, açıklama yapmak çok daha zor hale geliyordu. Ama kaldığı süre neredeyse

Yolun yarısı bitmişti ve lanet olası İngiliz havası ona fazla seçenek bırakmıyordu.

Yumuşak, sessiz adımlarla ilerleyen Piers koridora girdi ve ana merdivenlere doğru döndü.

Birkaç adım ilerleyemeden dondu ve mumu daha sıkı tutmaya başladı.

On adım kadar ileride, halının ortasında kamburlaşmış, hareketsiz, gölgeli bir figür.

Piers birkaç adım öne çıktı ve alanı aydınlatmak için mumu kaldırdı. Gözlerini kısarak karanlığın içine baktı. Birkaç dakika sürdü ama sonunda bir şeyler seçebildi.

Edmund.

Çocuk merdivenin başında bağdaş kurmuş oturuyordu, omuzlarına bir yorgan sarmıştı. Bir elinde tahta bir kılıç tutuyordu.

Diğer eliyle işaret ederek bir parmağını gözünün kenarına koydu, sonra Piers'e doğrulttu.

"Gözüm üzerinde," diye fısıldadı sinir bozucu bir tiz sesle. "Ne yaptığını biliyorum."

Doğru. Piers elini yüzünde gezdirdi. Bu gece evi aramak için çok fazla.

Yakındaki bir sehpanın üzerinde duran bir kitaba uzandı, onu kaldırıp Edmund'un görmesi için salladı, sanki yatak odasından çıkmasının tek nedeni buymuş gibi. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve geldiği yoldan geri gitti.

Kapıyı kapattıktan sonra, eline aldığı kitabın sırtını okumak için elindeki kâğıdı eğdi.

Rev. Calvin Marsters'in Toplu Vaazları.

Pekala. Bu onu uyutur.

Nöbet tutan bir çocuk tarafından engellendiği için sinirlenerek kitabı bir kenara fırlattı ve botlarını çıkarmak için banka oturdu. Yatağa da gidebilirdi.

Sonra dışarıdaki karanlıkta bir şey gözüne çarptı. Pencereye yaklaştı ve daha iyi görebilmek için kendi mumunu söndürdü.

Aşağıdaki duvarlarla çevrili bahçede küçük, sıcak bir ışık titriyordu. Bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Eğer hayalperest bir adam olsaydı, onun bir peri olduğunu düşünürdü. Fakat Piers'in böyle bir hayali yoktu.

Birisi elinde küçük bir lamba ya da tek bir mumla garip, yönsüz bir şekilde bahçede dolaşıyordu.

Manzara tuhaftı. Şüpheliydi. Araştırması gerekiyordu.

Ama Edmund koridorda ayakta dururken -daha doğrusu otururken- o tarafa gidemezdi. Pencerenin dışında olmalı. Neydi o?

Charlotte mu demişti? Kuzeybatı köşesindeki çıkıntıdan aşağıya, oradan da kısa bir sıçrayışla çınar ağacına.

Üzerine siyah bir palto geçirdi, sonra pencereyi açabildiği kadar açtı. Omuzları Charlotte'un muhtemelen karşılaştığından çok daha sıkı bir sıkışma oluşturdu. Birkaç bükülme ve kıvrılmadan sonra kendini dışarı çekmeyi ve çıkıntıya sağlam bir şekilde basmayı başardı.

Yaklaşan yağmurla birlikte gece rüzgârlıydı. Dikkat etmesi gerekiyordu. Yüzünü dışa dönerek ve kollarını iki yana açarak, taş dudak boyunca ilerledi. Öndeki eliyle bir pencere hissettiğinde, içeride kıpırdayan biri olup olmadığını kontrol etmek için önce boynunu bükte.

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra, sinsice karşıya geçti.

Çok geçmeden bir ritim tutturdu ve hızla ilerlemeye başladı. Kuzeybatı köşesine çok az zorlukla ulaştı ve çınar ağacının yerini tespit etti. Charlotte'un bahsettiği gibi, kalın, yapraklı bir dal, sanki çağıran bir kol gibi çıkıntıya doğru uzanıyordu.

Mesafeyi ölçtü ve zihinsel bir hesaplama yaptı. Ama tam atlamaya hazırlanırken bir rüzgâr çıktı ve dengesini bozdu.

Sıçramayı iptal etmek için çok geçti. Eğilip en iyisi için dua etmek zorunda kaldı. Atlayış hantaldı ve yarı yarıya çok kısaydı. Uzvu tek eliyle zar zor yakalamayı başardı. Kalbi küt küt atarak bir süre orada asılı kaldı, sonra diğer eliyle düğümlü yüzeyi tutmak için yukarı uzandı.

Vücut ağırlığını bir sarkaç gibi kullanarak, bir botunu dalın üzerinden geçirene kadar ileri geri sallanmayı başardı. Oradan kendini yukarı doğru salladı ve dala bindi.

Ve kendini doğrudan hizmetçinin penceresine bakarken buldu. Bunun hizmetçinin penceresi olduğunu biliyordu, çünkü hizmetçi de ona bakıyordu.

Harika.

Tek kelimeyle harika.

Sir Vernon'ın masaüstünde bakireleri kirlettiğine inanmasına izin vermek yeterince kötüydü. Şimdi de gri saçlı hizmetçileri gecelikleriyle dikizlerken mi yakalanacaktı? Parkhurst Malikânesi'nden ahlaksızlığıyla ünlenerek ayrılacaktı.

Piers vücudundaki tüm kasları dondurdu ve nefesini tuttu. Gözlerini kısarak bakan hizmetçi yavaşça gözlüklerini yüzüne doğru kaldırdı.

Gözlükler çengel burnunun köprüsüne ulaşamadan Piers yere düştü. Düşüşü bir dal tarafından kırıldı; sonra bir başkası, boşuk bir iniltiyle yere çarpana kadar. Ağaçların dibinde kendini düzleştirdi. Hizmetçinin tüm suçu gözlerinin ve rüzgârın bir oyununa atacağını umarak.

Ayrıca her yeri ağrıyordu.

Birkaç dakika geçtikten ve alarm çalmadıktan sonra Piers temize çıktığına karar verdi. Ayağa kalktı, ceketindeki ve pantolonundaki kirleri fırçaladı ve ertesi gün sahip olacağı muhteşem morlukları düşünmemeye çalıştı.

Bunun yerine evin köşesini döndü ve kapalı bahçeye yöneldi.

Yüksek duvarlar nedeniyle, bu noktadan titreyen ışığı bile göremiyordu. Aslında, muhtemelen kendi odası dışında malikânenin sadece birkaç odasından görülebiliyordu.

Işık taşıyıcısı bir gece yarısı randevusu için mi bekliyordu? Bahçede bir şey mi saklıyor ya da gömüyordu?

Piers demir kapıyı hafif aralık buldu ve içeri doğru ittiğinde menteşeler gıcırdadı.

Karanlık bahçede sallanan küçük, sarı ışık durdu. Ve sonra, bir kadın fısıltısı: "Kim var orada?"

Piers aceleyle nefes verdi. "Charlotte?"

"Piers."

Birbirlerine doğru yürüdüler, ta ki karşı tarafta durana kadar. tuttuğu lamba. Üzerinde gece askısı ve aceleyle bağlanmış koyu renk bir pelerin vardı. Yüzüne bir kez bakınca bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini anladı.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?" Burnunu çekti ve sesi kesildi. "I . . ."

"Ağlıyordun." Elini onun omzuna koydu. Onun dokunuşu altında titredi. "Charlotte, ne oldu? Neyin var?"

"Onu kaybettim. Kaybettim. Evde aklıma gelen her yeri aradım ve sonra daha önce burada olduğumu hatırladım. Ama bir saattir her bankın ve çalının altına bakıyorum. Burada da değil. Burada da değil. gitti."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sanki ağlamamak için başını çevirdi. Çenesi titriyordu.

"Buraya gel." Lambayı kızın elinden aldı ve yakındaki bir çardağa astı. Sonra onu bir banka oturması için yönlendirdi. "Sana yardım edeyim. Bana ne aradığını söyle."

"Kulağa çok aptalca gelecek. Bana güleceksiniz." "Asla."

Geçtiğimiz hafta boyunca kız ahlaksızlıkla suçlanmış, bir kesici tarafından saldırıya uğramış ve kısa bir süreliğine silah doğrultulmuştu ve tüm bunları nispeten iyi bir mizahla karşılamıştı.

Onu hiç böyle görmemişti.

Yanlış yere koyduğu her neyse, onun için dünyalara bedel olmalı.

"Küçük bir şey." Parmaklarıyla dikdörtgen bir şekil oluşturdu. "Kenarları kurdeleli ve üzerinde biraz dikiş olan bir parça pazen. Kitaplarımdaki yerleri işaretlemek için kullanıyorum. Kulağa ne kadar önemsiz geldiğini biliyorum ama benim için önemli."

Piers küçük, mütevazı görünen eşyaların bile büyük önem taşıyabileceğini herkesten iyi biliyordu. "Yatak odanızda olmadığına emin misiniz?"

Azarlar gibi konuşmaktan nefret ediyordu ama diğer eşyalarının durumu düşünüldüğünde . . .

Başını iki yana salladı. "Bu çorap ya da şal gibi değil. Dağınık biriyimdir ama bu konuda asla dikkatsiz değilimdir. Her zaman ya kitabımın içinde ya da yastığımın altındadır. Ama bu akşam romanımın başına oturduğumda orada değildi. Her yeri aradım. Odamı, misafir odasını. Sonra öğleden sonra burada kitap okuduğumu hatırladım."

"Nereye oturdun?"

"Şurada." Bir parça sarmaşığın altına sıkışmış bir kütüğü gösterdi.

"O zaman muhtemelen hâlâ bahçededir. Ya da belki de eve dönüş yolunuzda bir yerde kaybetmişsinizdir."

"Oh, Tanrım." Eli kucağında çırpındı. "Eğer rüzgâr onu alırsa ..."

"Charlotte. Bu kadar üzülme." Bir kolunu ona doladı ve onu kendine çekti.

Göğsüne bastırıp ona sarıldı. Hem onu yatıştırmak hem de kendini sakinleştirmek için. Onu böyle perişan görmek kalbini sızlatıyordu. Başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Onu bulacağız."

"Ama her yeri aradım." "Onu bulacağız."

"Buna söz veremezsin."

Yüzü ona dönük olacak şekilde çenesini eğdi. "Yapabilirim ve yapacağım da. Muhtemelen hâlâ bu bahçededir. Eğer değilse, bu arazide bir yerdedir. Ama senin için bu kadar önemliyse, Nottinghamshire'ı, tüm İngiltere'yi, hatta dünyayı ararım. Size iade edilecek. Yapar mısın?

Bana inanıyor
musun?"

Kadın başını
salladı.

"Yapacağımız şey şu," dedi. "Kapıdan başlayacağız ve bahçede saat yönünde birlikte hareket edeceğiz. Birimiz lambayı tutarken diğeri arayacak. Eğer kapıya dönene kadar lambayı bulamazsak, o zaman aramayı genişleteceğiz. Anlaştık mı?"

Adam elini uzattı ve kadın elini tuttu.

"Anlaştık."

Saatlerce aradılar. Piers onun üzülmemesi ya da endişelenmemesi için güven verici bir ses tonuyla konuşmaya ve sabit bir tempoda ilerlemeye çalıştı. Bir bahçede ne kadar çok bitki, çalı ve çiçekli sarmaşık olabileceğini hiç takdir etmemişti. Birlikte bir sonraki bölüme geçmeden önce bir bölümdeki her çalının ve dalın altını kontrol ettiler.

Bahçedeki derme çatma "saat "lerinde sekize ulaşmışlardı ve muhtemelen gerçek sabahın beşine yaklaşıyorlardı. Gökyüzü siyahtan griye dönmeye başlamıştı. Birazcık ışık aramayı kolaylaştırıyordu ama rüzgâr hızlanmıştı ve ara sıra yağmur damlaları kendini hissettiriyordu. Piers yağmur ciddi bir şekilde başlamadan önce bu şeyin yerini bulabilmeyi umuyordu.

Kalın sarmaşıklarla kaplı bir duvarı taramak için döndü, her bir sarmaşık ve yaprak kümesini ayırarak içine baktı. Duvarın dibinden başladı ve yukarı doğru ilerledi.

"Yukarıda olabileceğini sanmıyorum," dedi adam kollarını uzatarak tepesindeki bir sarmaşık kümesini iterken. "Hiçbir rüzgâr bu kadar yükseğe uçuramazdı."

"Doğadaki tek güç rüzgâr değildir."

"Hayır, haklısınız. Yağmur da var. Belki de patikadan devam etmeliyiz. Yoksa sular altında kalacak ve çamura gömülecek."

"Bana bir dakika verin."

Piers'ın bir önsezisi vardı ve henüz onu terk etmeye hazır değildi. Sabır, titizliği ödüllendirirdi.

Sonunda, saat dokuzda duvarın duvarla buluştuğu köşede, aradığı şeyi bulmak için kalın bir yeşillik parçasını ayırdı.

Omuz hizasındaki dalların arasına gizlenmiş bir kuş yuvası. Zeki bir çalikuşu dallardan ve parçalardan derin, içi boş bir çanak yapmıştı.

"Bir şey mi buldun?" Charlotte yaklaştı.

"Belki de." Yuvadaki yumurtaları ya da tüylü sakinleri rahatsız etmek istemeyerek yavaşça yuvaya uzandı. Parmak uçları çeşitli dokuların üzerinde gezindi. Çalikuşları yuvalarını buldukları her türlü yumuşak malzemeyle kaplardı.

Tüylü tüyler, yosun . . .

Evet.

"Aha." Fanılanın köşesini kavradı ve Charlotte'un incelemesi için çevirerek çekti. "Bu o mu?"

Bir an için kurdele ve kumaştan oluşan yetersiz parçaya baktı. Sonra Bir elini ağzına götürüp hıçkıra hıçkıra ağladı ve öne doğru eğilerek yüzünü onun göğsüne gömdü.

Bunu evet olarak kabul ederdi.

Kollarını ona doladı, sırtını ve saçlarını okşadı. Uykusuz geçen arayış gecesi onu bir anda yakalamıştı. Bunalmış olması şaşırtıcı değildi.

Ancak, kendi duyguları onun için bir bilmeceydi. O şey kaybolduğunda onun için üzölmüştü ama onun rahatlamasını paylaşamıyordu. Tam tersi. Sanki onun küçük yumruğu göğsünün içine uzanmış, kalbini kavramış ve sıkmış gibi hissediyordu. Onun hazinesini bulduğu için zafer kazanmış gibi hissetmeliydi.

Onun yerine, kendini kaybolmuş hissetti.

Bir süre sonra kendini toparlayıp gözlerini sildi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Belki bana ne bulduğumuzu söyleyebilirsiniz."

Dikdörtgen şeklindeki fildişi fanilayı düzelitti. "Hayatım boyunca bu bendeydi. Beşğimde bir battaniye olarak başladı. Evimizi terk ettiğimizde bizimle geldi. Kendimi bildim bileli yanımdan hiç ayırmadım. Yedi ya da sekiz yaşına geldiğimde. . . . Annem onu yakmakla tehdit etti, çok kirli ve yıpranmıştı. Ben ağladım, o şikayet etti. Uzlaştık. Kesmeme ve kenarlarını kurdeleyle bağlamama yardım etti. İlk dikiş pratiğimi yapmak için kullandım. Gördün mü?"

Ona fanila üzerine işlenmiş birkaç şekilsiz figürü gösterdi. Eğik bir ev, orantısız bir Tudor gülü.

"Bu bir köpek mi?" diye sordu.

"Bir inek, sanırım?" Kadın ona alaycı bir bakış attı. "O zamandan beri iğne işimin geliştiğini söylemek isterdim ama gerçekten gelişmedi."

"Ne diyebilirim ki? Yetersiz çiçeklerle ve üç bacaklı ineklerle işlenmiş masa örtülerini ve mendilleri dört gözle bekliyorum."

Gülümsedi ve dudaklarının tatlı kıvrımı göğsündeki gerginliği çözdü.

"Sana babamla ilgili hiçbir şey hatırlamadığımı söylemiştim."

Başparmağını fanılanın üzerinde gezdirdi, alışkanlıktan olsa gerek boş bir ritimle okşadı. "Ama bunu tuttuğumda en azından onun varlığını hatırlayabiliyorum. Güvende olduğumu ve etrafımın sevgiyle çevrili olduğunu bilmenin rahatlığını." Ona baktı. "Bu mantıklı mı? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Biliyor muyum bilmiyorum."

Bunu hayal bile edemezdi. Hatırlayabildiği kadarıyla evi gerilim ve korku dolu bir yerdi.

Charlotte bir parça fanila taşıyordu. O ise yalanlar, utanç ve umutsuzluğun unutulmaz yankısını taşıyordu.

Yapamam, diye ağlamıştı. Buna dayanamam.

"O zaman benim sözüme güvenmek zorundasınız," dedi. "Sadece bu duygunun var olduğunu biliyorum ve sadece geçmişte değil. Bunun benim geleceğim olabileceğine de inanmam gerekiyor. Hayatım boyunca, hatırlayamadığım bir eve geri dönmeye çalıştım."

Su damlaları omuzlarına ve ayaklarının altındaki arduvaz bahçe yoluna sıçradı.

"Yağmur yağıyor," dedi.

Bakışları hiç değişmedi. "Buna sahip olabilirsin Piers. Doğru kişiyle. Sevdiğin biri. Bu yüzden içine düştüğümüz bu yanlış anlaşılmayı çözmek için çok uğraşıyorum. Bu yüzden çözmekten vazgeçmeyeceğim. Şimdi. Bu artık sadece benim için değil. Seni tanıdıkça, senin de sevgiyi hak ettiğine daha çok inanıyorum."

Tanrım. Onu öldürüyordu.

"İçeri girmeliyiz." Isıtmak için ellerini kızın kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Ev yakında uyanacak."

Başını salladı.

"Sen önden git," dedi ona. "Ben birkaç dakika içinde geleceğim. Birlikte görünmek istemediğinizi biliyorum. Bu şekilde değil."

"Evet, ama umursadığını sanmıyordum."

Omuz silkti. "Bu sabah mazeret uyduramayacak kadar yorgunum."

Ayrılmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tekrar teşekkür ederim."

O gittikten sonra Piers bahçede tek başına volta attı, üç basit gerçeği zihninde evirip çevirirken yağmurun sırtına vurmasına izin verdi.

Charlotte aşk istiyordu.

Ona sahip olmak
istiyordu.

Kendisi teklif edemezdi.

Onurlu, düzgün bir beyefendi bundan başka bir çıkış yolu bulurdu.
Charlotte'un kalbinin sesini dinlemesine izin verecek bir yol.

Ama geri kalan her şeyi boşa çıkaran dördüncü bir gerçek vardı. Piers o tür bir adam değildi.

On Birinci Bölüm

İki gün boyunca aralıksız yağmur yağdı.

İkinci gece Charlotte yatağında uyanık bir şekilde uzanmış, yağmur damlalarının pıtırtilarını dinliyor ve şüpheliler listesini yazdığı iyice buruşturulmuş kağıda bakıyordu.

Bulaşıkçı Cathy fırsat bulamadığı için hemen elenmişti. Akşam yemeğini hazırlamak için çok çalışıyor olmalıydı ve pahalı kokular sürünmüş olması da mümkün değildi. Bu dikkat çekerek.

Leydi Canby çok zayıftı. Jartiyer, elektrik direğinin üzerine yerleştirilmiş bir fiçî kenarı gibi bacağından kayabilirdi.

Bayan Caroline Fairchild, papazın kızı - romantik hayal gücünden yoksun olduğu düşünüldüğünde pek olası değil.

Geriye sadece iki kişi kalmıştı: Bayan Charlesbridge, doktorun karısı; ve Cross, hanımefendinin hizmetçisi. Her ikisi de parfüm tüccarı tarafından elenmişti. İkisinin de saçî koyu renk değildi.

Charlotte iç çekti. Bu çıkmazın sadece iki olası nedeni vardı. Ya yaptığı çıkarımlar bir yerde yanlıştı ya da bir şüpheliyi gözden kaçırmıştı.

Belki de partide başka bir kadın konuk vardı. Kaçırdığı bir C harfî olan biri. Belki de bayanlardan birinin bakire ya da Hristiyan bir kızı vardı. Leydi Parkhurst'ün davetliler listesinde görünmeyen bir isim.

Bu biraz zorlama gibi görünüyordu ama en azından ona araştırması için başka bir yol açıyordu. Bu araştırma yolunu takip etmek için bir kitaba ihtiyacı vardı. Annesinin onu okumaya teşvik ettiği ve Charlotte'un inatla okumayı reddettiği tek kitaba.

Debrett's Peerage, Baronetage, Knightage, and Companionage.

Britanya'da herhangi biri olan herkesin listesi.

Bu fikir onu ele geçirdiğinde, uyuyabilme şansı yoktu. Yataktan kalktı ve bir mum almadan önce sabahlığına sarındı. Sonra sessizce koridora çıktı.

Merdivenlerin dibinde durakladı. Kütüphane sağ taraftaydı ama *Debrett's*'in bir kopyasını salonda gördüğünden emindi. Bazı ailelerin el altında bulundurmaktan hoşlandıkları türden bir kitaptı. Yoksa Frances bütün o zehirli dedikoduları nasıl düzgün tutabilirdi?

Sola döndü, sonra durakladı.

Misafir odasının kapıları açıldı ve koridora hafif bir sarı lamba ışığı yayılıyordu. İçeriden hafif bir kâğıt hışırtısı ve bir tüy kalem çizdiği duydu.

Belki de geri çekilmeli ve bu işi sabaha saklamalıydı.

Ancak Charlotte bile -şimdiye kadar ne kadar zavallı bir araştırmacı olduğunu kanıtlamıştı- bu evde bu saatte hâlâ uyanık ve çalışıyor olabilecek tek bir kişi olduğunu anlayabilirdi.

Kapı pervazından bir bakış bunu doğruladı.

Tabii ki Piers'ti.

Yazı masasında oturuyordu, sırtı ona dönüktü. Hem de ne güzel bir sırttı bu; güçlü omuzları keten gömleğiyle belirginleşmiş, düğmeli yeleği gövdesini ince bir bele doğru inceltmişti. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve yazı masasının köşesinde yarı açılmış bir yazışma kulesi duruyordu. Mühürlü bir zarfı kesip açarken fizikselliği hissediliyordu. Bir taş ustası olabilirdi, kâğıttan tuğlalar ve mürekkepten harçla bir imparatorluk inşa etmek için yerleşmiş olabilirdi.

Önce, pencereden içeri sızmıştı. Sonra, birkaç gece önce bahçede ona sürpriz yapmıştı. Sıra yine ondaydı.

Charlotte mumu bir kenara koydu. Sonra parmak uçlarında yürüdü, işlemeli madalyonlar sanki lavların üzerindeki basamak taşlarıymış gibi halının üzerinden geçti, nefesini tuttu ve püsküllü deri koltuğun hemen arkasında durdu.

Parmaklarını bir göz bağı gibi hafifçe adamın gözlerinin üzerine koydu. "Bil bakalım kim?"

Ama daha çok "Geh-ack!" gibi çıktı.

Hızlı bir hareketle sandalyesini masadan geriye itti ve onu ön kollarından yakaladı. Kendini ters dönmüş, doğrudan Piers'in omzunun üzerinden çekilmiş buldu. Piers'in kucağına düştü, iki kolu da Piers'in kollarıyla kenetlenmişti ve nefessiz kalmıştı.

Ve her kalp atışıyla birlikte, soğuk, metalik bir nokta nabzına doğru zonkluyordu.

Mektup açacağını kızın boğazına dayamıştı.

"Charlotte." Doğaçlama silahını bir kenara fırlatarak onu serbest bıraktı. Kadın yeniden nefes almaya başladığında, adam eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tanrım."

Başı dönüyordu, takla attığı için hâlâ biraz nefessizdi. Elbisesi bacaklarına dolanmıştı ve saçları her yerdeydi. Gariplik anlarında alışkanlığı olduğu üzere biraz güldü.

"Hiç eğlenceli değil," dedi.

"Biliyorum."

"Sana zarar verebilirdim. Yapabilirdim ..."

Seni öldürdü.

O ara sokakta kesik cüzdanı parçaladığından beri aşikâr olması gereken şeyi ilk kez fark etti.

Büyük olasılıkla, seçtiği görev göz önüne alındığında, Piers can almıştı.

Ayıltıcı bir düşünceydi. Ama düşününce, İngiltere'nin birçok kıtada bitmek bilmeyen savaşları sayesinde bu durum onu kendi kuşağındaki çoğu erkekten farklı kılıyordu. Onun bundan zevk aldığından şüpheliydi. Çok azı zevk almıştı.

Ellerini kollarında gezdirerek vücudunda yara olup olmadığını kontrol etti. Artık kendi nabzının gürültüsü sustuğundan, onun kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordu. Kollarında ve omuzlarında gerginlik vardı.

"Yaralı değilim," dedi. "Ve korkmuyorum. Ben iyiyim." "Bana böyle sinsice yaklaşmayı bırakmalısın."

"Ama yaklaşmama izin vermenin tek yolu bu."

Konyak, sıcak keten ve teninin misk kokusunu alıyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve kadın boynundaki kasları, göğsündeki koyu renkli kılları görebiliyordu.

Parmaklarını gömleğinin altına kaydırıp ve köprücük kemiğinin çıkıntısı boyunca keşif amaçlı bir dokunuş yaptı. "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Sadece yazışmaları gözden geçiriyorum."

"Yazışma mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Peki ne tür Bu yazışma olabilir mi? Diplomatik işler? Parlamento işleri mi? Yoksa görünmez mürekkeple yazılmış şifreli casus mektupları mı?"

Deri bir folyoyu çevirerek açtı ve içindekileri bir eliyle karıştırdı. "Kendiniz görün."

Charlotte masadaki kurutma kâğıdının üzerine yayılmış kâğıtlara baktı.

Bunlar mimari planlar ve dekoratif şemalardı. Bir binanın kat kat diyagramları. İç mekanlar, kumaş örnekleri iştirilmiş renklerle boyanmıştı. Hepsi zevkli ve kesinlikle pahalıydı. Etrafı inceledi

Dış cepheden bir görüntü bulana kadar eskizleri inceledi: Grek esintili sütunları ve büyük, modern pencereleri olan görkemli bir cephe. Sadece bu pencereleri camla kaplamanın maliyeti bile ...

"Burası Oakhaven mı?" Kendisine rağmen, böyle bir yerin sahibi olma fikri biraz gözlerini kamaştırmıştı.

"Hayır, hayır. Orası çeyiz evi."

"Çeyiz evi mi?"

"Yolun bir mil kadar aşağısında. Ziyaret için yeterince yakın, ama kulak mesafesinden uzak. Annenin bizimle yaşamasına izin vereceğimi düşünmedin herhalde?"

Tanrım, hayır."

Kıkırdadı. Bir haftadan uzun bir süre sonra, onun güldüğünü ilk kez duymuş olabilir miydi?

Çok da güzel bir kahkahası vardı. Derin ve sıcak. Bunu gerçekten daha sık kullanmalıydı. Bunun üzerinde çalışması gerekecekti.

Diğerlerinin altından bir kâğıt kopardı ve en üste çekti. "Burası Oakhaven."

Çizime baktı, telaşlanmıştı. "Tanrım. Bu çok büyük. Onunla ne yapacaksın?"

"Son zamanlarda pek bir şey yok. Biri için oldukça yalnız bir yer."

Bir eliyle çizimleri ve diyagramları karıştırırken, diğer eliyle kadının sırtını okşadı. Parmakları omurgasında aşağı yukarı geziniyor, omurlarını sanki bir ipe dizilmiş incilermiş gibi inceliyordu.

"Mobilyalar elbette iyi durumda, ancak tarz olarak modası geçmiş olduklarını göreceksiniz. Umarım pek çok modernizasyon ve iyileştirme için potansiyel görürsünüz."

Umarım.

Kalp atışları bu iki küçük kelimeye takıldı. Gerçekten umut ediyor muydu? Onunla bir ömür geçirmek isteyebilir miydi; hatta onun arkadaşlığını uçsuz bucaksız, büyük, önemli hayatını biraz daha az soğuk ve boş kılmanın bir yolu olarak görebilir miydi?

Bu fikir ona dokundu.

Ve bu sefer daha cesurca ona dokundu, gömleğini kenara çekti ve kalçalarına oturana kadar kucağındaki pozisyonunu ayarladı.

Adamın ağzının yakıcı sıcaklığı onunkiyile buluştu ve kadın eriyerek kendini öpücüğünün ustalığına ve kucaklamasının sıcaklığına bıraktı.

Ah, bu adam. Etrafına kıştan kalma bir kale inşa etmişti -arzudan mı, zorunluluktan mı, yoksa her ikisinden mi, henüz bilmiyordu- ama içinde soğuktan başka bir şey yoktu.

Öpüşmeyi kesti. Gözleri mavi alevlerle yanıyordu. Sahiplenici, arzulu. Bakışları bile tek başına onu tahrik edebiliyordu. "Yatağına git, Charlotte," dedi.

Ona bir şey yapmasını emretmenin tam tersini yaptırmanın en kesin yolu olduğunu ve gerçekten de şimdiye kadar onu daha iyi tanıması gerektiğini hatırlatmak için kendini hazırladı.

Ama sonra aklına geldi.

Aptal değildi. Şimdiye kadar onu daha iyi tanımıştı.

Ona gitmesini emretmenin, kalması için cesaretlendirmekle eşdeğer olduğunu anlamalıydı ve tam da bu isyankâr tepkiyi kışkırtmayı amaçlıyordu.

Onu burada *istiyordu*. Onunla birlikte. O da aynısını istiyordu.

Adamın elini kaldırdı ve göğsünün üzerine koydu. Başparmağı, elbisesinin kumaşının arasından göğüs ucunu okşadı ve içinden zevk dalgaları geçirdi.

Başını eğerek onun boğazını öptü. Çenesinin alt tarafı bıyıklarla lezzetli bir şekilde pürüzlüydü. Onun kucağında kaydı ve daha da yakınına sokuldu.

Uyarılmışlığının şişen çıkıntısı kadının kalçasına baskı yapıyordu.

Dizini birkaç santim yukarı, sonra da aşağı çekerek onunla alay etti.

Bu hareket kuru bir çıraya kıvılcım düşürmek gibiydi. Bir anda elleri onun üzerinde, sahiplenici ve sahiplenici bir şekildeydi. Gece korkuluğunun ketenlerini kavrayıp büküyor, arka tarafını kavıyor ve kalçalarını onunkilerle aynı hizaya getiriyordu.

Onu derinden öptü, kalçalarını yukarı ve aşağı yönlendirirken ağzına doğru inledi, onu ereksiyonunun sert, kalın sırtına doğru salladı. O da Ritmik basınç onun içinde mutluluk fırtınaları estirdi. "İyi mi?"

Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Evet."

"Evlendiğimizde," dedi boğuk bir sesle, elini vardiasının altına kaydırarak, "daha da iyi olacak. Senin içinde olacağım. Burada."

Parmak uçları kalçasının titreyen yamacından yukarı doğru kayarak kadının merkezini buldu. Adamın dokunuşu, kız çıldıracağını düşünene kadar cinsel organında bir aşağı bir yukarı gezindi. İhtiyacı olan şeyi istemeyi kendine yediremiyordu ama bedeni biliyordu. Ve o da biliyordu.

Doldurulmak için can atıyordu.

Sonunda bir parmak ucunu içine kaydırđı. Kadın rahatlayarak inledi, kollarını adamın boynuna doladı ve sıkıca sarıldı.

"Bunun gibi," diye fısıldadı kulağına, elini sert bir ritimle hareket ettirerek. "Derin. Ve sert. Tekrar ve tekrar."

"Lütfen..." Nefes nefese kaldı. "Durmayın."

"Asla. Sen boşalana kadar asla durmayacağım." Başparmağı kızın cinsel organının tepesindeki şişmiş tomurcuğun etrafında dolaştı. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Kendine dokundun mu?"

Charlotte başını salladı, nefesi kesilmişti. "Masum, cahil değil." "Güzel."

Onun onayı onu cesaretlendirdi. Onunla birlikte hareket etmeye başladı. verdiği enfes zevkin daha fazlasını tatmak istiyordu. Bir kadının vücudunun hissetmek için yaratıldığı zevk paroksizmini anlıyordu ve bunu nasıl gerçekleştireceğini kendisi de öğrenmişti. Ama hiç ama hiç böyle olmamıştı.

Vücudu alev alev yanıyor, ihtiyaçla canlanıyordu. Bu kadar soğukkanlı ve kontrollü kalırken onu çılgına çevirebilmesi haksızlık gibi görünüyordu.

Acımasız.

Dudağını ısırđı.

"İşte bu kadar. Benim için geldiğini hissetmeliyim."

Tüm isyanı yok olmuş, arzusun yaklaşan dalgasıyla yıkanıp gitmişti. Utanmadan onun elini tuttu, öyle yıkıcı bir zirveye tırmandı ki çığlık atacağı kesindi.

Adam kızın ağzını bir öpücükle kapadı ve kız minnettar bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlayarak adamın boynuna sıkıca sarılırken, doruk noktası onu göbeğinden aşağıya kadar jöleye dönüştürdü.

Zevk dalgaları yatıştığında onu kollarına aldı, nefesi sakinleşip nabızı yavaşlarken sırtında yatıştırıcı daireler çizdi.

Kendine döndüğünde, yetiştirilme tarzının gölgelerinden gelen küçük bir utanç duygusu ona fısıldadı. Parmakları içindeydi ve vücudunun yarattığı nemle kayganlaşmıştı. Gömleğini avuçlarının arasında tutuyordu ve alnından terler boşanıyordu.

Hiç de hanımefendice değildi. Ama böyle zamanlarda bir hanımefendi değil, sadece bir kadın olması gerekiyordu.

Piers'ı böyle görmek istiyordu. Bir erkeğe dönüşmüştü -ham, elemental, hayvan. Nefes nefese ve terden sıırıslıkam. Onu görmek istiyordu.

kendini kaybetmek. Alev alev yanan bir göktaş gibi onun savunmasını kırmak ve geriye dumanı tüten bir harabeden başka bir şey bırakmamak istiyordu.

Onu istiyordu. Her şeyden daha çok istiyordu.

Kalbi ani ve şaşırtıcı bir sevgi dalgasıyla kabardı. "Piers?"

Kadının sesindeki şaşkınlığı duymuş olmalı.

"Sus." Tatmin olmamış uyarılmışlığını görmezden gelerek aynı sakin ritimle onun sırtını okşadı. Onunla ilgilenirken kendi ihtiyaçlarını inkâr ediyordu. "Sonrasında bir duygu yoğunluğu hissetmen doğal. Kadınlar bunu sık sık yapar. Gececektir."

Geçer mi?

Yoksa toprakta genişleyen bir delik gibi derinleşecek miydi? Tek bir yanlış adımda yuvarlanacak ve ona sonsuza dek aşık mı olacaktı?

Artık kendini çok cesur ya da zeki hissetmiyordu. Kendini küçük, kırılgan ve kafası çok karışık hissediyordu.

"Aşağıya bunun için geldiğini sanmıyorum." Kadının alnındaki saçları taradı.

"Hayır."

"İhtiyacınız olan bir şey var mıydı?"

Karmakarışık düşüncelerinin berraklaşmasını isteyerek başını salladı. "Bir kitap. Bir kitap."

Peerage. C'leri tekrar kontrol etmem gerekiyor."

"Charlotte." Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Böyle bir şey yapmana *gerek* yok."

Bakışlarındaki anlam açıktı. Az önce bu masaüstüne, siyah beyaz olarak, onun ve ailesinin geçimini cömertçe sağlamaya niyetli olduğunun kanıtını yaymıştı. Ona hem yakıcı bir zevk hem de şefkatli bir koruma sağlamıştı. Şu ilgi çekici kelimeleri fısıldamıştı: *Umarım*.

Ve belki de -sadece belki de- onun da umut etmeye başlamasını sağlamıştı.

Charlotte annesinin sesini duyabiliyordu: *Aptal kız, daha ne istiyorsun?* Sevgiler.

İsteddiği şey aşktı. Her zaman istediği şey. Güzel evlerden ya da markiz unvanından daha fazlasını. Nefes kesen orgazmlardan bile daha fazlasını, ne kadar güzel olsalar da.

Piers'a karşı sevgi hissedebilir miydi? Piers da ona karşı aynı şeyleri hissedebilir miydi? Kalbini öyle kapalı, öyle duvarlarla örülü tutmuştu ki. Eğer ona bilerek kur yapsaydı, bu ona hayallerini üzerine inşa edebileceği bir temel verebilirdi ama zoraki bir eşleşmede hiçbir güvence olamazdı.

İstediği kadar *umut* edebilirdi ama hayatını bir adama teslim etmeden önce Charlotte'un *bilmesi* gerekiyordu.

"I . . ." Kendini onun kucağından itti, yan masaya doğru tökezleyip kitabı toplarken vardiyasını ve sabahlığını düzeltti. "Sadece emin olmak istiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan. İyi geceler."

Kitabı göğsüne bastırdı ve odadan aceleyle çıktı. Bu kitaba ihtiyacı vardı. Gizemli aşıkları bulması gerekiyordu. Kesinliğe ihtiyacı vardı, şimdi her zamankinden daha fazla.

On İkinci Bölüm

Charlotte'un gözleri şaşı olmuştu.

Debrett's Peerage yaklaşık dokuz yüz sayfalık bir kitaptı ve hepsi de küçük puntolarla basılmıştı. Yine yağmurlu bir günün sağladığı boş zamana rağmen, hâlâ araştırması gereken iki yüzden fazla sayfa vardı.

Hanımlar, kötü havanın hüküm sürdüğü son iki günde olduğu gibi, salonda toplanmışlardı. Annem kurabiye karelerini kemiriyor ve bir kadın dergisini karıştırıyordu. Delia bir şeyler çiziyor, Frances bir parça nakış işliyor ve Leydi Parkhurst iskambil masasında tektaş oynuyordu.

Charlotte yağmurdan ıslanmış pencerenin önünde tek başına oturuyordu.

"Sonunda o kitapla ilgilenmeye başlamana çok sevindim," dedi annem.

"Bu yeni bir gelişme mi?" Frances sordu. "Kendi kopyanızı ezberlediğinize bahse girerdim. Açıklamalı değilse bile."

Charlotte yemleme yorumunu duymazdan geldi. Frances onu elindeki görevden alıkoyamazdı.

C'nin bir C'ye karşılık geldiğini bilseydi çok daha kolay olurdu. soyadı ya da unvan. Ancak bir Hristiyan ismine karşılık gelme olasılığı da bir o kadar yüksekti, bu da her sayfayı taramasını ve bir C harfi bulduğunda, ilişkili olduğu kişiye geri dönmesini ve hanımefendinin yakınlarda bir yerde ikamet edip etmediğini görmek için konumu kontrol etmesini gerektiriyordu.

Ve elbette, kütüphanedeki kadın bir şekilde bir asilzade, baronet veya şövalye ile akraba olmasaydı, tüm egzersiz zaman kaybı olurdu.

Weaver, Leydi Catherine . . . Lincolnshire.

Westwood, Hon. Cora . . . Devon.

Ve sonra . . .

Sonra!

White, Hon. Cornelia . . . Nottinghamshire.

Beyaz ismi ona tanıdık geliyordu. Leydi Parkhurst'ün misafirlerinde gördüğünü hatırlıyordu ama o kadar yaygın bir isimdi ki

hayal görüyor olabilir.

"Leydi Parkhurst, geçen haftaki baloda Bayan White diye biri var mıydı?"

"Nellie White?" Leydi Parkhurst kartlarından başını kaldırdı. "Oh, evet."

Nellie. Cornelia'nın kısaltması. O olmalı.

Charlotte heyecanını dizginlemeye çalıştı. Ne de olsa bir sonuç çıkmayabilirdi.

Ama tüm işaretler oradaydı. Bayan Cornelia White Parkhurst Malikanesi'ndeydi. Baş harfi doğruydı. Koyu renk saçları var mıydı?

"Onu zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Elinde ... olan o muydu?" Charlotte eliyle başını işaret etti.

"Korkunç sarı türban mı?" Leydi Parkhurst içini çekti. "Evet. O sevgili şeyi bundan vazgeçirmeye çalıştım ama bir türlü ikna olmuyor."

Drat.

Yine de Charlotte, kadının parlak renkleri tercih ettiğinin belirtilmesiyle cesaretlendi.

Delia'ya, "Onu bir arayabileceğimizi sanmıyorum," dedi. Delia yüzünü buruşturdu. "Bunu neden yapalım ki?"

"Şey ... kitaplar hakkında kısa bir konuşma yaptık. Kulağa çok ilginç gelen bir romandan bahsetti ama adını unuttum. Ona sormak istiyorum."

"Ta Yorkshire'da yaşıyor," dedi Delia. "Korkarım bir sabah ziyareti için çok uzakta. Belki ona yazabilirsiniz."

Oh, evet. Charlotte aslında hiç tanışmadığı kadına yazabilirdi, olmayan bir kitabı sorup, cevapla birlikte bir tutam saçını da göndermesini rica edebilirdim. *Bu* iyi karşılanacaktır.

"Yazmanıza gerek yok." Leydi Parkhurst bir kart çevirdi. "Avda ona sorabilirsiniz."

"Av mı?"

Delia, "Babam her sonbaharda bir tilki avı düzenler ve bölgedeki tüm beyleri davet eder," diye açıkladı.

Frances, "Hava açarsa ertesi sabah gerçekleşecek," dedi. "Hanımlar av köpeklerine binmiyor elbette. Robin Hood Tepesi'ne çıkıp gösteriyi izleyeceğiz."

Delia ürperdi. "O kanlı, vahşi gösteri. Avlanmaktan nefret ediyorum."

"Belki de suluboyalarını alıp kırların resmini yapabilirsin."

Charlotte önerdi.

"O tepeden görünen manzarayı her ışıktaki ve her mevsimde yüzlerce kez resmettim. Evde kalmayı tercih ederim."

Başka bir durumda Charlotte memnuniyetle onunla evde kalırdı. Ama bu Bayan White'ı tekrar görmek için tek şansı olabilirdi.

"Peki ya siz, Bayan Highwood?" Leydi Parkhurst sordu. "Siz de geride mi kalacaksınız?"

Charlotte Delia'ya özür dileyen bir bakış attı. "I . . . Sanırım gitmek istiyorum. Daha önce hiç av görmedim ve Robin Hood'un izinden yürümeyi çok isterim. Ama benim kendi atım yok."

"Size bir tane ödünç veririz," dedi Frances. "Bir iğdiş mi, aygır mı yoksa kısrağ mı tercih edersiniz?"

Aman Tanrım. Charlotte kaç kez ata bindiğini bir elin parmakları kadar sayabiliyordu. Gençliğinde finanse edebilecekleri bir aktivite değildi bu. Aygır mı, kısrağ mı? O bile emin değildi farkı biliyordu.

"Oh," dedi, "bana hangi atın uygun olacağını düşünüyorsanız."

Frances'in yavaş, kendini beğenmiş gülümsemesi oldukça endişe vericiydi.

Ertesi sabah Charlotte nedenini anladı.

Altındaki benekli gri at kişneyip yana doğru dans ettiğinde ahırdan daha yeni yola çıkmışlardı.

Charlotte eldivenli ellerini kabzanın üzerinde sıktı.

Frances ona seslendi. "Hanımefendi sizin için çok fazla değildir umarım?"

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Charlotte, neşeli ve kendinden emin görünmeye çalışarak. "Ruhu olan bir attan hoşlanırım."

Ne yazık ki bu kısrağa musallat olan özel ruh, ekşimiş sütle beslenen huysuz ve kötü niyetli bir iblis gibi görünüyordu. Charlotte keşke elma ya da şeker getirmeyi akıl etseydi diye düşündü. Ya da kutsal su.

Frances atını dörtnala koşturdu ve Lady de onu takip etti.

Charlotte dişlerinin takırdadığını ve kuyruk sokumunun zıpladığını hissetti. Nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

Birkaç tarla boyunca ve dar bir köprüünün üzerinde tutunmayı başardı. Neyse ki tepeye yaklaştıklarında atlar yavaşlamak zorunda kaldı.

Tepenin üstündeki piknik yerine vardıklarında Charlotte minnetle eyerden indi ve Lady'nin boynunu sevgiyle okşadı. "Aferin kızıma. Sana bir sandviç ayırayım."

Buna karşılık, kısrağ onu tersledi ve neredeyse iki parmağını koparıyordu.

Belki de onun yerine eve yürürdü.

Charlotte somurtan kısrakı bıraktı ve dikkatini buraya gelme sebebine çevirdi.

Bayan White'a ve saçına yakından bakıyorum.

"Ah, Nellie," diye seslendi Leydi Parkhurst. "Bir iyilik yapıp sepetlerin düzenlenmesine yardım eder misin?"

Charlotte, bir bayanın çağrıya cevap vermek için öne çıkmasını dikkatle izledi.

İyi haber şu ki, Bayan White bugün korkunç sarı bir türban takmıyordu. Ancak bir bone takıyordu. Sadece saçlarının tamamını örtmekle kalmayan, yüzünün büyük bir kısmını da koruyan ve çenesinin altından sıkıca düğümlenmiş mavi bir kurdeleyle tutturulmuş kocaman bir bone.

Drat.

Bu gizem çözme işinde, en can sıkıcı ve sıradan engellerle karşılaşıldı. Her şey bir yana, bir kaput tarafından engellendi.

Uzaktan borazan sesleri geliyordu.

"Oh, bakın! Gittiler."

Charlotte eliyle gözlerini siper ederek izlemek için döndü.

Önce tazılar görüldü. Bir sürü halinde, ağaçlık vadiden havlayan, çalkalanan bir sürü halinde koşuyorlardı. Ardından hızla arkadan gelen adamlar geldi. Bir düzineden fazla oldukları söyleniyordu, hepsi de yerel sipahilerdi ve hatta bazı önde gelen çiftçiler de katılmaya davet edilmişti.

Ancak bu mesafeden bile birkaçını seçebiliyordu. Sör Vernon'un iri cüssesi ve avcı yeşili paltosu sürünün başında seçilebiliyordu.

Ve sonra, ev sahibinin kibar bir mesafeye arkasından Piers geldi.

Diğer birkaç beyefendininkinden ayırt edilemeyen siyah bir palto giymişti ama Charlotte onu hemen tanıdı. Onu her yerde tanıyabilirdi. Binicisini çitlerin ve kazıkların üzerinden kolaylıkla geçiriyordu. Çok yumuşak ve güçlüydü, doru beygiriyle bir bütün gibi hareket ediyordu.

Yoksa bir aygır mıydı?

Bakışlarını gösteriden ayırdı.

Bayan White piknik sepetlerini düzenleyen kadınların yanından uzaklaşmıştı. Kocaman, şaşırtıcı şapkası tepenin diğer tarafına doğru sallanıyordu.

Charlotte ona yetişmek için acele etti. "Oh, Bayan White." Kadın yavaşladı.

"Bayan White, beni geçen akşamdan hatırlıyor musunuz? Ben Bayan Highwood."

"Ah." Dul kadın ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Evet, elbette."

Charlotte reverans yaptı. "Avlanmak için güzel bir sabah değil mi?"

"Sanırım yle."

Bayan White, Charlotte'un dostça yaklaşımı karşısında biraz şaşkın görünüyordu. Belki de utanıyordu.

Belki de Sir Vernon Parkhurst'n kütüphanesinde yaşadığı *yasak ilişki* yüzünden suçluluk duygusuyla doluydu.

"Sanırım şapkamı çıkaracağım," dedi Charlotte, dik binici şapkasını çözdü ve güneşin tadını çıkarma gösterisi yaptı. "Oh, güneş ışığı harika hissettiriyor.

Kaputunuzu çıkarmak istemez misiniz?"

Bayan White gülümsedi. "ok korkunç illerim var."

Charlotte, "Sadece bir an için geriye doğru yatır," diye ısrar etti.

"Gerçekten, güneş çok lezzetli hissettiriyor. O kadar çabuk illenmezsin."

Dul kadın başını gökyüzüne doğru eğerek bunu düşünüyor gibiydi. Güneş hemen bir bulutun arkasına geçti.

"Belki daha sonra," dedi.

Charlotte i çekti. Güçlü bir rüzgârın boneyi bir yelken gibi yakalayıp geri çekmesini ummaya başladı. Sert bir esinti bile yeterdi, eğer saçlarından küçük bir tutam koparabilirse. Fazla bir şey istemiyordu.

"Hadi tepenin etrafında bir tur atalım." Charlotte kadınla kollarını birleştirdi. "Yerel simgeleri gsterebilirseniz çok minnettar olurum."

Dul kadın pek istekli görünmüyordu ama Charlotte ona reddetmesi için kibar bir yol bırakmamıştı.

"Keşke geçen gece konuşmak için daha fazla fırsatımız olsaydı," diye devam etti Charlotte, diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında. "ok fazla ortak noktamız olduğunu hemen anlayabilirdim."

"Gerçekten mi?"

Bayan White'ın sesi kuşkulu geliyordu ve Charlotte onu suçlayamazdı. Kadın kendisinden en az on yaş büyüktü ve giderek daha da belirginleşiyordu ki, pek de canlı biri değildi. Ortak noktalarının ne olabileceğini hayal etmek zordu.

Bayan White'ı kırmızı bir jartiyer giymiş, zengin bir parfüm sıkmış ve bir masanın üzerinde cinsel zevkini haykırırken hayal etmek de zordu.

Ama o yapmış olmalıydı. Charlotte'un çıkarımları başka bir seçenek bırakmıyordu.

"Görünüş," dedi Charlotte, başka bir yaklaşımla, "çoğu zaman aldatıcı olabilir. Sizce de öyle değil mi? Kalbin pek çok sırrı vardır."

Dul kadın işaret etti. "Şurada Oxton var. Ve kuzeyde, tüm bu yeşil Sherwood Ormanı."

Tepedeki turlarını tamamlamışlardı. Yakında diğerlerine katılmak için geri döneceklerdi.

Arkadaşına kuşkuyla baktı. Henüz ensesinde ya da şakağında bir tutam bile saç görmemişti. Kadın ne tür bir saç hazırlığı kullanıyordu? Paris alçısı mı?

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Acele bir şey. Başka bir şansı olmayabilirdi.

Dramatik bir nefes verdi. "Bayan White, sakın olun. Bir örümcek var."

"Örümcek mi?"

"Büyük bir örümcek. Kaputunun üzerinde. Sakın ürkme, yoksa boynundan aşağı düşer." Charlotte yaklaştı ve yavaşça kadının çenesinin altında bağlı olan kurdelelere uzandı. "Bunu çok dikkatli bir şekilde çözeceğim ve sonra çimlerin üzerinde sallayacağım."

"Gerek yok."

"Ama var! İnanın bana Bayan White, bu çok kötü bir örümcek. Kıllı. Ve dişli."

Bayan White ellerini Charlotte'un ellerinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Sevgili kızım, artık rol yapmayı bırakalım."

"Numara mı?"

"Örümcek yok ve ben bunu biliyorum."

Charlotte'un omuzları çöktü. "Biliyor musun?"

Bayan White gülümsedi. "Canım, haklıymışsın. Ortak bir noktamız var. Ben de genç ve kafası karışık olmanın ne demek olduğunu bilirim. Kalbindeki arzuları anlayacak bir ruhla karşılaşp karşılaşmayacağını merak ediyorsun."

"Gerçekten mi?"

Charlotte nefesini tuttu. Bone ya da saçı boş ver. Belki de kadın itiraf edecekti. Bu iş umduğundan daha iyi gidiyordu.

"Bizim gibi pek çok kişi var," diye devam etti Bayan White.

"Düşündüğünüzden çok daha fazlası. Kendinizi yalnız hissetmenize gerek yok. Kolay olacağını söyleyemem, ama kalbinizin sesini dinlemenin yolları var."

"Hangi yollarla?"

"Benim örneğimi takip edebilir, yaşlı bir adamla evlenebilirsin. Sadece birkaç yıl onun"-boğazını temizledi-"ilgisine boyun eğmek bana bir ömür boyu güvenlik ve özgürlük sağladı. Öte yandan sevgili Emmeline'im Şey, sevgili şey evlilik olasılığını kabullenemedi. Doğruca askere gitti. Farklı yollardan gittik ama bir şekilde birbirimizi bulduk."

Charlotte şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ama Bayan White-"

"Oh, balolara ve pikniklere birlikte gidemiyoruz. Ama kendi evimizde kimse bizi rahatsız etmiyor. Biz mutluyuz. Siz de o mutluluğu bulacaksınız." "Bir gün

Dul kadın Charlotte'un dudaklarına bir parmak ucuyla bastırdı. "Çok hoş bir genç bayansınız. Çok güzel ve canlı. Hayali örümceklere başvurmanıza gerek kalmayacağı bir gün gelecek. Öpücüklerini başkasına sakla."

Öpücüklerini
saklamak mı?

Onun

öpücükleri.

"Ah, canım." Zorla küçük bir kahkaha attı. "Bayan White, özür dilerim. Sanırım yanlış anlaştım."

"Sorun değil. Gerçekten gururum okşandı. Ve bunu kimseye söylemeyi aklımdan bile geçirmem."

Nellie White içten ve sempatik bir gülümsemeyle arkasını döndü ve piknik grubuna doğru yürüdü.

Pekala.

Charlotte orada öylece durmuş, Nottinghamshire manzarasına gözlerini kırıştırıyor ve yaptığı aptallığın büyüklüğünü kavırıyordu.

Bayan White'ın saçının rengini hâlâ öğrenememişti ama görünüşe göre bunun bir önemi yoktu. Dul kadın erkeklerin arkadaşlığıyla ilgilenmiyordu.

Soruşturması başka bir kör sona ulaşmıştı.

Konuklar listesinde başka birini gözden kaçırmış mıydı? Parfüm dükkânının sahibi siyah saç konusunda yalan mı söylemişti? Çıkarımları bir yerlerde yanlış gitmiş olmalıydı.

Anlatılamayacak kadar sinir bozucu.

Her şey dengede duruyordu. Şöhreti, Delia ile çıkacağı Büyük Tur. . . geleceğinin tamamı. Yine de Charlotte en çok yanlış anladığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Yetenekleri etkileyici sergiler için yeterli değildi. Delia gibi bir sanatçı ya da kız kardeşi Minerva gibi bir bilim adamı değildi. Başkalarına - özellikle de Piers'a- aptalca geleceğini düşündüğü bu sorunu çözmek gizem onun için daha derin bir anlam kazanmıştı. Bu onun için bir şanstı.

başarı. Listesinden çıkardığı her şüpheliyle birlikte, arkasına yaslanıp "Bunu yaptım" diyebileceği ana daha da yaklaştığını hissediyordu.

Ve şimdi, görünüşe göre, hiçbir şey yapmamıştı. Çok fazla çaba ve zaman harcamak ve değerli bir dostluğa daha fazla zarar vermek dışında. Nottinghamshire'daki tüm ziyareti hata üstüne hata yapmakla geçmişti.

İki hafta boyunca ilk kez gerçek bir umutsuzluk duygusu kapladı içini. Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu.

Bir hafta içinde tüm aptalca hataları dünyaya ifşa olacaktı. Sadece birkaç günü kalmıştı.

Burada ne işi vardı ki? Öğleden sonrayı Delia'yla geçirmek için geri dönmeliydi, Delia onunla konuşmayı kesmeden önce.

On Üçüncü Bölüm

Sör Vernon, bir saat sürmüş gibi görünen ve acı verici bir şekilde duyulabilen işeme işlemini tamamladıktan sonra düğmelerini ilikledi ve tüvit yeleşini çekiştirerek ağacın arkasından çıktı.

"Bedensel mizahı harekete geçirmek için tazılara binmek gibisi yoktur. Eh, Granville?"

Piers, atının kolanını ve eyerini gereksiz yere kontrol etmeyi tamamladı. "Avin boşa gitmesi ne yazık."

"Oh, asla boşuna değil. Hayır, hayır. Peşinde olduğumuz tilki değil. Kovalamaca. Heyecan. Biz sporcular onsuz yaşayamayız, değil mi? Bir iştahı doyurduğu kadar başka bir iştahı da açıyor." Piers'a bir dirsek attı kaburgalar. "Şimdi gözlerimizi daha güzel avlara çevirelim, olur mu? Bayanlar tepede bizi bekliyor olacak. Orada kovalamanız gereken bir cadaloz var. Anladığım kadarıyla Delia gelmese de Bayan Highwood gelmiş. Belli bir beyefendiyle piknik yapmak istiyor olmalı."

Piers tepede kadınlarla birlikte bekleyen Charlotte'u düşündü. Altın sarısı saçları dökülmüş, yanakları egzersizden pembeleşmiş ve gözleri gökyüzüyle aynı parlak, berrak maviydi. Onun yanına oturmayı düşündü, Parmak uçlarından peynir ve et parçalarını kabul etmek ve olgun, kırmızı bir meyvenin suyunu emmesini izlemek.

Onu piknik battaniyesinin üzerine geri itip dut lekeli dudaklarının tadına bakmayı düşündü.

Ve sonra tüm planı daha iyi düşündü.

Sir Vernon onu boş zamanlarını geçiren bir beyefendi olarak görse de, Piers'in tamamlaması gereken bir görevi vardı. Parkhurst Malikânesi'nin birkaç saatliğine kendisine kalması fırsatını kaçıramazdı. Nihayet kütüphanedeki kilitli çekmeceleri açabilecekti.

Kariyerinin büyük planında bu önemsiz bir görevdi. Ama Piers için bu hayati bir önem taşıyordu. Rolünü hâlâ yerine getirebileceğini kendine kanıtlaması gerekiyordu. Çünkü eğer yapamazsa . . . ? Son yirmi yıldır kaçtığı tüm utanç ve suçluluk duygusu yakasına yapışacaktı.

İçeride ölecekti.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama malikâneye geri döneceğim. Bazı yazışmaları halletmem gerekiyor. Ziyaretim sona ermeden nişanı ilan etmek istiyorsam, nişan sözleşmelerinin halledilmesi gerekiyor."

Sör Vernon derin bir kahkaha attı. "Sözleşmelerle kur yapan kadın zihniyle hiç tanışmadım. Kızla biraz zaman geçirmelisin, Granville. Tilkimiz bugün kaçmış olabilir ama Bayan Highwood da aynısını yapıyor."

Piers cevap vermeye başladı ama yaşlı adam sözünü kesti.

"Şimdi, şimdi," dedi gizlilik içinde. "Siz muazzam başarılarla imza atmış birisiniz. Kimse buna itiraz edemez. Ama Bayan Highwood düğün konusunda fikrini değiştirdiyse, ikimiz de bunun emsalsiz olmayacağını biliyoruz. Bir önceki müstakbel gelininiz kaçıp gitmişti."

Piers, Sir Vernon'ın imasına sinirlendi. Clio "kaçıp gitmemişi." Piers *ondan* uzak durmuştu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun güvenliği Piers'in mesafesini korumasına bağlıydı ve savaşın bu kadar uzun süreceğini kim bilebilirdi ki? Her halükârda, nişanları aileler arasında dostça bir anlaşmaydı, bir aşk evliliği değil. Rafe ile mutluluğu yakaladığı için onu suçlamıyordu.

Emin olmak için, Piers Londra'daki ilk sezonunda bir gelin bulmak için acele etmemişi. Ne de ikincisinde. Meşguldü. Kur yapmak için, hatta gündelik *ilişkiler* için bile fazla meşguldü. Yine de evlenmek isteseydi seçimini yaptı.

"Bayan Highwood," dedi, "kaçıp gitmeyecek."

"Güzel. Güzel. Umarım sorduğum için beni suçlamazsın Granville. Hak etmiş ya da etmemiş, kızın biraz üzü var. Onun için teklifte bulunarak onurlu bir şey yaptın. Sadece bu işi iki hafta sonuna kadar halledeceğinizden emin olmak istiyorum. Düşünmem gereken kendi kızlarım var ve onların başına bir skandalın gelmesini istemem."

Mevcut tüm kanıtlara göre kendi yarattığı bir skandala karışmış olan bir adamdan gelen bu sözler Piers'in tuhaf bir endişe duymasına neden oldu.

"Size söz veriyorum," dedi Piers sıkıca. "Nişan güvence altına alınacak."

"Sadece onu ihmal etmeyin. Hanımlar biraz kovalamacayı sever." Sör Vernon onun sırtını sıvazladı. "Bu bir spor."

Parkhurst Malikânesi'ne geri dönerken, Piers'ı şaşırtıcı bir manzara karşıladı.

Charlotte, at sırtında karadan ona doğru geliyordu. Tıpkı hayalinde canlandırdığı gibi; altın sarısı saçları arkasına dökülmüş, teni parlak, mavi gözleri ...

Kapalı mı?

Daha iyi bakınca, atın yelesini çaresizce tuttuğunu fark etti. Dehşete düşmüş ifadesini. Sebebine şüphe yok.

Kısrak doğrudan dereye doğru gidiyordu. Yılın bu zamanında neredeyse bir nehir olan derenin her iki yanında yüksek, yosunlu kıyılar vardı.

Bu, tecrübeli bir atlıyı bile zorlayabilecek bir atlayıştı ve Charlotte'un elleri kolları bağlı, gözleri kapalı, engele son sürat yaklaşmasında "tecrübeli" olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Deneyimsiz", "aptal" ve "çok tehlikeli" diyordu.

"Bayan Highwood!" diye seslenerek kendi atını önce tırısı, sonra da mümkün olan en kısa sürede dörtlüye kaldırdı.

Ama işe yaramadı.

Onunla dere arasında yeterli mesafe yoktu. Ona zamanında ulaşamazdı. Yetişemezdi.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kalbi göğsünde güm güm atıyor, çamura vuran toynak seslerinden bile daha yüksek sesle çarpıyordu.

"Charlotte!" Bağırması bile etkisiz kalarak boğazında düğümlendi.

Gerçek bir çaresizlik duygusunu nadiren yaşırdı. Aslında yedi yaşında bir çocuk olduğundan beri böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.

O zaman bile bundan hoşlanmadığını biliyordu.

Bir daha asla böyle hissetmemeye karar vermişti.

Ve işte buradaydı, Charlotte Highwood'un felakete doğru yarışını izliyordu, izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Kısrakın atlamayı Charlotte'tan daha fazla istemediği ortaya çıktı.

At kayarak uzak kıyıda durdu. Ancak Charlotte ilerlemeye devam etti. Bu ivme onu atın başının üzerinden koyu kadife ve altın sarısı saçlarla bir takla atarak fırlattı. Akıntıya kafa üstü düştü ve muazzam bir su sıçraması yaptı.

Piers atını durma noktasına çekti. Nefesini tutmuş, onun kıyıya çıkmasını bekliyordu.

Her kalp atışında bir sonsuzluk geçti. Duyguları gömülü el bombaları gibi içinde patladı. Öfke, kafa karışıklığı, korku, umutsuzluk. Yemin ettiği her şey

bir daha asla hissetmeyeceğim.

Zihni kasvetli parçalara ayrıldı ve her biri kanla kaplandı.

Kafasını bir kayaya çarptı. Boynunu kırdı. Boğuldu. O gitti, o gitti.

Hiçbir şey yapamazsın. O

gitti.

Birkaç dakika önce Charlotte o lanet atın sırtından başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söyleyebilirdi.

Yanılıyor olabilirdi.

O lanet atın üzerinde olmak, havada bir gülle gibi savrulmaktan -az da olsa- daha iyiydi.

Ve bu iki şey de hızlı ve buzlu bir akıntıya kafa üstü çakılmaktan daha iyiydi.

Su, düşmesine engel oldu ve kafasını çarpmayacak kadar şanslıydı ama omzunu sert bir şekilde kayalık kıyıya çarptı. Londra'daki terzi dükkânında çok beğendiği zümrüt yeşili kadife binici elbisesi bir sünger gibi davranarak Nottinghamshire'daki tüm suyu emmiş gibi görünüyordu.

Bir an içinde kafası karışmış, üşümüş, iki katı kadar şişmiş ve genel olarak sarhoş bir balina gibi hissetmeye başlamıştı.

Sonunda bir ayağını altına almayı, bir taşa dayamayı ve bacak kaslarını ayakta durabilecek kadar esnetmeyi başardı.

Soluk soluğa bir nefes aldı.

Sonra yosunlar kaymasına neden oldu ve kazandığı tüm zemini kaybederek kendini bir kez daha kulaklarına kadar suya batmış halde buldu.

Akan su onu akıntıya kaptırdı ve yardımcı bir şaplakla bir kayayla tanıştırdı.

Ouch.

Misilleme olarak, iki eliyle kayaya yapıştı ve onu nefesini tutmak için kullandı. Sürüklenmeyi bırakmıştı ama herhangi bir ilerleme de kaydetmiyordu.

Ve su onu her geçen saniye daha da soğutuyordu. Parmakları uyuşmaya başladı ve bacakları ağırlaştı.

Bir an önce kaçması gerekiyordu, yoksa kendini denize kadar yüzerken bulacaktı.

Ayaklarını altından destekledi, kollarını büktü ve kıyıya doğru bir hamle yaptı.

Parmakları gevşek kayaların ve çim yığınlarının üzerinden tırmandı ve kaydı. Derenin akıntısı eteklerini çekiştirerek bacaklarında düğüm haline getirdi. Kendini dışarı itecek kaldırıcı bulmak için boşuna tekmeledi.

Tırnaklarını toprağa geçirdi.

Hadi o zaman, Charlotte.

Büyük, eldivenli bir el bileğini kavradı.

Elin sahibi onu dışarı çekti.

Sudan yavaşça çıktı. İsteyerek değil, zorunluluktan. Pırıl pırıl yeşil kadife, boğucu bir yosun örtüsüne dönüşmüştü. Saçları tel tel yüzüne yapışmış, görüşünü engellemişti.

Ve çimenli kıyıya hantalca çöktüğünde, saçlarının sümüksü perdelerini araladığında ve kurtarıcısına bakmak için kalan nehir suyunu göz kırparak uzaklaştırdığında mükemmel, trajik bir anlam ifade ediyordu-

Piers.

"Tabii ki," diye mırıldandı zor nefesler arasında. "Tabii ki sensin." "Bu konuda mutlu görünmüyorsun."

Kendine baktı. Bu sahnede çekici bir deniz kızı ya da denizkızı yoktu. Sular onu şiirsel bir asaletle teslim alırken ellerini göğsünde kavuşturan Ophelia'nın resmi yoktu. Charlotte sanki bir geminin omurgasına bağlanmış, Thames Nehri'nde bir aşağı bir yukarı sürüklenmiş gibi görünüyordu.

Birkaç kez, sonra da bir ya da iki yıl boyunca yılan balıkları ve midyelere bırakılır.

Ve doğal olarak muhteşemdi. Parlak zırhlı bir şövalye değil ama Modern bir kızın bulabileceği kadar yakındı. Siyah binici ceket, geyik derisi pantolonu, cilalı Hessian çizmeleri ve bembeyaz kravatıyla adeta ışıldıyordu.

Saçları mükemmeldi.

Tüm bunlar onu aniden, mantıksız bir şekilde sinirlendirdi. "Hiç yaralandın mı?"

"Ben iyiyim."

Elini uzattı. "Kalkmana yardım edeyim."

"Yardıma ihtiyacım yok. Beni rahat bırak."

"Seni öylece bırakmayacağım. Attan düştün ve neredeyse boğuluyordun. Üşümüştün, yalnızsın, muhtemelen yaralısın ve bineğin derenin diğer tarafında."

"Yaşadığım utancı her yönüyle bu kadar etkili bir şekilde anlattığınız için teşekkür ederim lordum."

Kendini ayağa kaldırdı ve binici kıyafetindeki yosun kümelerini kopardı. Sesi yumuşadı ve bir elini Charlotte'un beline koydu. "Charlotte. Bana izin ver

."

Kadın ondan uzaklaştı. "Yapamam. Onun beklediği de bu, görmüyor musun?"

"Kim ne bekliyor?"

"Frances. Benden nefret ediyor. O şeytani atı bana o verdi."

Charlotte bir kolunu Lady'ye doğru salladı. Benekli gri kısrak şu anda kırsal bir huzur tablosu içinde yonca çiğniyordu.

"Şu anda zararsız görünüyor. Ama sana söylüyorum, o ele geçirilmiş." "Evet, gördüm," dedi.

"Yaptığını biliyorum." Saçındaki ölü bir yaprağı çözdü. Charlotte kaba davrandığını biliyordu ama elinde değildi.

Her şey ters gitmişti. Delia'yı terk etmişti. Araştırmasında kritik bir hata keşfetmişti. Yerel bir dula karşı istenmeyen romantik girişimlerde bulunmuştu. Artık gizemli aşıkları bulma umudu çok azdı ve bulabilse bile dünyayı ne kadar gezdiğinin bir önemi olmayacaktı. Frances gibi kadınlar onun Umutsuz Sosyete Güzeli olarak yaşamasına asla izin vermeyeceklerdi. Londra'da Piers'la evli olarak ortaya çıksa bile -hayır, *özellikle* de çıksa bile- onu iğnelemeye, hakkında fısıldaşmaya devam edeceklerdi. Charlotte kendi kendine dedikoduları umursamaması gerektiğini söylüyordu ama tüm bunlar çok moral bozucuydu.

"Hadi malikâneye dönelim. İkimiz de benim atıma binebiliriz."

"Ben yürüyeceğim." Eteğindeki fazla suyu sıkmaya koyuldu. "Çılgılık çılgılığa ayaklarının dibine düştüğümü ve seni yardımıma koşmaya zorladığımı düşünürse Frances'in nasıl öfkeleneyeceğini tahmin edebiliyorum."

"Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor."

"Yapmalarına gerek yok. Bunu kendin yapıyorsun." Bıkkın bir halde içini çekti. "Piers, ben başarılı değilim. Çeyizim küçük. Benim bağlantıların seninkilerin çok altında. Bana saygıdeğer bir hanımefendi gibi davranmana hiç gerek olmadı. Etrafına bir bak. Başka kimsenin yok."

"Sen," dedi onu omuzlarından tutarak, "bir hanımefendi olacaksın. Benim leydim. Size bu unvanın hak ettiği saygıyı göstereceğim. Tıpkı Bayan Frances Parkhurst, onun arkadaşları, tüm *ton*, Kraliyet Divanı ve benim aşırı hoşnutsuzluğumdan kaçınmak isteyen herkes gibi."

Charlotte, adamın sesindeki zorlukla gizlenmiş şiddet imasından, "aşırı hoşnutsuzluğunun" keskin kenarlar mı yoksa kör nesneler mi içerdiğini merak etti.

"Neden?" Onun yüzünü inceledi. "Ve bana istek ve arzu hakkındaki saçmalıklarla cevap verme. Şu anda, ıslak bir paçavra yığını kadar arzulanır görünüyor olmalıyım."

Kadının vücuduna baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Şaşıracaksın."

Adamın kaval kemiğine nemli, etkisiz bir darbe indirdi ve kıvrılarak uzaklaşmaya çalıştı.

Kollarını sıkıca kavradı.

"Bırak beni," diye ısrar etti, neredeyse bağırarak. Adamın cevabı da en az onun kadar öfkeliydi. "*Yapamam.*" Başını kaldırıp ona baktı, zor nefes alıyordu.

"Gitmene izin veremem, Charlotte. Kütüphanedeki o ilk gece bırakmadım. Şimdi de benden uzaklaşmana izin vermeyeceğimden adım gibi eminim."

Elleri yüzünü çevreledi. Şefkatle değil, sabırsız bir güçle. İstese de yüzünü çeviremezdi.

Delici bir bakışla onun yüzünü inceledi. "Düşüncelerimi işgal etmen yeterli değildi, değil mi? Oh, hayır. Derimin altına da girmen gerekiyordu. Bazen kanıma girmenin bir yolunu bulduğunu düşünüyorum."

Sesindeki karanlık öfke notası onu meraklandırdı ve tahrik etti. Eldivenli başparmakları yanaklarına bastırdı.

"Ve şimdi de gitmene izin vermeme isteme cüretini gösteriyorsun. Bunun için artık çok geç, sevgilim. Bitti artık." Kadının yüzünü serbest bıraktı.

"Ve bunu tartışmaktan bıktım." Başka bir şey söylemeden onu ayaklarından tutup kaldırdı -ağır, suya batmış kadifesi ve her şeyiyle- ve atına bindirdi. Sonra da arkasından atına bindi,

Bir kolunu kızın beline doladı ve atını mahmuzlayarak onu kırlara doğru götürdü. Sanki çılgın bir peri masalının karakterleriydiler.

Prens ve Deniz Canavarı.

Bölüm On Dört

Charlotte ona sarıldı, teslim olmuştu.

Vücudunda onunla savaşacak sıcaklık kalmamıştı, bir çıkış yolu bulmak için aklı da kalmamıştı.

Granville Markisi Piers Brandon, tüm gururlu, kararlı, kaslı yakışıklılığıyla, onun şampiyonu olmaya karar vermiş olsaydı ... ?

Pekala o zaman.

Reddetmek için Charlotte'tan daha güçlü bir kadın olmak gerekirdi.

Ona yaslandı ve anın romantizmine kapıldı. Başından beri bu duyguya direnmek için harcadığı çaba bir anda yüzüne çarptı. Tıpkı akıntıya karşı saatlerce çırpınan ve sonunda yorgunluktan teslim olan bir yüzücü gibi.

Her anlamda kendinden geçmişti.

Ormana doğru yola koyulurlarken onu sıkı sıkı, sahiplenici bir kucaklamayla göğsüne bastırdı. Onun arkasındaki varlığı çok güçlü, çok sıcak ve çok güvenliydi.

Ve bir rüya gibi kokuyordu. Bir kadının nefesini kesen ve kalçalarının arasını nemlendiren türden bir rüya. Odunsu, baharatlı, tamamen erkeksi.

Gözlerini kapadı ve yanağını adamın yeleğine bastırarak onu içine çekti.

Ormana girdiklerinde yavaşladı ve atı تنها, güneşli bir açıklığa doğru yönlendirdi.

Orada durdular.

Piers attan indi, sonra onu belinden tuttu ve inmesine yardım etti.

"Neden duruyoruz?"

"İyi ve zarar görmemiş olduğunuzu kendim görmek istiyorum.

Malikâneye döndükten sonra bunu yapamam."

Onu yeni yontulmuş bir ağaç kütüğünün üzerine yerleştirdi. Önce ceketini ve binici eldivenlerini çıkarıp uygun bir dala astı. Sonra hızlı, iş gibi hareketlerle, kollarını kollarından aşağıya indirmeden önce binicilik kıyafetinin ceketinin düğmelerini açtı. Kadın biraz titredi,

kendini kucaklıyordu. Beyaz, ince chemiseti'ni gövdesine nehir suyuyla boyanmıştı ve neredeyse yarı saydamdı.

Piers fark ettiyse bile, bakışları uzun sürmedi. Ceketini güneşli bir çimenliğin üzerine koyduktan sonra onun önünde diz çöktü. Kadının sağ ayağını tuttu ve dizinin üzerine koydu. Birkaç dakika bot bağcıklarının ıslak düğümleriyle boğuştuğundan sonra, kendi botuna uzanıp bir bıçak aldı ve onları ortadan ikiye böldü. Sonra botu kadının ayağından çıkarıp Jartiyerini çözmek ve ıslak, yapışkan çorabı bacağından sıyırmak için kombinezonunun altına uzanmadan önce kütüğün yanında. Eli kadının bacağından

Ayak bileğinden kalçasına kadar, ellemeden ya da okşamadan, sadece bir değerlendirme yaptı. Ayak parmaklarının hâlâ kıpırdadığından ve ayak bileğinin hâlâ tüm uygun yönlerde büküldüğünden emin oldu ve oraya ya da oraya ya da oraya bastırıldığında acı içinde inlemediğini doğruladı. . . ya da oraya.

Sonra ayağını nazikçe çimlerin üzerine koydu, sol botunu sağ dizine dayadı ve aynı işleme yeniden başladı.

Kütüğün üzerindeki tüneğinden onu izlerken Charlotte'un içi ısındı. Öğleden sonra güneşi saçlarını kurutmaya ve ruhunu canlandırmaya başlamıştı. Artık kendini o kadar da korkunç hissetmiyordu.

Piers dokunuşunu kızın ayak bileğinden kalçasına doğru kaydırırken, kız dudağını ısırıldı. "Acıdı mı?" diye sordu Piers, ciddi bir ifadeyle.

"Hayır. Sadece beni şaşırttı."

Yere baktı, adam çizmesini doğrudan eşinin yanına koymuş ve hatta çoraplarını düzgün, uyumlu demetler halinde katlamıştı. Çok düzenli. Tam Piers'a göre. Bir hafta önce onu rahatsız eden bu alışkanlık şimdi bambaşka bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bu ona sevimli gelmişti. Güzelmiş.

Muhtemelen birinin onun için yaptığı en iyi şeydi.

Aman Tanrım. Yüreğindeki şefkat pınarına bakılırsa, insan o iki yırtık pırtık çorabın çiçek sepetleri ya da elmas ipler olduğunu sanırdı. İşe yaramaz, kaşıntıyan yün yığınlarıydı. En iyi çifti bile değildi. Yine de onlara baktıkça... Ağlamak istedi.

Onun nesi vardı? Bir şey olmalı. Her biri bir öncekinden daha kötü olan olasılıklar zihninde dönüp duruyordu.

Aylık kurslarına yaklaşıyordu.

Kafatasında bir yaralanma meydana gelmişti.

Annesinin sinirsel şikayetlerini miras almıştı ya da belki de

... Ya da belki de aşık oluyordu.

Oh, hayır. Oh, Tanrım. Bu o olmalı.

O aşıktı.

İçgüdüsel olarak parmaklarını ağaç kütüğünün kenarlarına doladı. Sanki sıkıca tutmazsa kayacakmış gibi. Ya da uçup gidecekti.

Piers ayağını tekrar yere bastı ve öne doğru eğildi. Can havliyle kütüğü kavradı.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım.

Çok yakındı. Çok yakın ve çok yakışıklı.

Her zaman yakışıklıydı ama şimdi ona bakmak acı veriyordu. Çenesindeki o küçük, mükemmel yarık bir şekilde içine ulaştı ve onu sıktı. Başı döndü. Kalbi patlayacakmış gibi çarpıyordu.

Kimse böyle olacağı konusunda onu uyarmamıştı. Aşkının iyi hissettirmesi gerekiyordu. Öyle değil miydi? Korkutucu değil.

Belki de bu aşk değil, sıtmaydı.

Elleri kadının belini sardı. "Kaburgaların tek parça gibi."

Öyle mi? Kalbinin onları içten içe nasıl hırpaladığı düşünüldüğünde küçük bir mucize.

Tepesinde topaklar olup olmadığını kontrol etti ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Baş ağrısı yok mu?"

"Hayır."

"Nefes almakta zorlanıyor musun?" diye sordu. "Baygınlık ya da baş dönmesi hissediyor musun?" "Biraz," diye cevapladı dürüstçe.

Onu kim suçlayabilir ki? Bir dereye düşmüştü. Bu adama aşık olmuştu. Her ikisinde de, hiçbir uyarı olmadan.

Her şey çok fazlaydı.

"Malikâneye döndüğümüzde, yerel doktoru çağıracağım-" Charlotte onu öptü.

Elinde değildi. Umutsuzca ona dokunmak istiyordu ve elleri buna izin vermeyecekti. Parmakları bu noktada kütüğe o kadar yapışmıştı ki kök salmış olabilirlerdi.

Dudaklarını onunkilere bastırdı, duraksayarak. Bir kez ve sonra tekrar. Sessizce onu öpmesi için yalvardı.

Lütfen.

Korkunç bir an için şüpheye düştü. O değil, asla o değil. Sadece kendisinden.

Sonra tüm şüpheleri, tüm soğuk, yalnız soruları kovdu ve tutkulu bir öpücükle onun ağzını aldı.

Evet. *Evet.*

Arzuladığı Piers buradaydı. Tehlikenin ortaya çıkardığı diplomat. Sahiplenici, sabırsız ve biraz da vahşi olan adam.

Ve inkar edilmemeli.

Ağızları açık, dilleri, dudakları ve dişleriyle öpüştüler. Birbirlerini değil, aralarındaki boşluğu yok etmek için mücadele ettiler.

Öpüşmek yeterli değildi. Bu sefer değildi. Daha fazlasını istiyordu, hayır, ihtiyacı vardı.

Ona dokunmaya, sarılmaya, iki insanın olabileceği kadar yakın olmaya ihtiyacı vardı.

Ellerini onların arasında dolaştırdı ve chemisette'inin inatçı, namuslu düğmelerini kurcaladı, sonra onları bırakıp adamın yeleğinin aynı derecede çıldırtıcı düğmelerine yöneldi. Onlar da ona direndi.

Hayal kırıklığına uğrayan kadın sonunda adamın gömleğini pantolonundan çekip çıkardı, sonra da ellerini gömleğin altına soktu.

Nefesini içine çekti. Karnına değen parmaklarının soğukluğu onu şok ederek kendine getirmiş gibiydi.

Charlotte yılmadan ellerini adamın gövdesindeki gergin kasların üzerinde gezdirdi. Okşuyor, yatıştırıyordu. Onu da kendisine dokunması için cezbediyordu.

Bakışları kızın yüzünde gezinirken, soğuk mavi gözlerinin ardında bir tartışma sürüyordu.

İçindeki gerçek centilmen son bir mücadele veriyordu. Onun görev ve arzu arasındaki ince çizgide dengede durduğunu hissedebiliyordu.

"Üşüyorum," diye fısıldadı.

Ve hepsi bu kadar sürdü.

Üşüdüm.

Piers'in duyması gereken tek şey bu iki sessiz, basit kelimeydi. Ona göre bunlar bir yalvarıştı. Belki de bir davet.

Ona göre bunlar bir eylem çağrısıydı.

Kadın soğuktu. Kanı yanıyordu. Gerisi mantıktı.

Onu çıplak bırakacaktı. Ona sarılacaktı, ten tene. Tanrı'nın bu amaç için biçimlendirdiği her parçasıyla onu her şekilde ısıtacaktı.

Sadece istediği için değil - ve lanet olsun ki istiyordu. Ama şimdi ve her zaman ona bakmak zorunda olduğu için.

Ve üşüyordu.

Acımasızca harekete geçerek, soğuk parmaklarına itaatsizlik etmeye cüret eden her düğmeyi kopardı. Etek ve kombinezon kolayca açıldı.

Yeterince. Islak chemisette'i kadının vücudundan sıyırıp çıkardı, onu şortuna ve elbiselerine kadar soydu, sonra arkasına uzanıp korsesinin bağcıklarını bir hamlede çözdü.

Hava ciğerlerine hücum ederken nefesi kesildi. Bu ses onu kızdırdı.

Korse bağcıklarını halkalarından kaydırırken zihninden saydı. Bir, iki, üç .

..
Tatlı, pembe dudağı dişlerinin altında kıvrıldı. Dört, beş . . .

Hala çok geç değil. Geri dön. Bana durmamı söyle.

Altı.

İşte bu kadar. Persephone onundu.

Onu kollarından tutup kendine çekti ve hiç çekinmeden derinden öptü. Daha önce hiçbir kadını öpmediği gibi, kendinden hiçbir şey saklamadan. Ne arzusunu, ne de özlemini.

Kalbi değil.

Kalbi mi?

Lanet olsun. Şu anda bu fikirle boğuşamazdı. Elleri Charlotte'la doluyken olmazdı. Karmakarışık saçları, ıslak kombinezonu, altındaki üşümü, titreyen bedeni.

Adam onu ayaklarından kaldırdı ve kadın şaşkın bir kahkaha attı. Ses, altın kıvılcımlardan oluşan bir çağlayan gibi teninin üzerinde dans etti, onu yaktı ve kızdırdı.

Onu canlı hissettiriyor.

Adam paltosunu onun için güneşli bir çim alana sererek bir yatak yaptı ve kadın dirseklerinin üzerine yaslanarak adamın düğmeleri açık yeleşini çıkarıp gömleğini başına geçirmesini dikkatle izledi.

"Bekle," dedi. "Daha yavaş git. İzlemek istiyorum."

İstediği gibi oldu.

Etek ucunu çapraz ellerinde toplayarak giysiyi yavaşça başının üzerine kaldırdı ve kollarından aşağı salladı.

Adam onun önünde dizlerinin üzerinde durmuş, gövdesini öğle güneşine doğru açmıştı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Fikrimi değiştirdim. Çabuk ol."

Gülme sırası ondaydı. Botlarını ve pantolonunu olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardı ve yüzündeki şaşkın merak telaşa dönüşmeden önce çimenlerde ona katıldı.

Kız bakirdi ve adam son derece hazırды. Sertleşmiş, ağrıyor ve bir haftalık hüsrana uğramış şehvetle hazırlanıyordu. Bunu iyi yapmak istiyordu.

ama bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

"Charlotte." Elini Charlotte'un göğsünden kalçasına doğru götürdü. "Seni istiyorum. Seni daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. İçine girmek için yanıp tutuşuyorum. Seni incitmek istemiyorum ama inciteceğimden şüpheleniyorum. Korkarım yapmalıyım."

"Tanrım, bu kadar ciddi olma." Onun alnını okşadı. "Biraz acı verici olacağını biliyorum. Ben korkmuyorum. Senin de korkmana gerek yok."

Korkuyorum.

Erkekçe bir kabadayılık gösterisiyle bu kelimeyi omuz silkerek savuşturmak istedi. Ama yapamadı, inandırıcı olamadı. Nefesi titriyordu ve kalçasını okşarken eli titriyordu. Charlotte'un aksine, bunun suçunu Soğuk.

Onu o kıyafetten kurtarması gerekiyordu. Keten yeterince ince olduğundan çoktan kurumaya başlamıştı ama onun çıplak olmasını istiyordu. Bir elini eteğin altından geçirdi ve şalvarı yukarı doğru çekerek sütlü tülbenti vücudundan sıyırdı ve altındaki her şeyi ortaya çıkardı.

Kendini onun bakışlarından saklamadı. Güneş ışığıyla yıkanan vücudunun görüntüsünü içine çekti. O kadar güzeldi ki, adamın nutku tutuldu. Dudaklarını süsleyen utangaç gülümsemeye bakılırsa, kelimeler olmadan bile onun hayranlığını yeterince iyi sezmişti.

Tırnakları göğsündeki tüylerle oynadı ve düz meme uçlarını tırmıkladı. Bir avucunu sırtının pürüzsüz, ipeksi düzlemleri üzerinde kaydırды ve göğüslerinin yumuşaklığını buruşturdu.

Gıdıklayan çimenlerin arasında, sonbaharın yeşil ve yanık turuncu kokularını soluyarak ... Yaratılıştaki ilk kadın ve erkek olabilirlerdi, Cennet Bahçesi'nde birbirlerini keşfediyorlardı. Onları farklı kılan tüm parçaları keşfediyorlardı. Onları aynı yapan tüm arzuları paylaşıyorlardı.

Vücudunun her santimine taparak aşağı doğru öptü. Adam kalçalarını birbirinden ayırıp dilini kalçalarının kıvrımında gezdirirken kadın kıpırdandı ve nefesi kesildi.

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye mırıldandı dilinin hafif hareketleri arasında. "Daha iyi yapacağım. Çok iyi yapacağım."

Elleriyle kızın belini kavradı ve başparmaklarıyla kızın ortasına doğru uzanarak onu iyice araladı. Seksinin her pembe, gizli yaprağını keşfettikten sonra, çabalarını tepedeki şişmiş tomurcuk üzerinde yoğunlaştırdı.

Elleri adamın saçlarına dolanmıştı ve adamın duyduğu tek şey kadının nefesinin sığ törpüsüydü. Onun altında kıvranmaya başladı, daha fazla temas, daha fazla zevk aramak için kalçalarını döndürdü.

Dilinin nazik hareketlerini hiç kesmeden onu yerinde tuttu. Kadın kendini zevke bıraktığında, bir elini kalçalarının arasına götürdü ve iki parmağını içine sokup çıkardı, öpücüklerini ve şefkatli emişini sürdürürken onları içeri ve dışarı itti.

"Piers," diye nefes nefese kaldı.

Cevap vermek için bir an bile duraksamadı, sadece yenilenmiş bir adanmışlıkla görevine odaklandı.

Kadının kalçasının yanağına değerek titrediğini hissetti ve bu onu parmaklarını daha derine, daha hızlı sokması için cesaretlendirdi. Vücudu gerildi.

Evet. İşte bu. Teslim ol. Olmasına izin ver.

İhtiyacı olsaydı bütün gün onu yalayıp öpebilirdi ama kadın onun altında nefes nefese kalarak ve yere doğru eğilerek çarpıcı bir şekilde parçalandı.

Nefes alış veriş yavaşlayana kadar nazikçe burnunu çekerek ve okşayarak onu yere indirdi.

Karnına doğru öpücükler kondurdu, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek onun üzerine çıktı. Kollarının arasında onun bedenini koruyor, kendini bir sığınak olarak sunuyordu. Ama karşılığında ona verdiği şey çok daha fazlasıydı. Rahatlık.

Yardım. Ağır kalbini koyabileceği yumuşak bir yer.

Kalçaları ayrılmış, adamın bacakları için bir beşik oluşturmuştu. Adamın sikinin sert, istekli kıvrımı göbeklerinin arasına sıkışmış, göbeğine doğru zorlanıyordu.

Kollarını dikleştirerek kendini yukarı kaldırdı. Sonra kalçalarını salladı, böylece horozunun başı onu ayırdı ve tam olmak istediği yere oturdu.

Ona berrak gözlerle ve kesinlikle hiçbir kuşkusu olmadan baktı. Kız o kadar güven vericiydi ki, adamın göğsü ağrıyordu. Onu hızlı ve sert bir şekilde sahiplenme dürtüsüyle savaştı. Fikrini değiştirmeden önce onu kendine ait kılmak için.

"Eğer bunu yaparsak," dedi, "benimle evlenmek zorundasın. Bunu anlıyor musun?" Kadın başını salladı ama bu yeterli değildi. Kelimelere ihtiyacı vardı.

"Bir kez birleştığımızda, bana bağlanacaksın. Geri dönülmez bir şekilde. Her zaman. Bana bunu anladığını söyle. Bana *istediğini* söyle. Bunu senin dudaklarından duymam gerek, Charlotte. Sen söyle. . ." Nefesi kesildi. "Karım olacağını söyle."

Charlotte gözlerini ona dikmiş, yüreği burkulmuştu. Sonunda gerçek bir evlenme teklifi duymuş gibiydi. Ya da buna en yakın olanını.

"Evet, Piers. Seninle evleneceğim."

Seninle evleneceğim ve seni seveceğim. Ve bir şekilde, bir şekilde senin de beni sevmeni sağlayacağım.

Bir konuda kararlıydı. Kızlığı bozulduktan sonra sızlanıp ağlayan bakirelerden biri olmayacaktı. Biraz acıya dayanabilirdi. Her neyse, adamın parmakları zaten onun içindeydi. Onun bu parçası daha ne kadar büyük olabilirdi?

Çok daha büyük olduğunu, adamın ucu girişini dürttüğünde fark etti. Daha büyük, daha kalın, daha

sert, daha ateşli. Sadece . . .

daha fazla. Her yönden.

Yine de tüm bunlarla takdire şayan bir şekilde başa çıktığını düşünüyordu. Ve sonra adam içeri itti.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım.

Elinde değildi. Tüm kararlarından vazgeçmişti. Haykırdı ve gerildi, tırnaklarını pençe gibi adamın omuzlarına geçirdi.

Küfür etti. "Özür dilerim."

Her şey yolunda, ona söylemek istedi. *Sorun yok, gerçekten. Yoluna devam et. Benim için endişelenmene gerek yok.*

Ama her şey yolunda değildi, o da iyi değildi ve şu anda yoluna devam etseydi, muhtemelen gözüne istemsiz bir yumruk indirecekti.

"İstediğin kadar yavaş gideceğim. Sen hazır olduğumu söyleyene kadar bir daha hareket etmeyeceğim. Yemin ederim."

Charlotte başıyla onayladı. Nefes alıp vererek vücudunun gevşemesini istedi. Acı nihayet azalmaya başladığında, omuzlarındaki sıkı tutuşu bıraktı. Adam biraz daha soktu, biraz daha soktu ve mucizeler- çılgılık atmak istemesine neden olmadı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Onun rahatını önemsiyordu. Bunu sadece katlanılabilir değil, aynı zamanda harika kılmak için çok çalışıyordu. Bu da her şeyi daha iyi yapıyordu.

Her dikkatli, inişli çıkışlı hamlesi bir öncekinden daha kolay oldu. Vücudu geriliyor ve ağrıyordu ama katlanılabilir bir şekilde. Hatta belki de hoş bir şekilde.

Sonunda tamamen içine oturduğunda, kısık bir inilti çıkardı. Kollarındaki ve boynundaki son gerginlik de eridi.

Ve sonra çok saçma bir şey yaptı:

Arkasına yaslandı ve İngiltere'yi düşündü.

Her şey bir anda aklına geldi: ev partileri ve tilki avları, keklik avı ve ödüllü dövüşler. Kütüphanelerde, arabalarda ve sonbaharda buluşan aşıklar

Dales.

Karakterlerini oluşturan ve onları bir araya getirmeye zorlayan tüm o tuhaf, aptalca, çok İngiliz tavırları ve gizemleri.

Onun gülümsediğini fark etti. "Bu kadar eğlenceli olan ne?" "Sadece her şey."

Onu öpmek için eğildi. "Bu yönüne bayılıyorum."

Bu yönüne bayılıyorum.

Kalbi acı tatlı bir sızı hissetti.

Açgözlü olma, dedi kendi kendine. Biraz stratejik hafızayla, bir *ya da* iki kelimenin redaksiyonuyla, bunu sana *tapıyorum ya da* ona yeterince yakın bir şekilde hatırlayabilirdi.

İlk başta onu yavaş, nazik vuruşlarla aldı. Sonra itişleri daha sert, daha acil hale geldi. Canını yakıyordu ama beklediği şey buydu. Onu izlemek, yüzünün çiğ bir zevk ve sınırsız bir ihtiyaçla buruştuğunu görmek istiyordu. Ama son anda geri çekildi ve kenara döndü, kendini atılmış gömleğinin kıvrımlarına harcadı.

Gebe kalmayı engellemek düşünceli bir jestti, dedi kendi kendine - her ne kadar kendini boşlukta ve biraz da hayal kırıklığına uğramış hissetse de. O son terk edilme anında bile kendini tutmayı başarmıştı.

Daha sonra, güneş ışığında onun çıplak vücudunu okşadı, dokundu, keşfetti ve istediği yere baktı.

"Yeni bir oyuncak olan bir çocuk gibisin," dedi.

"Ben çocuk değilim, Charlotte. Ben bir erkeğim. Kraliyet sırları, savaş planları ve uluslararası anlaşmalarla güvenilen bir adam. Ve şimdi . . . Senin şimdiye kadar sahip olduğum en değerli şey olduğun fikrine kapıldım." Gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu. "Artık benimsin."

Bir yanı onun sahiplenici tavrına isyan etmek istiyordu ama bir yanı da bunu heyecan verici buluyordu. Yine de bunu inkâr etmenin bir anlamı yok gibiydi. Onun kalbine sahipti. Onun vücuduna sahipti.

Onun kızıydı.

Bunu ne kadar çabuk kabul ederse, gerçek mücadele de o kadar çabuk başlayacaktı. Onu *kendisinin* yapmak.

On Beşinci Bölüm

Charlotte rüyasında bir teknede olduğunu, sağa sola sallandığını gördü. Sonra deniz şiddetlendi, onu bir o yana bir bu yana savurdu. Piers neredeydi? Bunu durduracaktı. Dalgalar bile ona itaatsizlik etmeye cesaret edemezdi.

"Charlotte. Charlotte."

Gözleri çırpınarak açıldı. "Piers?"

Kolunda sıkıca kıvrılmış olan eline baktı. Fırtınadaki güvenli limanı o değildi. Onu sarsan oydu.

"Ne oldu?" diye sordu. Kelimeler uykulu bir gevelemeye çıktı: *Whaeesit*.

Serin çimenler ayak parmaklarına dolanıyordu. Av. Dere. Çayır.

Birleşiyorlar.

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve yanağına yapışmış bir tutam saç itti.

Tanrım, ağzının suyu mu akıyordu? Adam görmüş müydü?

Görüşü netleştğinde, adamın yüz ifadesinin ciddi olduğunu görebiliyordu.

Şimdi uyandı.

Onun omzuna sarıldı. "Bir sorun mu var?" Adam

başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman sorun ne?"

"Hiçbir şey." Pantolonunu çekmek için döndü.

"Emin misin?" Adamın beline sarıldı ve çenesini omzuna dayadı. Saç çizgisinde boncuk boncuk soğuk terler yükselmişti ve kalbi göğsünde çarpıyordu. Bunu hem onun hem de kendisinin kaburgalarından hissedebiliyordu. "Piers. Ne oldu?"

"Seni uyandırmak zor oldu, hepsi bu."

Alnını onun sırtına bastırdı. "Çok üzgünüm. Ölü gibi uyurum. Ailemdeki herkes bunu bilir, ayrıca hizmetçiler de. Ama seni uyarmak aklıma gelmedi."

Güneş alçalıyor ve gölgeler çayırları örtüyordu.

"Tanrım." Charlotte doğruldu ve kombinezonuna uzanmaya başladı, başının üzerinden geçirdi ve kollarını kollarından geçirdi. "Şimdiye kadar bizi merak etmişlerdir. İkimizin birlikte ortadan kaybolduğunun dikkatlerinden kaçmış olacağını sanmıyorum." Çoraplarından birine uzandı ve ayak parmağını içine soktu, sonra daha kötü bir şey hatırlayarak durakladı. "Oh, hayır. Şu iblis at. Muhtemelen şu anda İskoçya yolunu yarılamıştır."

"Nerede beslendiğini ve sulandığını biliyor. Ahıra geri dönmüş olacak."

"Umarım haklısındır. Aksi takdirde, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum-" "Charlotte," diye araya girdi. "Eğer herhangi bir açıklama gerekiyorsa onları yap." Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, sonra yanağını hafifçe okşadı. "Her şeyle ben ilgileneceğim. Şu andan itibaren. Bunu anlıyor musun?"

"I . . . Evet, sanırım öyle."

Ben her şeyi hallederim.

Küçüklüğünden beri duymayı beklediği bir sözdü bu, ama artık küçük bir kız değildi. Özellikle de şimdi, bu çayırdan olanlardan sonra.

Bir ya da iki saat önce aklına takılan tüm sorular şimdi vicdanının yüzeyine çıkıyordu.

Bu iş nasıl yürüyecekti? Sadece şimdi değil, hayatlarının geri kalanında da yaşıyor mu? Ona göz kulak olacağına yemin etmişti. Onun kendisine göz kulak olmasına izin verecek miydi? Korkuları ve sırları konusunda ona güvenebilir miydi? Onun gelmesine izin verir miydi? O şiddetle korunan kalbe yakın bir yerde?

Arzu ve zevk iyi ve güzeldi ama bir ömür boyu devam etmek için yeterli olmayacaktı.

Çayırdan ayrıldıklarında Charlotte için tek bir şey açıktı. Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. Kütüphanedeki aşıkları boş verin. Şimdi çözmesi gereken çok daha büyük bir gizem vardı ve bu Piers'ti.

"Daha fazla bekleyemem. Bunu şimdi yapmalıyız." Delia oturma odasındaki divanda Charlotte'a yaklaştı.

Charlotte kitabından başını kaldırdı. "Ne yapmak?"

"Onlara *sor*," diye fısıldadı Delia. "Kıta mı? Büyük Tur? Boğucu ebeveynlerden ve İngiliz toplumundan kaçışımız. ? Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

"Oh, tabii ki."

Charlotte bir suçluluk duygusu hissetti. Piers'la sevişirken Delia'yı ve onların planlarını düşünmemişti.

Hiçbir şey düşünmüyordu. Sadece hissediyordu.

Görkemli, tapılan, aceleci ve aşık hissediyordu.

Ama görünüşe bakılırsa listeye bencil ve dikkatsiz olmayı da eklemeliydi. Tüm bu süre boyunca Delia ona bir arkadaş olarak güvenmişti.

"Elbette öyle, hepsi. Ama onlara şimdi soramayız."

"Bundan daha iyi bir zaman olamaz. Babam bu öğleden sonra vurduğu geyikten memnun ve en az iki kadeh Porto şarabı içti. Annem o yemekle gurur duyuyordu ve Lord Granville'in veda balosunu planlaması gerekiyordu. Onlar bir hayırsever bir ruh hali. Bundan daha avantajlı bir anımız olamaz." "Ama ..."

"Ama ne?"

Ama baban hâlâ benim utanmaz, servet avcısı bir aşıfte olduğuma inanıyor, erkek kardeşin bir cinayet hedefi olduğuma inanıyor ve kız kardeşin de hayatımı mahvetmekle tehdit ediyor.

"Annen mi?"

"Evet," dedi Charlotte aceleyle. "Evet, sorun annem."

Annem için söyleyebileceği tek iyi şey buydu. Her şey için çok uygun bir bahanesi vardı. Şu anda ayaklarını bir tabureye dayamış, bir kadın dergisinin sayfalarını karıştırıyordu.

"Asla kabul etmez," dedi Charlotte. "Şimdi değil."

"Hâlâ seni Lord Granville ile eşleştirmeye çalıştığını düşünmüyorsun değil mi?" Delia sordu.

"Muhtemelen."

Kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle muhtemel.

"Ama adamdan ne kadar hoşlanmadığını açıkça belirttin," diye mırıldandı Delia eskiz defterine. "Ve son birkaç gündür seni hiç dikkate almadı."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Charlotte, sesinin çıkmasına izin vermesi gerekenden daha umutsuzca.

O ve Piers çayırdaki buluşmalarından döndükten sonra bir şekilde fark edilmemeyi başarmışlardı. Herkes dinleniyor ya da akşam yemeği için hazırlık yapıyordu ve hepsi Charlotte'un çoktan üst kattaki odasında olduğunu varsaymıştı.

Piers'ın herhangi bir açıklama yapmasına gerek kalmamıştı.

Ve şimdi, iki gündür neredeyse hiç konuşmuyordu.

Tıpkı ilk tanıştıklarında yalvardığı gibi, geç de olsa ondan kaçıyordu. Ancak şimdi onu görmekten, onunla konuşmaktan başka bir şey istemiyordu. Onun tarafından kucaklanmak ve teninin kokusunu içine çekmek.

En azından bir öğleden sonra bahçede bir gezintiye çıkın.

Onun neden birdenbire bu kadar soğuklaştığını anlayamıyordu. Eğer . . .

Hissettiği her şey onu soğuk bırakmadıysa.

"Hâlâ gitmek istiyorsun, değil mi?" Delia'nın sesi kısıldı, tereddütlü bir hal aldı. "Fikrini değiştirdiysen seni suçlamam. En uygun seyahat partneri olmayacağımı biliyorum. Yavaş yürüyorum ve ben-"

"Bunu asla düşünme. Daha iyi bir arkadaş hayal edemezdim."

"Oh, güzel." Arkadaşı rahatlamış görünüyordu. "Çünkü eğer bir sezonu daha balo salonlarının köşelerinde oturarak geçirmek zorunda kalırsam-"

"İkimiz de özgür kalacağız." Uzandı ve Delia'nın elini sıktı. "Gelecek yıl bu zamanlar Akdeniz manzaralarını resmediyor olacaksın. Söz veriyorum."

Bir şekilde Charlotte bunu başaracaktı.

Odanın öbür ucuna, Piers'a baktı. O bunu gerçekleştirebilirdi. Hemen evlenmelerine gerek yoktu. Muhtemelen yolculuk masraflarını bile karşılayacak, denizaşırı ülkelerdeki diplomatik tanıdıklarının yanında kalmalarını ayarlayacaktı. A

Kızlarının prensesler ve arşidüklerle sosyalleşmesi için bir şans mı? Sir Vernon ve Leydi Parkhurst -ve annem- ne kadar korumacı olurlarsa olsunlar bunu reddedemezlerdi.

Charlotte onu ikna edebileceğine inanmaya cesaret etti. O sadakatten anlayan bir adamdı. Verilen sözü tutmanın önemini biliyordu.

Ama önce onunla konuşması gerekiyordu ve son yarım saattir inatla burnunu gazeteden ayırmamıştı.

Yukarı bak, diye vasiyet etti. *Bana bak*.

Onun yerine *The Times*'ın bir sayfasını çevirdi. Özellikle sürükleyici bir sayı olmalı.

Delia eskiz defterini bir kenara bıraktı. "Onlara şimdi soralım. Eğer reddederlerse, öyle olsun. Daha fazla belirsizliğe katlanamam."

Charlotte elini uzattı. "Hayır, bekle."

"Sebzeler." Leydi Parkhurst pince-nez'ini bir kenara bıraktı ve tarif listesinden başını kaldırdı. "Balodaki akşam yemeğimiz için sebze konusunda karar veremiyorum."

Şükürler olsun. Sebzeler kurtardı. Beslenmeyle ilgili tüm dersler bir yana, Charlotte bu kelimeleri düşünmeyi hiç beklemiyordu.

"Fransız tarzında bir şeyler umuyordum," diye devam etti Leydi Parkhurst, "ve kış bahçesindeki patlıcanım çok güzel patlıcanlar verdi."

"Patlıcan mı?" Sir Vernon sordu. "Bunlar da ne böyle?"

Charlotte Delia'nın kolunu sıkıca kavradı. Ona bakmaya cesaret edemiyordu. Eğer bakarsa, ikisi de kahkahalara boğulacaktı.

"Bitkilerimle ilgilenmiş olsaydınız bilirdiniz. Kıtadan gelen en son çeşittir. Bunun gibi uzun, morumsu bir meyve üretir." O elleriyle şekli çizdi. "Bazıları yedi ya da sekiz inç uzunluğunda olmalı."

Charlotte gözlerini sertçe halıya dikti ve burnundan nefes aldı. Yanında, Delia sessizce hırıldamaya başladı.

"Mor bir sebze mi?" Sir Vernon homurdandı. "Bu şeylerle ne yapıyorsunuz?"

"Asıl soru da bu, değil mi? Hiç tarifim yok. Gerçi Fransızların patlıcanlarıyla harika şeyler yaptıklarını duydum."

Piers gazetesinden başını kaldırıp Charlotte'a endişeli bir bakış attı. Belli ki ona biraz dikkat etmişti. Muhtemelen kasılmalarını teşhis etmek için bir doktor çağırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

Leydi Parkhurst ciddiyle, "Lord Granville, Kıta'da zaman geçirmişsiniz," dedi. "Patlıcanınızı nasıl buldunuz?"

Artık kendini tutmanın imkânı yoktu. Delia'dan bir kahkaha çılgılığı yükseldi ve Charlotte da kendi kahkahasını öksürük kriziyle bastırmaya çalıştı.

Annem dergisini kapattı. "Kızlar, gerçekten. Bu kadar eğlenceli olan ne?" "Yok bir şey anne. Sadece Delia'ya dergimdeki mizahi bir bölümü gösteriyordum. roman."

"Ne tür bir roman?" Frances elindeki iğne işini bir kenara bırakarak sordu. Delia elindeki kitabı göstererek kurnazca yardımcı olmaya çalıştı.

"Görüyorsunuz, bir kız var ve bir ... bir ... ile karşılaşılıyor." "Bir güvercin," diye ekledi Charlotte.

"Güvercin mi?" Frances sordu.

Güvercin mi? Delia mırıldandı.

Charlotte arkadaşına evet-biliyorum-ama-şaşkın bir bakış attı. "Sıradan bir güvercin değildi. Kötü niyetli, kana susamış bir güvercindi," diye devam etti. "Bir sürü dolusu."

Frances gözlerini kırptırdı. "Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım."

"Kesinlikle!" Delia açıkladı. "O halde bunu neden bu kadar komik bulduğumuzu anlayabilirsiniz."

Charlotte sonunda kahkahalarını zapt etmeyi başarmıştı. Sonra Delia'ya bakma hatasını yaptı ve yeniden kıkırdamaya başladılar.

"Bazen ikinizin birlikte çok fazla zaman geçirip geçirmediğinizi merak ediyorum." Sör Vernon bir kadeh şarap eşliğinde onları inceledi. "Aptal bir kız yetiştirdiğimin söylenmesine izin vermeyeceğim."

Herkes okumaya ya da el işlerine geri döndüğünde, Delia fısıldadı, "Sanırım Büyük Turumuz hakkında soru sormanın zamanı değil."

"Hayır," diye onayladı Charlotte ve bunu asla yüksek sesle söylemeyecek olsa da zihninden ekledi: *Tanrıya şükür*. "Biz de yataklarımıza gidebiliriz."

Bu akşamdan sadece kendine saklamakla kalmayıp mezarına götüreceği bir itiraf daha vardı:

Annemin "evlilik görevleri" dersi her şeye rağmen işe yaramıştı.

On Altıncı Bölüm

Piers o akşam yatak odasının kapısını açtığında, kapının altından küçük, katlanmış bir kâğıt itildiğini fark edene kadar kollarını pardösüsünden zor kurtarmıştı.

Bir eliyle paltosunu askıya astı, diğer eliyle kâğıdı açtı ve tek satırlık yazıyı okudu:

Seninle konuşmam gerek.

İmzalı değildi ama bunun sadece Charlotte'a ait olabileceğini biliyordu. Ve eğer bu iletişim yöntemini riske attıysa, mesele acil olmalıydı.

Koridorun boş olduğunu görünce hiç vakit kaybetmedi. Kadının odasının kapısını hafifçe çaldı.

Cevap yok.

Tekrar vurdu. "Charlotte." Hiçbir

şey.

Kapı mandalını denedi.

Kilitli.

Çengelli iğnesini kravatından kurtardı ve sivri ucunu kilide soktu. Genellikle sabırsızlığını ve hayal kırıklığını uzak tutmayı başarırdı ama bu sefer savunmasını aşılar. Parmakları çengelli iğneyle oynadı ve lanet şey yere çarparak döşeme tahtaları arasındaki karanlık bir çatlağa yuvarlandı. Lanet olsun.

Piers kapıdan uzak durdu. İğneyi aramak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökecek değildi ve başka bir iğne aramaya da gitmeyecekti. Onu duymuş ve kapıyı açmış olmalıydı.

Şimdi, eğer . . .

Tabii bir sorun yoksa.

Ağırlığını sol bacağına verdi ve sağ bacağıyla hızlı bir tekme atarak kapı mandalını kırdı ve kapıyı menteşeleri üzerinde içeri doğru salladı. Bir odaya girmenin en gizli yolu değildi ama inkar edilemeyecek kadar etkiliydi.

Her zamanki gibi odası yağmalanmış görünüyordu. Aklı ona bu dağınıklığın sebebinin ölüm kalım mücadelesinden ziyade düzensizlik olduğunu söylüyordu ama kalbi o kadar kolay ikna olmamıştı. Odayı ararken nabızı hızlandı.

"Charlotte?"

Halı, atılmış giysi yığınlarıyla doluydu. Karyola direğinin üzerine örtülmüş bir pelerin ve bone korkuluk görüntüsü veriyordu. Tuvalet masasının üzeri saç fırçaları, kurdeleler ve toz pudrası kutularıyla doluydu.

Pencereyi kontrol etmek için ilerlerken ayağı bir çizmeye takıldı ve yere yuvarlandı. Neyse ki bir yığın kombinezon ve iç çamaşırı düşüşünü engellemişti. Ayağa kalkmak için çabaladı, bu da kendisini metrelerce uzanan mis kokulu çarşaflardan kurtarmasını gerektirdi. "Allahın belası orospu çocuğu-"

"Piers?"

Charlotte süitinin küçük giyinme odasına açılan kapıda durdu. Önce kırık kapıya baktı. Sonra da elindeki kabarık dantel kombinezonuna.

Ve sonunda bakışları onunkilerle buluştu. "Piers, ne yapıyorsun sen?"

Mükemmel bir soru.

Delirmek, belki. Yıllar boyunca biriktirdiği soğukkanlılığını ve keskin içgüdülerini kaybediyordu, kesinlikle.

Onu ince, yarım düğmeli bir kombinezondan başka bir şey giymemiş, bağlanmamış saçları kalın dalgalar halinde omuzlarının altına dökülürken görmenin verdiği rahatlamanın tadını bile çıkaramadı.

"Ne yapıyorum ben?" Kombinezonunu bir kenara fırlattı. "Ne halt ediyorsun? Kapıyı açmadın."

"Kapının çalındığını duymadım." Başıyla bitişikteki giyinme odasını işaret etti. "Hizmetçiler bana bir banyo hazırladı."

"Banyo."

"Evet. Banyo. Su, sabun, küvet."

Bu gayet makul bir açıklamaydı. Lanet olsun.

İki elini de saçlarının arasından geçirdi ve bu sırada bir çorabı yerinden çıkardı. Giysi kayarak yere düştü ve saygınlığının son kırıntısı da onunla birlikte gitti.

Charlotte gülmemek için dudaklarını mühürledi.

"Bu hiç eğlenceli değil," dedi sertçe.

"Hayır," dedi etkilenmiş bir ciddiyetle. "Öyle değil. Öncelikle, şimdi kapımı nasıl kilitleyeceğimi bilmiyorum."

Bir eliyle tuvalet masasının sandalyesini aldı, kapıya doğru taşıdı ve kırık mandalın altına yerleştirdi. "İşte böyle."

"Neden iç çamaşırlarımı karıştırıyordun?"

"İç çamaşırlarını karıştırmıyordum. Onlar tarafından saldırıya uğruyordum."

Omuz silkti. "Düzenli olmanın erdemlerimden biri olmadığını biliyorsun."

"Dağınıklık var, bir de ... var." Odayı işaret etti. "...keten bir ölüm tuzağı."

"Bu biraz melodramatik, sence de öyle değil mi?" "Hayır."

Elinin topuğunu ağzına bastırdı ve arkasından gülümsedi. Tanrı aşkına. Bütün bunlar onun için çok eğlenceliydi.

Piers kendine onun anlamadığını hatırlatmaya çalıştı. Onun anlamasını istemediğini. Eğer sorumlulukları konusunda ciddiye, o ve onun gözetimindeki herhangi biri, onların güvenliğini sağlamak için harcanan dikkati asla anlayamazdı.

Eğer koruma nankör bir görev değilse, bu işi doğru yapmadığı anlamına geliyordu. Yine de ona ders vermekten kendini alamadı. "Her şeyin yerli yerinde olmasını isterim."

Bu şekilde, tepki vermeye hazırım. Bir anda. Karanlıkta. Herhangi bir durumda. Özellikle de benimle konuşmak istediğinizi beyan ettiğinizde."

"Seni telaşlandırmak istememiştim. Yarın konuşabileceğimizi umuyordum. Hemen geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Tabii ki hemen gelirim." Adam onun bakışlarını yakaladı ve tuttu.

"Eğer bana ihtiyacın olduğunu söylersen, asla gecikmem."

"Ama günlerdir beni görmezden geliyorsun. Biz ..." O yapmadı Cümleyi tamamla. Tamamlamasına gerek yoktu. "Varlığımı zar zor kabul ettiniz."

"İnanın bana. Varlığının farkındaydım." Sürekli, zarif, acı verici bir şekilde farkında.

Bundan kaçamazdı. Kütüphane kapısından içeri girdiği anda duyularını yeniden ayarlamaya başlamıştı. Çevresel görüşü artık altın sarısı saçlarının parıltısına; kulakları ise melodik kahkahasına göre eğitilmişti. Kendini, kasabın karısının peşinden nefes nefese koşan bir köpek gibi, onun sabun ve toz pudrasının sürüklenen kokusunu takip ederken buldu.

Yılların deneyimi ve eğitimi vardı. Kadın onları bir hafta içinde çözmüştü ve adam yarım kalmıştı. Bu dikkat dağınıklığı, bu arzu ve özlem cılgınlığı, onun konumundaki bir adamın kaçınması gereken her şeydi.

Bir kez daha düşününce, belki de duyuları karışmamıştı. Ne de olsa, en ufak bir tehlike işaretini algılamak için titizlikle ayarlanmışlardı.

Bu kadın -bu güzel, teklifsiz, çok anlayışlı kadın- onun için tehlikenin vücut bulmuş haliydi. Onu mahvedebilirdi. Olmak için çalıştığı her şeyi yok edebilirdi.

Ve tüm bunları gülümseyerek yapardı.

Charlotte yatak odasında duran adamdan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Piers'a benziyordu ve Piers gibi konuşuyordu. Ama etrafında bir karanlık dolaşıyordu. Sanki Piers'ın gölgesi canlanmış, Lord Granville'in bedeninden ayrılmış ve onu ziyaret etmek için koridordan aşağıya inmişti.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Ellerini davet edercesine açtı.

"Nişanı yeniden mi gözden geçiriyorsun?"

Adam durakladı, kızın rahat edemeyeceği kadar uzun bir süre. "Hayır." "O zaman neden beni bu kadar görmezden geldin?"

"Bu soruya doğru bir yanıt vermek istemezsiniz."

"Evet, istiyorum. Gerçekten istiyorum."

Onun aklından neler geçtiğini bilmesi gerekiyordu. Gururunu incitecek olsa bile.

Yavaş ve bilinçli adımlarla odayı geçmeye başladı. "Çünkü Charlotte, bu basitçe olmaz. Ne zaman aynı odayı paylaşsak, sana dokunmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Sana sarılmaktan. Tadına bakmak."

Ona doğru ilerlemeye devam etti.

Charlotte geri çekilmeye başladı.

Gözü korkmamıştı. Ölçülemeyecek kadar heyecanlıydı, onun vücudunun sertliğini arzuluyordu. Yine de bir içgüdü onu geri adım atmaya itti.

Onun gözlerindeki vahşi parıltıyı gördüğünde, vücudu tepki olarak titredi ve nedenini anladı. Adam kovalamak istiyordu. O da takip edilmek istiyordu.

"Yani seni görmezden gelmek zorundayım, anlıyorsun ya," diye devam etti o alçak, yıkıcı aristokrat emir tonuyla. "Eğer sana bakacak olsaydım, seni görmek isterdim."

Seni çırılçıplak soymak. Eğer sohbet edersek, i çekişlerini ve inlemelerini duymam gerekir. Bu uygun bir misafir odası davranışı değil."

Şimdi onu bir duvara yaslamıştı. Bu iyi bir şeydi, çünkü bacakları güçsüzleşmişti.

"Aslında, eğer sana yaklaşmama izin verirsem" -bileklerini yakaladı ve kaldırarak kollarını duvara sabitledi- "diğerleri çaylarından başlarını kaldırmadan önce eteklerini kulaklarına kadar savurmuş ve sikimi içine gömmüş olurum."

Heyecan damarlarında dolaşıyordu. Onu merhametine bırakmıştı ama en ufak bir korku fısıltısı bile hissetmiyordu.

"Ve bu," dedi, sert bir ifadeyle kızın ağzına bakarak, "ok kötü bir davranış olur."

"Şey ..." Charlotte dudaklarını ıslatarak ona bakmaya cesaret etti. "Görgü kurallarına hiçbir zaman fazla önem vermedim."

Tepkisi şimşek gibiydi. Bir anda, vücudunun tamamını kullanarak onu duvara yasladı. Arzu sinirleri boyunca kıvılcımlandı onu öperken, tepesinden ayak parmaklarına kadar karıncalanmasına neden oldu.

Onu ezdi geçti. Her yerini. Dili onun ağzını keşfetti. Göğsü onunkine sürtünüyor, meme uçlarını sıkı, ağrıyan zirvelere çekiyordu. Uyarılmışlığı karnına karşı sert taleplerde bulundu.

Kollarını serbest bıraktı. Elleri aşağıya, kalçalarına doğru kaydı. Elbisesinin zayıf ketenini sabırsız avuçlarıyla kavradı ve beline kadar çekti. Sonra pantolonunun düğmelerine saldırarak teker teker çözdü.

Charlotte vücutlarının arasına uzandı. Geçen gün ona dokunacak kadar cesur olamamıştı ve şimdi bunu telafi etmek istiyordu. Pantolonunun içine uzandı ve sertleşen ereksiyonunu hapseden kumaştan kurtardı.

Adamın kararsız nefesinden ve karanlığın pelerinininden cesaret alan kadın keşfetmek için acele etmedi. Elini dolduran sıcak, elik gibi kalınlığı aşağı yukarı okşuyor, başparmağını geniş, ipeksi tepenin üzerinde gezdiriyordu. Bir boncuk

Dokunuşunun altında nem kabardı ve onu genişleyen daireler halinde yaydı.

Mırıldandığı bir küfürle kızın çıplak arka tarafını kavradı ve onu ayaklarından kaldırdı.

İrkilerek küçük bir zevk çığlığı attı. Omurgası şam ipeği kaplı duvarla buluştu. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adamın aklındaki şeyin bu olup olmadığından emin değildi ama yapılması gereken bu gibi görünüyordu.

Hoşuna gitmiş gibiydi.

Adamın ereksiyonu kadının pençesinde daha da şişti ve ona doğru itmeye başladı. Yavaşça. Alay ederek.

Evet, evet. Oh, evet.

Sersemlemişti, vücudunun verdiği tepkinin hızı karşısında şaşkına dönmüştü. Sadece birkaç dakika içinde onun için çaresiz kalmıştı. Boştaki elini adamın saçlarına doladı ve ağzını açarak derin bir öpücük için adamın ağzını kendi ağzına çekti.

Kalçalarını ritmik bir şekilde salladı, sikinin başını kadının cinsel organına sürttü. Sert, ısrarlı vuruşlarla onu ayırdı. Yumuşak basınç en hassas yerlerini okşuyor, onu sert ve hızlı bir şekilde sarp bir mutluluk dağına çıkarıyordu.

Onun uyarılmışlığının sıcak, ıslak kanıtıyla karşılaştığında, ağzına karşı inledi.

Doldurulmak için can atıyordu.

Nefes nefese kalarak öpüşmelerini kesti. "Şimdi mi?"

Kelime omurgasından aşağı sıçradı. "Şimdi."

"Bana yol göster."

Kalçalarını eğdi ve onun sert, istekli uzunluğunu vücuduna uyacak şekilde konumlandırdı. Olması gereken yere. Sonra elini aralarından çekti ve adamın omuzlarını kavradı.

Güçlü, kademeli itişlerle kadının içine girdi. "Tanrım," diye inledi. "Çok sıkısin."

Bunu iyi bir şey olarak mı yoksa kötü bir şey olarak mı söylediğinden emin değildi ama inkar edilemez bir gerçektir. Ateşli bir şekilde uyarılmış olmasına rağmen, vücudu bu eylemde hâlâ acı verici bir şekilde yeniydi. Birleşmeleri işkence gibi, çıldırtıcı derecede yavaştı ve sonra -gerilim onu parçalayacakmış gibi ihtiyaçla titremeye başladığında- kör edici derecede hızlıydı.

Krizi artmaya başladığında daha tam boyunu içine oturtmamıştı bile. Daha fazla bekleyemedi. Kendi kalçalarını ileri doğru itti, daha fazlası için çıldırıyordu, hepsi için. Daha derine, daha sert, daha hızlı.

Şurada.

Sonunda adamın pelvisi onunkiyile buluştuğunda, tatlı sürtünmenin ilk fırçası onu uçurumun kenarına savurdu. Sarsıldı ve haykırdı, adam acımasızca iterken boynuna yapıştı, onu zevk tepesinden sonra tepeye doğru itti.

Zirveden aşağı süzülürken onu öptü. Ayak bileklerini adamın sırtının alt kısmına kilitledi. Kolay bir ritimle birlikte hareket ettiler.

Karışık kravatını boynundan çekip çıkardı ve yere düşmesine izin verdikten sonra avuçlarını gömleğinin açık yakasının altına kaydırды.

Avuçlarını

Ellerini omuzlarındaki gergin, gergin kasların üzerinde gezdirdi ve göğsündeki bir tutam siyah saçı inceledi. Boynunu öptü, dilini adem elmasının üzerinde gezdirdi, çenesinde hafifçe uzayan bıyıkları okşadı. Onun tadını, kasların, tüylerin ve terin tüm erkeksi dokularını seviyordu.

Dondu kaldı, onu duvara sabitledi, içine girebildiği kadar derine girdi. Göğsü kabarıyordu.

Charlotte başını kaldırdı ve yüzünü ellerinin arasına alarak bakışlarını inceleyebildi. "Ne oldu?"

"Yapamam-"

Kalçalarını bir parça oynattı ve adam daha da derine kayarken inledi. "Ben Yapabileceğimi sanmıyorum."

Adamın bu cümleyi nasıl tamamlamak istediğinden emin değildi ama cevabı ne olursa olsun aynı olacaktı.

"O zaman yapma," dedi ona.

Çenesi avucunun altında gerildi.

Sonra kollarını sertçe bükerek kadının ağırlığını değiştirdi. Başını eğdi, terleyen alnını kadının omzuna dayadı ve kalçalarını duvardan uzaklaştırdı. İtişlerinin hızı ve yoğunluğu iki katına çıktı ve nefesi kısa, düzensiz soluklarla geldi.

Artık hiçbir incelik yoktu, şefkatle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Artık sabırlı ya da nazik değildi, sadece istiyordu. Almak. Kendi zevkinin peşinde acımasızca, onun bedenini istediği gibi kabaca ve hoyratça kullanıyordu.

Ve buna bayıldı.

Onun bu yönünü, ham ve işlenmemiş halini görmek için yanıp tutuşuyordu. Bu

Boynunun ve omuzlarının tendonları sert ve gergindi. Adamın kalçaları kadının poposuna çarptı. İç çamaşırının kolunu çekiştirdi, yırttı.

Boyun çizgisi genişledi ve dişleri kızın çıplak omzuna sürtündü.

Ritmi durakladı, sonra bir kez daha hızlandı. Daha hızlı, daha sert itti.

Yarın ağırları olacaktı, hatta belki de moraracaktı. Bu fikir onu daha fazla heyecanlandıramazdı.

Sarsıcı bir hırıltıyla onun bedeninden kurtuldu. Tohumları kadının karnına döküldü, öpüşüp nefes alırken ve tekrar öpüşürken vücudunu onunkine yapıştırdı.

"Bu," dedi birkaç dakika sonra, "tupping'di."

Boynuna sarıldı ve hafifçe gülerek onu bir o yana bir bu yana salladı. Ona bir gösteri sözü vermişti ve sözünün eri bir adamdı. Ayak parmakları yere değene kadar aşağı kaydđ, sonra onun eline uzandı. "Gelin o zaman. Acele edersek banyo hâlâ sıcak olur."

On Yedinci Bölüm

Küvet iki kişi için dar geliyordu. Birbirlerine çok yakın oturmak zorunda kaldılar.

Piers'in şikayeti yoktu.

Charlotte onun arkasına yerleşti, kaygan göğüsleri sırtına bastırırken saçlarını kokulu köpüklerle yıkadı.

Muhteşem hissettirdi.

"Notunuzu tamamen unuttuğumu fark ettim. Benimle konuşmak istemişsiniz."

"Evet. Senden bir iyilik isteyeceğim." Parmak uçları adamın kafa derisine ve şakaklarına masaj yaparak onu durgun bir mutluluk haline soktu.

"Korkarım oldukça büyük bir iyilik."

Ne olursa. Her şeyi. Bana dokunmayı asla bırakma.

"Uzun bir nişanın sakıncası var mı?"

Bunun dışında her şey.

"Evet, korkarım ki sakıncası var."

Kısmen, çünkü uzun bir nişanı vardı ve bu bir nişan değildi. tekrarlamak istediği bir deneyim. Bir de varis bulma meselesi vardı. Ama en çok Charlotte'la birlikte olmak istiyordu. Mümkün olan en kısa sürede ve ondan sonraki birkaç hafta boyunca kendi evinde, tamamen kendisine ait olmasını istiyordu. Bu hassas bir duygu meselesi değildi, sadece basit bir çıkar hesaplamasıydı. Bir kış boyunca masasında geçireceği uzun ve yalnız geceleri mi tercih ederdi? Yoksa aylarca duvara sertçe vurup ardından şehvetli bir şekilde

Banyo mu?

Tupping ve banyoyu kabul ederdi, lütfen.

"Sadece kendim için olsaydı istemezdim," dedi. "Delia'ya bir söz verdim. Gelecek yıl birlikte Büyük Tur'a çıkmak istiyoruz. Bu yüzden ziyarete geldim. Ailesini Büyük Tur'a katılmaya ikna etmemiz gerekiyordu.

şeması."

Yüzündeki suyu sildi. "İkiniz, kıtada tek başınıza mı seyahat ediyorsunuz? Ailesi buna asla izin vermez. Ben de izin vermezdim."

"Elbette bir refakatçi tutacağız."

"Seni tanıdığım kadarıyla kataraktlı, işe yaramaz bir ihtiyar."

"Piers, aptal olmadığımı biliyorsun. Risk almam. Delia'nın buna ihtiyacı var. Bana güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratırsam ikimiz de mahvoluruz." Sırtına bir sünger sürdü. "Olağanüstü bir yeteneği var ve bunu keşfetme şansını hak ediyor. Bana gelince... Sanat için doğal bir yeteneğim yok. Ne müzik, ne şiir, ne matematik, ne de başka bir şey. Kesinlikle ev idaresi değil."

Kendi kendine gülümsedi.

"Gizem çözmenin sonunda gerçek bir başarı elde etme şansım olabileceğini düşündüm. Ama o da işe yaramadı. Bir şansa ihtiyacım var Yerleşmeden önce dünyayı biraz daha deneyimlemek. Zihnimi genişletmek ve yeni ufuklar görmek istiyorum. Annem gibi boş, tüy beyinli bir kadın olmak istemiyorum."

İç çekti. Ondan istediği şey imkânsızdı. İsteseydi bile kabul edemezdi. Sör Vernon yıl sonuna kadar Avustralya'ya atanabilirdi. Kızını dünyanın öbür ucunda bırakamazdı.

"Başka bir nedeni olduğunu inkâr edemem," dedi. "Dedikoduların en azından bir kısmını azaltacaktır."

"Bir markiz olacaksın. Önemsiz insanların ne dediği ya da ne düşündüğü neden umurunda olsun ki?"

"Belki de zayıfım, bilmiyorum. Fısıltılarla geçen bir yıl gururumu zedeledi. Dedikoducuların benimle evlenmek *zorunda* olmadığını bilmelerini isterim." Bir an sessiz kaldı. "Bunu kendim için de bilmek isterim."

Aman Tanrım. Bu, Piers'ın kimseye açıklamak istemediği sırları çözen kadındı. Onun sol kaşını bir çarşaf kadar net okuyabiliyordu. Bunu hâlâ nasıl sorgulayabiliyordu?

Kollarını onun beline doladı ve çenesini omzuna yasladı. "Yolculuğu planlayabilirsin, böylece güvende oluruz. Yapabileceğini biliyorum. Tam kardeşinin geçeceği gün ve saatte Nottinghamshire'daki bir handa olmayı ayarlayabilirsin, sadece onu kontrol etmek için."

İşte oradaydı. Başka bir örnek daha. Yarı yarıya anlayışlıydı. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi.

"Evet, öyle. Bütün tatilini o öğle yemeği için ayarladıysan hiç şaşırırmam. Rafe de bundan şüphelenmişti." Bir öpücük bıraktı omzunda. "Benim sadece kız kardeşlerim var. Neden erkekler çıkıp da böyle şeyler söyleyemiyor?"

asla anlayamayacağım şeyler. Ama umarım kardeşinizin onu ne kadar çok sevdiğinizi anladığını biliyorsunuzdur."

Boğazı düğümlendi.

Bileğini okşadı, kendisinin konuşmadığı yerde dokunuşun konuşmasına izin verdi.

Bunu nasıl itiraf edeceğini bilemiyordu ama sözleri onu derinden rahatlatmıştı. Arkadaş olmadıkları zamanlarda bile kardeşini hep sevmişti. Ve Rafe şampiyon bir boksör olmasına rağmen -ve müstakbel eşini çalan adam olmasına rağmen- Piers onu şiddetle koruyordu.

Küçük kardeşi geriye kalan tek ailesiydi.

Kadının kucağından sıyrıldı ve hantal bir şekilde uzuvlarını çevirip yeniden düzenleyerek sonunda onunla yüzleşmeyi başardı.

Onu kendine çekti, kucağına oturttu ve bükülmüş bacaklarına yasladı. Tanrım, çok güzeldi. O kadar temizdi ki teni gıcırdayabilirdi. Göğüsleri sabunlu, soğuk suyun hizasında sallanıyordu. Buhar, sarı saçlarını çekici bukleler halinde kıvrırmıştı. Bir parça köpük yanağına yapışmıştı.

Başparmağıyla sildi. "Yani, kardeşime değer verdiğime inanabilirsin."

"Oh, evet. Şüphesiz."

"Yine de seninle evlenme teklifimin samimiyetinden şüphe duymaya devam ediyorsun."

"Şey, bu farklı. Nişanlanmaya zorlandık. Birbirimizi neredeyse hiç tanı mıyorduk. Bunun tek nedeni ahlaktı."

Bir kaşını kaldırdı. "Tek sebep bu değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Açıkçası her zaman fiziksel bir çekimimiz oldu ve sen de inkar edilemez bir şekilde mükemmel bir avsın."

"Evet, en üst çeyrekte yer aldığımı hatırlıyorum."

Ona hınzırca bir bakış attı. "Ve hatırladığım kadarıyla yatak arkadaşlığımız tahammül edilebilirdi."

"Touché."

"Ama tüm bunlar konunun dışında. Kan bağınız ya da geçmişiniz bana bakmanızı gerektirmiyor."

Dirseğini küvetin kenarına dayadı ve düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Haklısın Charlotte. Seninle ilgilenmek zorunda değilim."

Charlotte konuşmanın bu şekilde değişmesinden pişmanlık duymaya başladı.

Banyo suyu soğumaya başlamıştı. Titredi ve bir havluya uzanmayı düşündü ama adamın mavi bakışları onu esir aldı.

"Ne kadar nüfuz sahibi olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Parmağının ucuyla küvetin kenarına dokundu. "Elimde ne kadar para ve insan gücü var?"

Omuz silkti. "Bazı fikirler edindim." "Onda birini bile bilmiyorsun."

Övünmüyordu, sadece bunu bir gerçek olarak ifade ediyordu. Kız ona inandı.

"Birlikte keşfedildiğimizde, bu bir kriz sayılmazdı. Bu durumla birçok şekilde başa çıkabilirdim. Sana başka bir talip bulabilirdim. Ya da seçimini yapman için bir düzine. Tüm olayı bastırabilir, skandal olasılığını ortadan kaldırabilirdim."

"Çaresiz bir sosyete kızı gibi görünmeme izin verip beni kurtların önüne atabilirdiniz."

"Ya da," dedi sert bir sesle, "*Prattler*'da sana o iğrenç lakabı takan karikatüristin peşine düşebilir ... ve ona dair tüm izleri yok edebilirdim."

Charlotte gülmeye başladı ama sonra adamın şaka yapmadığını hemen anladı.

Hayır, gözleri çok ciddiydi.

Ona önemli bir şey söylüyordu, kendisinin olduğuna inandığı adamın özüne yakın bir şey. Gülmeden ya da yargılamadan dinlemesi hayati önem taşıyordu.

"Ama sen bunların hiçbirini yapmadın," dedi temkinli bir şekilde. "Sen onurlu yolu seçtin."

"Seni ben aldım." Ona doğru uzandı, onu kendine çekti ve yere sabunlu su dalgası gönderdi. "Seni aldım, çünkü seni istedim."

"Yatağında."

"Hayatımda."

Sertçe yutkundu.

"Benim işimde gerçekten onurlu olan çok az şey var. Sen benim karım olacaksın. Bu kadarını bilmeyi hak ediyorsun, ancak bunu asla tam olarak anlamaman için dua ediyorum. Son on yılımı soğuk kararlar vererek geçirdiğimi söylemem yeterli. Ve arkama bakmadım."

Merakı yoğundu ama ayrıntılar için baskı yapma dürtüsüne direndi.

Savaştan dönen subaylarla evlenen iyi arkadaşları vardı. Piers'in özünde yatan da buydu; savaş zamanında korkunç sorumluluklar üstlenmiş bir adam. Onun gibi adamların meraklı sorulara ihtiyacı yoktu. Zamana, bazen yıllara ve sıcak bir ilişkiye ihtiyaçları vardı. banyo ve ten tene yakınlık.

Ve arkadaşlar. Dinlemek, kabul etmek, anlamak için.

Onun yüzünü aradı. Ona kendi duygusal olarak bastırılmış, otokratik yöntemiyle ulaşmış olabilir miydi? İfadesini doğru okursa, söylediği şey bu gibi görünüyordu.

Evet, diye düşündü. Açıklama bu olmalı.

Bir marki, adını almaya ya da yatağını paylaşmaya hevesli çok sayıda kadın bulabilirdi.

Ancak bu markizin bir dosta ihtiyacı vardı.

Oh, Piers.

Kalbi şefkatle kabardı.

"Beni dinle." Kolları ve bacakları ona sarıldı. Kalp atışları onunkilere çarpıyordu. "Ben seni seçtim Charlotte. Ve arkama bakmayacağım."

Onu usulca öptü, dudaklarının ağzının kenarından yanağına, boynuna doğru süzülmesine izin verdi. Ve sonra daha aşağıya, çıplak, kaygan göğüslerine.

Suyun altında, siki kadının kalçasında kıpırdanmaya başladı.

Kalçalarını ayarladı ve adamın uzunluğunu yarığına doğru sıkıştırdı. Ani temas ikisinin de nefesini kesti.

Ağzının içine çekmeden önce dilini sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezdirdi. Onu emerken boynundan kollarına doğru tüyleri diken diken oldu.

Onun uyarılmışlığının sırtına karşı sallandı, vücudunu onun sertliği boyunca sürükledi, seksinin tepesindeki o sıkı, nabız gibi atan sinir demetini çalıştırdı. Bir elini kızın nemli saçlarına doladı ve büktü, öpücüklerle kaplamak için boynunu eğdi.

"Çok hoşsun. Çok hoşsun."

Onu belinden tutup kaldırdı ve kaşları şüpheyle çatılmış bir halde girişini dürttü. "Çok hassas değilsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Kendini onun derinliklerine bırakırken dişlerini sıktı. "Emin misin?"

"Evet."

Zararsız bir yalandı. Hassas, çığ ve savunmasızdı. Sadece bacaklarının arasında değil, kalbinde de.

Ona zarar verirse,
öyle olsun. Bunu o da
seçmişti.

Banyo suyunu yere sıçratmamaya çalışarak birlikte yavaşça hareket ettiler. Alnı onunkine değiyordu. Onun içinde daha da büyüdüğünü hissedebiliyordu.

İtişirken kolları onu bir mengene gibi sıkıştırdı.

Bir iniltiyle onu sikinden kaldırdı ve elini aralarına çekti, yumruğunu kalınlığının etrafına sardı ve elini yumruğunun etrafına sıkıca kapattı. Elini hızlı bir vuruş telaşıyla yönlendirdi ve serbest bırakılmasını onun kavrayışına pompaladı.

Adam ona doğru yığıldı ve kadın onun titreyen sırtını okşadı.

"Charlotte, sevgilim?"

Canım. Koleksiyonuna ekleyeceği bir sevgi sözcüğü daha. Kalbi aptalca çırpındı. "Evet?"

"Bence doğal yeteneklerinizi ciddi şekilde yanlış hesaplamışsınız."

Başının tepesine bir gülümseme bastırdı. Belki de her şeye rağmen ona özgü bir şeyler vardı. "Bu beni rahatlattı. Bırakın olağanüstü bir kadın olmayı, başarılı bir kadın olmaktan bile vazgeçmiştim."

"Sıra dışı olmaktan başka bir şey
değilsin." "Beni pohpohlamana gerek
yok."

"Ben ciddiylim. Kaç saatinizi annenizle dalga geçerek geçirdiniz? Ya da rock delisi kız kardeşini dinleyerek veya hasta olan kardeşinle evde kalarak? Londra'da olmayı tercih edeceğin halde Spindle Cove'da yaşadığın onca yılı düşün. Çoğu kişi bunu gerçekten sıkıcı bulurdu. İşte siz burada istisnasınız. İnsan sanatı."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü bu özel kişiyle uğraşmak" -kendisini işaret etti- "bir virtüöz gerektirir."

Güldü.

"Şaka yapmıyorum. Bunu yapabilecek bir kadınla henüz tanışmadım." "O zaman gelip seni bulduğum için şanslısın."

Övgüleri banyo suyu gibi yatıştırıcı ve sıcaktı. İltifatların sert, parlak kumaşından oldukça farklıydı.

Piers onu değerli bulduğu için birdenbire kendine inanmış değildi. Ama davasını iyi bir şekilde gerekçelendirmişti ve o da

Onun gözlem gücüne güvenirdi, özellikle de kendi gözlem gücüyle uyuştuğunda.

Ona kendini istisnai hissettirmemişti. Sonuca birlikte varmışlardı. Ve bu tamamen farklı bir şeydi.

Bir partnerde tam da umduğu şeyin bu olduğuna karar verdi; kelimelere nasıl döküleceğini bilemediği ama bulmak için yıllarca beklemeye razı olduğu şey.

Bu da onu bulduğu için şanslı olduğu anlamına geliyordu.

Belki de her şeye burnunu sokan, entrikacı bir annesi olduğu için şanslıydı. Hayır.

Hayır, bu çok ileri gitmekti.

Sonra bir fikir - muhteşem, mükemmel bir fikir - zihninde bir kuyruklu yıldız gibi parladı ve göğsünde bir ateş yaktı.

Arkasına yaslandı ve ona baktı. "Ortağın olmama izin ver."

"Bu konuda zaten anlaştığımızı sanıyordum."

"Hayır, sadece karın değil. İş ortağınız"-belirsiz bir şekilde işaret etti-"işiniz. Birlikte çok eğlenirdik."

Bir eliyle yüzünü ovaladı, sonra ıslak saçlarını geriye doğru taradı. "Hayır. Söz konusu bile olamaz."

"Harika bir casus olabilirim. Bunu bir düşün. İyi bir bulmacayı severim. İnsanların güvenini kazanabilirim. Silah kullanmayı iyi bilirim. Zeki ve cesurum. I . . . Pencerelerden gizlice girebilirim."

Biraz kıkırdadı. "Hayal ettiğin gibi değil. Bunu sıkıcı bulabilirsin. Casusluk çoğunlukla evrak okumak, rapor yazmak ve partilerde zihin uyuşturan konuşmaları dinlemektir. Onda dokuzu saf can sıkıntısıdır."

"Yapmaya değer her şeyin onda dokuzu saf can sıkıntısıdır. Ödüllü boksör kardeşinizi düşünün. Bahse girerim ringde sadece bir saat geçirmek için haftalar ve aylar süren bir hazırlık dönemi geçiriyordur. Ya da jeolog kız kardeşimi. Küçük, çirkin bir fosili bulmak için dağlar kadar toprağı eleyecek. Delia bile

Resim yapmaya başlamadan önce düzinelerce eskiz yapar." Durakladı.

"Daha önce hiçbir takip beni bu şekilde çağırmamıştı. Ama bu o olabilir. Benim gerçek yeteneğim. Benim tutkum."

Sadece başını salladı.

"Ne kadar ideal ortaklar olacağımızı göremiyor musun? Birbirimizin içini doldururuz

eksikliklerini çok iyi anladım." Kadın adamın ellerine uzandı ve onları sıktı.

"Beni Delia'yla birlikte Kıta'ya gönderin. O çizim yaparken ben de dilimi geliştirebilirim. Görgü kurallarımı geliştiririm. I . . . Eşyaları mandallara asmayı bile öğrenirim."

"Charlotte . . . bu çok tehlikeli olur." "Eşyaları mandallara asmak mı?"

"Benimle çalışmak."

"Ama az önce bana her şeyin sıkıcı evrak işleri ve partiler olduğunu söyledin."

"Öyle. Olmadığı zamanlar hariç." Ayağa kalktı, küvetten çıktı ve bir havluya uzandı.

Bir an adamın sert, erkeksi vücuduna hayranlıkla baktı. titrek mum ışığında bronz. Omuzlarının ve sırtının yağsız kasları. Ön kollarındaki ve baldırlarındaki koyu renkli kıllar. Erkeklik organları, gölge yuvalarında doyunluk içinde dinleniyordu. Saçlarını sallayarak odaya damlacıklar püskürttü, sonra havluyu yüzüne sürdü ve kulaklarının arkasındaki lekeleri kuruladı.

Tüm bu ritüel samimi ve normaldi. Oldukça da sevimliydi.

Ne de olsa o sadece bir insandı. Güçlü, kuvvetli, karmaşık bir adam ama yine de bir insandı. Deriden, kemikten, sinirden ve kalpten yapılmıştı.

İçinde bir yerlerde aşk vardı, sıkıca şişelenmiş ve nadir bulunan bir şarap gibi bekliyordu. Aylarını, hatta yıllarını alabilirdi ama Charlotte bu adamı ruhunun en derin, en karanlık mahzenlerine kadar araştırmaya ve mantarı çekmeye kararlıydı.

Havluyu omzuna attı ve ona elini uzattı. "Dikkatli ol. Zemin kaygan."

Kız dışarı çıkar çıkmaz bir havlu daha açtı ve onu lahana yaprağı gibi sararak uçlarını iyice sıkıştırdı. Onu tedavi ediyordu. Kundaklanmış bir bebek gibi.

"Bunu yapabileceğime inanmıyorsun,"

dedi. "Ben öyle bir şey demedim."

Yapmak zorunda değilsin.

Adamın kendine güvenmemesi onu yaralamıştı ama şüphe duyduğu için onu suçlayamazdı. Kendini tavsiye edecek neyi vardı? Uygunsuz anlarda gülme alışkanlığı ve çözülmemiş birkaç gizem.

Cep mi?

"Lütfen," dedi ıslak kirpiklerinin arasından ona bakarak. "Bana kendimi kanıtlamam için bir şans ver. Sadece bu gece herhangi bir karar verme."

Derin bir nefes verdi. "Çok geç. Ben çoktan bir karar verdim."

"Ah?" Kadın irkildi. "Neymiş o?"

"Bu."

Onu ayaklarından kaldırdı, biçilmiş bir buğday demeti gibi omzuna attı ve yatağa taşıdı.

On Sekizinci Bölüm

Charlotte yatağında tek başına uyandı, güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. En azından kuşluk vakti olmalıydı.

Yorganının altına sıkıca sokulmak şöyle dursun, geceliğini giydiğini bile hatırlamıyordu. Ama o her zaman taş gibi uyurdu. Piers onu rahatsız etmek istememiş olmalıydı.

Piers.

Piers, Piers, Piers.

Yönünü bulduktan sonra yastığına yaslandı ve iki elini kalbine bastırdı.

Dün gece çayırda geçirdiği bir zayıflık anı değildi. Bir aydınlanmaydı. Piers'in ve kendisinin yeni yönlerini görmüştü. Bütün bir olasılıklar dünyası açılmıştı.

Bu gerçektir.

O aşıktı. Bir sevgilisi vardı. İyi bir tane.

Vücudunun her yeri ağrıyordu. En çok bacaklarının arası hassaslaşmıştı ama başka acıları da vardı. Meme uçları emilmekten zonkluyordu.

Uyluklarının iç kısımları adamın bıyıkları yüzünden hafifçe sıyrılmıştı.

Bacaklarının arasında küçük zevk yankıları titreşti.

Kalçalarını birbirine bastırdı.

"Charlotte," dedi yüksek sesle. "Annen ne derdi?"

Hareketsiz yatarken, bir yanağından diğerine geniş bir sırtış yayıldı. Kendini tutamayarak karnının üzerine yuvarlandı ve zevk çılgınlıklarını yastığa gömüp ayak parmaklarını şilteye vurdu.

Sonra kapı açıldığında aniden durdu, gevşedi ve uykuya daldı. Tam zamanında, ya da Charlotte öyle umuyordu. Muhtemelen kriz geçiriyor gibi görünüyordu.

"Affedersiniz, Bayan Highwood. Kahvaltı tepsiniz."

Charlotte uykulu bir sesle teşekkür mırıldandı ve hizmetçinin odadan çıktığını görece kadar uzun bir süre göz ucuyla baktı.

Sonra yatak örtülerini geriye attı ve sabahlığına uzandı.

Tereyağlı tost ve sıcak çikolata kokusu, bir adamın öpücükleri kadar dayanılmazdı. Açlıktan ölüyordu.

Bunu Piers göndermiş olmalı. Charlotte normalde kahvaltısını Parkhurst hanımlarıyla alt katta. Ama onun bu sabah çok yorgun ve aç olduğunu da biliyor olmalıydı.

Ne kadar özenli. Detaylara bu kadar dikkat.

Bir kolunu sabahlığının içinden geçirirken, tepsinin köşesinde duran yeşil ve menekşe dalını fark etti.

Bir çiçek mi?

Belki de adamın içinde gerçek bir romantizm vardı.

Kendi kendine gülümseyerek mor çiçeği tepsiden aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. Ona baktı. İlk bakışta, yılın bu zamanında her yerde biten Michaelmas papatyalarından biri olduğunu düşünmüştü. Ama sıradan bir aster değildi. Bir çeşit iris ya da orkideydi. Belki de? Charlotte bir bahçıvan değildi.

Omuz silkerek bir kenara bıraktı.

Her neyse, çok güzel ve düşünceliydi. Ama kalbine giden en emin yol midesinden geçiyordu ve tabaktaki mükemmel kızarmış tost yığını altın da olabilirdi.

Sabahlığının kuşağını bir düğümle bağladı, oturup ziyafet çekmeye hazırlanıyordu. Ama parmakları düğümü çözemedi. Ne garip. Sağ eli düzgün çalışmak istemiyordu. Parmaklarından bileğine doğru bir karıncalanma ve iğnelenme hissi yayıldı.

Sıkışan kolunun üzerinde uyumuş olabileceğini düşünerek silkeledi.

Ama sarsıntı işe yaramadı. Karıncalanma hissi azalmak yerine arttı. Şimdiye kadar bileğinden dirseğine kadar yayılmıştı.

Daha da garibi, parmaklarını hiç hissedemiyordu.

Kalbi en tuhaf şekilde çarpmaya başladı. Önce hızlı hızlı atıyor, sonra hiç atmıyordu. Sonra tekrar dörtlüğe koşmaya başladı.

Ne kadar can sıkıcı. Ne de olsa annesinin çırpınışları ona miras kalmıştı. Uzanması gerektiğini düşündü.

Ama yatağa doğru döndüğünde, görüşü grileşti ve kenarları bulanıklaştı. Sanki hayat aniden kazanmış bir gazete vinyetine dönüşmüştü.

Bu bir "çırpınmadan" daha fazlasıydı. Bir şeyler yanıltı.

Piers neyin yanlış olduğunu bilirdi.

"Piers."

Kelime kuruyan dudaklarına yapıştı. Tekrar denedi. "Piers?"

Yeterince yüksek değildi. Kahretsin.

Dizleri titriyordu. Sol eliyle sandalyeyi kavradı ve ona tutundu. Sağ kolu omzundan sarkan bir metrelik ölü ağırlıktan başka bir şey değildi.

Bu odadan çıkmak zorundaydı.

Charlotte bayılacağını biliyordu ve bu olduğunda yalnız olamazdı.

Yatak odasının kapısına doğru tökezlerken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Kendi sol elinin, sanki başka birine aitmiş gibi kırık kapı mandalıyla boğuşmasını izledi.

Charlotte, konsantre ol.

Sonunda parmakları itaat etti. Kapı mandalının üzerine kapandılar ve kapıyı en fazla bir-iki adım içeri çektiler.

Charlotte'un içinden geçip koridorda bayılabileceği kadar geniş.

Thud.

Sir Vernon'ın daveti üzerine Piers kütüphanede çay ve hafif içecekler içmek üzere yerleşti.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Sör Vernon. Bu sabah çok öğreticiydi."

Sulama yöntemlerini tartışma kisvesi altında tarım arazilerini gezmeyi henüz tamamlamışlardı. Piers'in görebildiği kadarıyla, hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Adamın tasarruf yaptığına, mallarını elden çıkardığına ya da tuhaf alışverişler yaptığına dair hiçbir işaret yoktu. Genel olarak Parkhurst Malikânesi'nin mali durumu oldukça iyi görünüyordu; neredeyse kendisinininki kadar iyi durumdaydı.

Sör Vernon bir haftadan uzun bir süredir iskambil ya da zar oynamayı ya da "en fakir av bardan bir bardak elma şarabı alır "dan daha yüksek bahisli bir şey önermemişti. Oyun alışkanlığı pek olası görünmüyordu.

Peki para nereye gidiyordu?

Uzun zaman önceki metresine ya da gayrimeşru bir çocuğa. Akla yatkın hiçbir alternatif kalmamıştı.

Ancak gerçeği doğrulamak için adamın özel yazışmalarına ve hesaplarına erişmesi gerekiyordu. Tüm bu dikkat dağıtıcı şeylerin arasında, araştırma yapmak için başka bir fırsat bulamamıştı.

Kendine karşı dürüst ol, Piers.

Gerçek şu ki, aramak için fırsat bulabilirdi. Ama bunun yerine Charlotte'la vakit geçirmek için fırsatlar yaratıyordu.

Ve sonra Charlotte'u kendi kızı yaptı. "Sence de öyle değil mi?"

Piers diplomatik bir tavırla kaşını ve çay fincanını kaldırdı. ... dikkatini vermiş olsaydı vermesi gereken yanıt olarak algılanacağını umduğum bir jest.

Charlotte'un onu bıraktığı gibi görüldüğünü, şafağın ilk ışıkları ufka değerken kendi yatağında uyuduğunu düşündü. Hayranlık uyandıracak kadar utanmaz bir şekilde hafifçe horluyordu.

Bu sabah konsantre olamamasına şaşmalı mıydı?

Geçen her an, onunla birlikte olmak istediği bir andı. Onu tutmak. Onun içinde, onu tatlı bir şekilde dile getirilen başka bir zevk krizine doğru itmek. Sonrasında onunla konuşmak ve gülmek.

"Ahem." Kâhya kapı aralığında belirdi. "Böldüğüm için bağışlayın efendim. Leydi Parkhurst'ün dikkatinizi gerektiren bir meselesi var."

"Öyle mi?" Sir Vernon omuz silkti. "Senin için sakıncası yok, değil mi Granville?"

Büyük olasılıkla ev yönetimi ya da menülerle ilgili bir mesele ama hanımları mutlu etmeliyiz."

"Gerçekten."

Bu Piers'in beklediği fırsattı.

Yalnız kaldığında, adamın masasını arayabilir, buraya tamamlamak için geldiği işi bitirebilirdi. Sonra da nişanlandığını duyurabilirdi. Charlotte ve git.

Masaya doğru ilerledi.

Thud.

Gürültü onu duraklattı.

Muhtemelen hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Bir hizmetçi üst katta bir şey düşürdü, hepsi bu.

Yine de bir çekmeceyi kapatıp diğerini gürültüsüzce karıştırırken bile zihni rahat durmuyordu.

O gümbürtünün ardından gelen sessizlikten hoşlanmamıştı.

Eğer bir nesne yere düşmüşse, alınması gerekirdi. Tabii nesneyi düşüren Charlotte değilse, bu durumda söz konusu nesne bir yıl ya da daha uzun süre yerde kalabilir.

Ve böylece aklı yine Charlotte'taydı.

Kendi kendine biraz gülümsedi ve daha ne yaptığını anlamadan gözü pencere kenarındaki koltuğa takıldı.

Bu işe yaramazdı. Onu aklından çıkaramıyordu. Bu sessizlik konusunda rahat davranamazdı. Ve eğer elindeki işe konsantre olamıyorsa, başka bir fırsat beklemeliydi. Dikkati dağıldığında hata yapabilirdi.

Çekmeceyi kapatıp kütüphaneden çıktı ve merdivenleri tırmanmak için döndü.

Koridorda bulduğu şey onu dehşete düşürdü. Gümbürtünün kaynağı buradaydı.

Charlotte.

Onun yanına koştu.

"Charlotte." Kolunu nazikçe salladı. "Charlotte. İyi misin?" Cevap yok.

Hiçbir tepki vermedi. Hareketsizdi.

Adam dönüp onu kaldırdığında, kadının başı geriye doğru düştü.

Dudaklarında mavimsi bir renk vardı.

Midesinde hastalıklı bir his yükseldi.

"Hayır." Onu kabaca salladı, ama boşuna. "Hayır, hayır, hayır."

Bu olamazdı. Bu sefer olmaz. Kız ondan alınamazdı.

Bakışlarını kontrol etmek için göz kapağını araladı, sonra yanağını solgun dudaklarına çevirdi.

En azından nefes alıyordu. Ve elini boğazına götürdüğünde kalbinin hızla attığını gördü.

Belki de çok geç değildi.

Charlotte, Charlotte. Bunu sana kim yaptı?

"Ridley!" diye seslendi, birden sesi kısıldı. "Bayan Highwood hasta."

Ridley yerde ona katıldı. "Onu yatağa taşımana yardım edeyim mi?" "Ona dokunma. Ona başka kimse dokunamaz."

Onu hareket ettirecek, tutacak tek kişi o olacaktı. Onu kollarına alıp yatağına geri götürecekti. Benekli, ateşli yanağındaki saçları düzeltecekti.

"Sör Vernon'u bulun," dedi Piers, sesindeki gerginliği zorlukla bastırarak. "Ona bir doktor çağırmasını söyle."

Ridley başını salladı. "Derhal lordum."

Piers kravatını boynundan çıkarıp lavabodaki suyla ıslattı. Sonra yatağının yanına döndü ve soğuk bezi başının ve boynunun üzerine sürdü.

Kız kıpırdandı ve adamın kalbi umutla çarptı. "Benimle kal, Charlotte."

Karşılığında onun kendisiyle alay ettiğini neredeyse duyabiliyordu. *Ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum.*

Uyan o zaman. Uyan ve bana öyle söyle.

Eğer onu tekrar hayata döndürmesi gerekiyorsa, bunu yapardı.

"Charlotte, benimle kal. Duydun mu? Beni terk edemezsin. Bunu yasaklıyorum."

Ona sarıldı, her bir sığ, değerli nefesini saydı. Gözlerini kaçırmaya cesaret edince odaya bir göz attı. Kahvaltı tepsisi masanın üzerinde duruyordu. Hiç dokunulmamış görünüyordu; çikolata tenceresi hâlâ dumanı tütüyordu ve tabağı ... ile süslenmişti.

Bir dal uğursuz yeşillikle.

Bunu hemen anladı. Keşişotu. Patlıcangillerin en ölümcüllerinden biri. Yutulmasına bile gerek yoktu. Sadece deriyle teması bile ölümcül olabilirdi.

Charlotte sadece hastalanmamıştı.

Zehirlenmişti.

"Hangi el?" diye sordu. "Charlotte, uyanmalısın. Hangi elinle dokunduğunu söyle bana."

Kirpikleri dalgalandı ve sağ koluna doğru baktı.

Piers elini avuç içine doğru çevirdi. İsa. Eti hâlâ soluktu.

Geçen günkü vahşi sürüşünde dizginleri tuttuğu yerdeki sıyrıklar. Açık bir kapı vardı ve zehir oradan girmişti.

Lavabonun üzerindeki ibriğe uzandı ve kalan suyu yavaşça sağ ön kolunun üzerine döktü, suyun avucundan parmak uçlarına kadar akıp yere dökülmesine izin verdi.

"Ridley!" diye bağırdı.

Ridley merdivenleri koşarak inip çıktığı için nefes nefese kalmış bir halde kapıda belirdi. "Doktor çağrıldı."

"O kadar bekleyemeyiz. Keşişlik zamanı. Lavabomdan usturayı ve leğeni getir. Zehri çıkarmak için kanını akıtmalıyım."

"Evet, lordum."

Piers kravatını kadının sağ kolunun üst kısmına bağladı ve turnike görevi görmesi için sıkıca sıktı. Piers düğümü sıkarken kadın hafif bir acı iniltisi çıkardı. Adam bunu görmezden geldi. Bu noktadan sonra ne duygulara ne de şüpheye yer vardı.

İlk hedefi Charlotte'un yaşamasını sağlamaktı.

İkincisi, bunu kimin yaptığını öğrenmek ve ona bunu ödetmekti.

On Dokuzuncu Bölüm

Günlerce bilinci gidip geldi, öyle görünüyordu.

Ne zaman uyanırsa uyansın, gün ışığında ya da gece karanlığında, annem Yanında, hiç şaşmadan. Alnına nemli bezler bastırıyor ya da yudum yudum etli çayını kaşıklıyordu.

Kendini oturacak kadar iyi hissettiğinde, annesi yıkanmasına yardım etti ve yeni bir elbise giydi. Annesi saçlarını taramak ve örmek için yatağın üzerinde arkasına oturdu.

"Teşekkür ederim anne. Bütün bunları benim için yapmana gerçekten gerek yok. Bir hizmetçi çağırabilirim."

"Saçmalık," dedi. "Sen büyümüş olsan da ben hâlâ senin annenim. Ve anneler asla pratikten kopmazlar."

"Çocukken hasta olduğuma dair hayal meyal bir anım var. İki yaşında olmalıyım.

Ya da üç . . . ?"

"Üç. Sende kızıl hastalığı vardı. Minerva da öyle."

"Gerçekten mi? Ateşim olduğunu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, sonrasında uzun süre içeride tutulduğum için sinirlendiğim ve bana bükülmüş bir mendilden limon ve bal yudumlattığın. Yine de endişelenmiş olmalısınız."

Kükredi. "Sinirlerim hiç eskisi gibi olmadı. Bir düşünün. Yakın zamanda dul kalmıştım. Babanızın kuzenine miras kaldığında evimizden atılmıştık, sadece cüzi bir gelir tahsis edilmişti. Hayatımda ilk kez yalnızdım, yetiştirmem gereken üç küçük kızım vardı ve ikiniz de ateşler içinde yanıyordunuz."

"Peki ya Diana?"

"Onu papazın karısına göndermek zorunda kaldım. Onu bir süre göremedik. ay." Durakladı. "Yoksa iki ay mıydı? Yirmi beşinci doğum günümde hâlâ uzakta olduğunu hatırlıyorum."

"Tanrım." Charlotte annesinin genç yaşta dul kaldığını biliyordu ama bunun pratikte ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti.

Annesi saçını çekiştirdi. "Dil."

"Özür dilerim. Bunu nasıl başardığınızı hayal bile edemiyorum."

"Her kadının yaptığı gibi, Charlotte. Bize erkeklerin sahip olduğu güç ya da bedensel kuvvet verilmiyor. Kendi içimizdeki depodan faydalanmak zorundayız."

Charlotte'un saçlarını bölümlere ayırdı ve sıkı bir örgü haline getirmeye başladı. "Üçünüz de sağlığınıza kavuşup tek bir çatı altına girdiğinizde, kendinizi bir daha asla böyle sıkıntılar içinde bulmayacağınıza yemin ettim. İyi bir evlilik yapacaktın, sana gerçek güvence sunabilecek erkeklerle. Asla bir ömür geçirmenizi istemedim."

"Kasap hesapları yüzünden uykusuz geceler geçirdim."

Charlotte annesinin çöpçatanlık girişimlerinden şikâyet ettiği için kendini küçük hissediyordu. Kuşkusuz bu girişimler gülünç ve utanç vericiydi ama zorlukların insanları şekillendirmek için bir yolu vardı, tıpkı kayaların ve rüzgârın büyüyen bir ağacı eğip bükmesi gibi.

Ayrıca, bir annesi olduğu için bile şanslıydı. Pek çok çocuk onlarsız büyüdü. Piers, bir tanesi için, ve zavallı adam bunun için daha kötüydü

-Dünyadan soyutlanmış, kendi duygularına yabancı. En azından Charlotte her zaman sevildiğini biliyordu.

Yastığının altına uzanıp dikişli fanilasını buldu ve yumuşaklığını parmaklarının arasında ovuşturdu. "Neden yeniden evlenmedin?"

"Bunu düşündüm," dedi annem. "Ve teklifler aldım. Ama kendimi bu fikre uzun yıllar alıştıramadım ve artık çok geçti. Gençliğimi kaybetmişim."

"Babamı çok seviyor olmalısınız."

Annem cevap vermedi. Saç örgüsünü bir kurdeleyle bağladı ve yatağın etrafından dolaşarak Charlotte'un yanına oturdu. Charlotte'un yüzünü incelerken mavi gözleri nemliydi.

"Ah, Charlotte." İç çekti.

Boğazında bir yumru oluştu. "Evet, anne?"

"Ölü gibi görünüyorsun. Tanrı aşkına, tenine biraz renk kat."

Charlotte'un yanaklarını baş ve işaret parmaklarıyla kavrayıp sertçe sıktı.

"Anne!" Charlotte onun çimdiklerinden kurtulmaya çalıştı. "Ah." "Oh, sus. Lord Granville sana baktığında, onun seni darmadağın bulabilir. Nişanı bozabilir."

Piers'tan bahsetmek kalbini sızlattı. Onu tekrar görebilmek ve ona tekrar sarılabilmek için binlerce acıya katlanabilirdi.

"Lord Granville nişanı bozmadı." Ona bolca fırsat vermişti ama o reddetmişti.

Seni seçtim, Charlotte. Arkama bakmayacağım.

"Olmayacağını söylüyorsun ama sakın rehavete kapılma. Sen canlı bir kızsın ve oldukça zekisin, ama görünüşün senin en büyük avantajın."

Charlotte yastıklara yaslandı. Umutsuzdu.

"Anne, seni seviyorum." Bunu kendine hatırlatmak için yüksek sesle söyledi. "Saçma ve utanç verici olmana ve beni tamamen çıldırtmana rağmen."

"Ve ben, sen. Nankör ve inatçı olmanıza ve sinirlerime hiç saygı duymamanıza rağmen. Sanırım Delia'nın gelip sana okuyacağım."

"Hayır. Şimdi olmaz. Piers'ı görmek istiyorum." "Lord Granville burada değil."

Tekrar doğrulup oturdu. "O burada değil mi? Nereye gitti? Ve eğer evde değilse, neden yanaklarımı ortaçağ işkencesine maruz bıraktınız?"

Annem omuz silkti. "İlgilenmesi gereken bazı işleri vardı. Büyük adamlar genellikle böyle yapar Charlotte. Tam olarak bir dük olmadığını biliyorum ama müstakbel kocanın önemli bir adam olduğu fikrine kendini alıştırmalısın."

Sabır için dua etti. "Benim önemli koca adayımın ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Sör Vernon'a bu gece dönmeyi beklediğini, ancak bunun oldukça geç olabileceğini söylediğini duydum. İyi olmuş. Yarın yataktan kalkacak kadar iyileşmiş olursunuz."

Bu yarına kadar bekleyemezdi. Piers'ı görmesi gerekiyordu. Koridorda Piers'ın kollarının onu sardığını ve nedenini bulmaya çalışırken yüzünün asıldığını hatırlıyordu.

Kolundaki bandajlı kesiğe dokundu. Onu son gördüğünde bilinci yerinde değildi ve zayıftı. Bu, onu yetkin bir ortak olabileceğine ikna etmeye yemin ettiğinde yaratmayı umduğu izlenim değildi.

Kendini kanıtlama şansı için yalvarmıştı ve sonra kahvaltayı bile yapamamıştı. Bu noktada, bir fincan çay koymasına için ona güvenirse şanslı sayılırdı.

Piers, sanki şeytan ensesinde soluyormuşçasına bozuk toprak yolda hızla ilerliyordu.

Böyle zamanlarda kardeşini kıskanırdı. Ödüllü dövüş, insanın şeytanlarını yenmesi için ideal bir kariyer gibi görünüyordu. Rafe bir şeye vurmak istediğinde

-Ya da biri. Bahaneye ihtiyacı yoktu.

Piers'in böyle bir lüksü yoktu. Onun iş kolunda şiddet en iyi ihtimalle düzensizdi.

Bu gece yapabildiği en iyi şey, yolu dönerken atını dörtmala koşturmak ve serinletici rüzgârın öfkesini biraz olsun dindirmesini ummaktı.

Sir Vernon'a ve yönetiyor gibi görüldüğü bu kibar tımarhaneye kızgındı. Charlotte'u zehirleyen her kimse ona öfkeliydi. Ama en çok da kendisine öfkeliydi.

Atından indi ve Parkhurst Malikânesi'nin kapısından içeri girmeden önce dizginleri seyise teslim etti. Ev sahibini aramadı ya da kibarca selamlamak için herhangi bir çaba sarf etmedi, ama merdivenlerden yukarı doğru bir yol açtı.

Charlotte'u görmek için koridora yönelmek istedi ama bu isteğine direndi. Onu zehirlenmekten koruyamamıştı. En azından onu dinlenmeye bırakabilirdi.

Ridley ile görüşüp onun iyileşmeye devam edeceğine dair güvence aldıktan sonra Piers yatak odasına çekildi ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Yeleğini çıkardı ve çizmelerini çıkardı. Kravatının düğümlerini çözdü ve gömleğinin eteklerini pantolonundan çekip başının üzerine kaldırmadan önce bir kenara attı. Sonra lavaboya gitti ve leğeni doldurdu, kendini fırçalayarak temizledi ve yüzüne su sıçrattı.

"Bunu yerde mi bırakacaksın?" Başını

kaldırdı ve döndü.

Charlotte kilitli yatak odasının kapısının bu tarafına yaslanmış, bir elinden kravatını sarkıtıyordu. Dudaklarında sinsî bir gülümseme vardı. Bir hokkabazın gösterisindeki güzel asistana benziyordu, çılgınca alkışlanmaya hazırdı.

Voilà!

Yüzünü bir havluyla sildi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sen nasıl . . ."

Arkasından bir saç tokası çıkardı. "Pratik yapıyordum. Haklıymışsın, işin püf noktasını öğrendikten sonra o kadar da zor değil."

"Dinleniyor olmalısın."

"İki gündür dinleniyorum. Kendimi iyi hissediyorum." Kravatının kaymasına izin verdi yere uzandı ve ona yaklaşarak ellerini çıplak göğsünde gezdirdi. "Ve her an daha iyiye gidiyorum."

Gözlerini kapadı, kadının ipeksi sabahlığına sarınmış bedeninin ve göğsünü sıyıran altın sarısı saç örgüsünün cazibesinden kendini korumaya çalıştı.

Ama mesafe koyma çabası başarısız oldu. Gözleri kapalıyken, o anın samimiyeti daha da arttı. Kendini ona uzanırken buldu, yumuşak dokunuşunun verdiği hazzın içinde kayboldu. Parmak uçları çıplak teninin üzerinde dolaştı, köprücük kemiklerinin hatlarını ve göğsünü ikiye bölen kılların izini sürdü.

Ve sonra, onlarsız bir an daha hayatta kalamayacağı anda, dudakları onunkilere dokundu.

Tanrım, bu kadın ona neler yapmıştı. Ciğerlerinde nefes kalmamıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kahretsin, dizleri neredeyse bükülüyordu.

Diz çökmek romanların ve ucuz dramaların kurgusuydu. Gerçek hayatta olmaması gerekiyordu, ama işte buradaydı, özleminden zayıf düşmüştü.

Adamın elleri kadının belini buldu. Ya da belki de kadının beli adamın ellerini buldu. Fark etmezdi. Kadın kaçmıyordu. İpeksi, kaygan kumaşı yumruk yaptı, öpücüğü derinleştirirken onu kendine çekti.

Onu yatağına taşımak ve onun tatlılığında kendini kaybetmek ne kadar kolay olurdu.

Kırıllandı. Ama nazik olabilirdi. Belki de.

Biraz.

Sonra kollarını adamın boynuna doladı ve adam hafif bir sıyrık hissetti. Ön kolunu saran bandaj.

Bu onu tekrar kendine getirdi.

Gözleri birden açıldı ve kadının ellerini boynundan çekti.

Bunun olmasına izin veremezdi. Bir daha olmaz. Arzu ve duyguların düşüncelerini gölgelemesine izin veremezdi. Kızın güvenliği içgüdülerinin keskin kalmasına bağlıyken olmazdı.

"O kahvaltı tepsisini odana kim getirdi?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı, adamın ani konu değişikliği karşısında şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Kahvaltı tepsisi ve keşiş otu." Oturabilmesi için onu bir sandalyeye götürdü, sonra da karşısındaki tabureye oturdu. Elindeki tabureyi

dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bunu odana kim getirdi?"

"Bir hizmetçi."

"Hangi hizmetçi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onu zar zor gördüm. Kızıl saçları vardı."

"Hizmetçilerin hiçbirinin saçları kızıl değil." "Belki de yanlışmışumdır."

Piers bundan şüpheliydi. Anılar mükemmel şeyler değildi. Her zaman boşlukları olurdu. Ama kızıl saç, birinin hayal gücünün boşlukları doldurmaya meyilli olduğu türden bir ayrıntı değildi.

"Neden sadece sormuyorsun?" dedi.

"Sorduk. Personelin her bir üyesi bu konuda bir şey bildiğini reddetti."

"Doğal olarak bunu inkar edeceklerdir. Muhtemelen işten atılmaktan korkuyorlardır. Leydi Parkhurst alışılmadık bitkileri toplar. Bunun sadece dürüst bir hata olduğundan eminim."

"Ölümcül keşiş otu yanlışlıkla kahvaltı tepsisine düşmez."

Biraz gülümsedi. "Sizin iş alanınızda değil belki. Ama burası uluslararası bir entrika sahnesi değil. Taşrada bir ev partisi."

"Saf olma," dedi, ses tonu kastettiğinden biraz daha ısırgandı. "Sorular soruyorsun, küçük araştırmanı sürdürüyorsun.

Belki de birinin saklamak için her şeyi yapabileceği bir sırda çok yaklaştınız."

"Piers, gerçekten. Bulamayacağın komploları görmeyi bırakmalısın." Sanki kırıksıklıkları düzeltmeye çalışıyormuş gibi adamın alnına dokundu. "Bu aramızdaki farklılıkların bir başka örneği. Ben iyimserim. Sen hep en kötüsünü düşünürsün. Ben her şeyi karmakarışık bir şekilde ortada tutuyorum; sen ise hepsini düzenli bir şekilde dosyalıyorsun. Ben bardağın dolu tarafını görürüm. Sen ise zehirle dolu görüyorsun."

"Benim işimde olsaydın sen de yapardın. İşte tam da bu yüzden benim işimde olmana asla izin vermeyeceğim."

"Bunu düşüneceğini söylemiştin." Bunu düşünmüştü.

Daha iyi düşünmesine rağmen, onu hizmete alma fikri ilgisini çekmişti. Elbette herhangi bir çıkıntıda gizlenmeyecek ya da belge kaçırmayacaktı. Ama Charlotte anlayışlı biriydi ve

insanların güvenini kazanmıştı. İkisinin bir balo ya da akşam yemeği partisinin sonunda eve dönüp gözlemlerini sıraladıklarını, dedikoduları ya da kulak misafiri oldukları sözleri paylaştıklarını görebiliyordu.

Ve sonra, tutkulu bir sevişme.

Ama kız koridorda yere yığıldığında, tüm planları değişmişti.

Her şey değişmişti.

"Yapabilirim, Piers. Zaten gerekli mizaca sahibim. Seyahatten döndüğümde daha dünyevi, daha gösterişli olacağım. Senin için yetenekli bir ortak ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Savuşturmayı ben yapacağım. Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Bakışları yaralıydı. "Bana kendimi kanıtlamam için bir şans vereceğine söz vermiştin."

"Bu, kollarımda neredeyse ölmeden önceydi. Seni orada, yerde bulduğumda ..."

Bir hanımefendinin yanında hiç etmediği kadar küfür etti.

"Biliyorum." Sandalyenin kenarına doğru ilerledi, ellerini titreyen parmaklarının üzerine koydu ve sıkıca kavradı. "Korktuğunu biliyorum."

Hayır, bilmiyordu.

Bu görüntünün onu ne kadar derinden sarstığını bilemezdi ve asla da bilemeyecekti. Bu sırrı, utancın ezici ağırlığını sadece kendisi taşıyabilirdi. Onlarca yıl bunun altında ezilmişti ve bundan sonra da ezilmeye devam edecekti.

onlarca yıl daha.

"Bir şey söylemem gerekiyor." Bakışları halıya kaymış olsa da onun ellerine yapıştı. "Sana söylemek istiyordum. Bu sürpriz olmayacak. Şimdiye kadar tahmin edecek kadar zeki olduğun kesin. Yani ... çayırı ... muhtemelen kendi başına çözmüşsündür."

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Korkarım ki duymaktan mutlu olacağınız bir şey değil. Karşı çıkmak isteyeceksiniz ama bunun bir faydası olmayacak. Geri dönüşü olmayan bir karar verebilecek tek kişi sen değilsin ve benim ne zaman topuklarımı yere vurduğumu bilirsin.

Biri beni caydırmaya çalışacak."

Yüce Tanrım. Onu terk etmek istiyordu. Geçen gece aptal bir palavracıydı, küçük çıkmazlarını çözebileceği tüm alternatif yollarla övünüyordu. Şimdi onu arayacak ve nişanı bozmasını isteyecekti.

Ve daha da kötüsü, ne tepki vermesi gerektiğini biliyordu. Onu bırakacak kadar terbiyeli olmalıydı.

Ama Piers şimdi bunu yaparsa lanetlenirdi.

"Oliveview," diye ağzından kaçırdı.

Ona göz kırptı. "Ne?"

Oliveview de neydi? Bir köy mü? Bir insan mı? Bir mülk mü?

Tatile gitmek istediği bir yer mi?

"Tanrım," dedi birkaç sessiz dakikadan sonra. "Bu fikre karşı olduğunu biliyordum ama bundan biraz daha fazla tepki bekliyordum."

"Charlotte, bunu bana açıklamak zorundasın. Tamamen kayboldum. Oliveview nerede ya da ne?"

Tavana baktı ve içini çekti. "'Oliveview' değil, seni aptal adam. Seni sevdiğimi söyledim."

Yirminci Bölüm

Charlotte onun tepkisini beklerken giderek daha da endişelendi.

Uzun, dayanılmaz anlar boyunca sadece ona baktı.

Belki de tekrar söylemesi gerekiyordu.

Sandalyesinin kenarına kayd ı ve dizleri onun dizlerine değene kadar öne doğru eğildi. "Piers," diye fısıldadı. "Dedim ki ben, Charlotte . . göğsümde atan ve genellikle kalp denen bu organla birlikte ... seni seviyorum. Hem de çok seviyorum. Bu daha anlaml ı mı?"

"Hayır." Uyuşmuş bir şekilde başını salladı. "Pek sayılmaz."

Tanrım, bu iş tahmin ettiğinden de kötü gidiyordu. Adamın bu duyguya pek aşına olmadığını biliyordu - en azından romantik bağlar söz konusu olduğunda. Ama genel kavramı kavradığından emindi.

Belki de anlamıştır.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan farklı bir şeydi. Dirençli görünüyordu. Meydan okuyan. Yasakçı.

"Bunu söyleyemezsin, Charlotte."

"Neden olmasın? Sence çok mu erken?"

"Bundan yüz yıl sonrası çok erken olur. Bilmediğ in çok fazla şey var. Asla bilemeyeceğ in şeyler."

"Sence ..." Soruyu sormak için cesaretini toplayarak durakladı.

"Zehirlenmenin senin hatan olduğuna inanmıyorsun herhalde."

"Elbette benim hatamdı. Daha dikkatli olmalıydım. Ben olmasaydım böyle bir şey olmazdı-"

"Hayır, hayır. Ben değilim. En azından *sadece* ben değilim. Annenden de bahsediyorum."

Gözleri savunma amacıyla kısıldı. "Annemin bu tartışmayla ne ilgisi var?"

"Her şey, sanırım. Tepkinizi nasıl etkilemez? Beni koridorda yığılmış halde buldun. Bu sizin için acı verici anıları tetiklemiş olmalı. Onu götüren afyon muydu, yoksa başka bir şey mi?"

"Bunu sana kim söyledi?"

Ona baktı. "Sen yaptın."

"Hayır." Adam kadının ellerini bıraktı ve geri çekildi. "Sana uzun bir hastalıktan sonra öldüğünü söyledim. Nasıl olduğu hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Kelimelerle değil ama mantıklı geliyor. Değişken ruh hallerine sahip kadınlara, onları bastırmak için bu tür şeyler verildiği yaygın bir bilgidir. Hiçbir şeyden rahatsız olmuyorsun ama uykudan yavaş yavaş uyandığımda soğuk terler döküyorsun. Zehirlendiğimde yine tüm duvarları kaldırdın."

"Duvarlar. Ne duvarı?"

"Kalbinin etrafındaki duvarlar, Piers. Çocukken çok şey kaybettin. Bir erkek olarak kendini tehlikeli, bazen de acımasız bir mesleğe adadın. Bunun bir insanı nasıl değiştireceğini ancak hayal edebilirim. Onu duygulara karşı sertleştirir. Birinin sana yaklaşmasına izin verme konusunda isteksiz hale getirir."

"Saçmalıyorsun." Ayağa kalktı, volta atmaya başladı. "Senin zihninin bir sonuçtan diğerine sıçramasından daha büyük bir güçle köpekten köpeğe atlayan pireler var."

"Oh, hayır. Şimdi beni dışarıda bırakabileceğini sanma." Onun peşinden gitti, yolunu kesmek için etrafından dolaştı. "Birinin sana bu kadar yaklaşmasına izin vermenin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum. Tanrı aşkına, Ellingworth öleli bir yıldan fazla oldu ve sen daha yeni bir *köpek* bile almadın."

Gözlerini kaçırdı ve yavaş, öfkeli bir nefes verdi. "Ne istediğini biliyorum. Başından beri söyledim, sana bunları verecek adam ben değilim."

"O zaman eşitiz. Çünkü Tanrı biliyor ya, seni sevmeye daha uygun kadınlar var. Ama ben bunu yapabilecek bir kadın gibi görünüyorum." Onun göğsüne dokundu. "Bana kendin söyledin, artık çok geç. Aklında, derinin altında, kanında ben varım. Beni kalbinden uzak tutamayacaksın."

"Şunu anlamalısın. Benim hayatımda belirsizliğe yer yok, hata payı yok. Aklımı başımda tutmalıyım yoksa insanlar zarar görür. Sen de incineceksin." Eli sargılı bileğini kavradı. "Kahretsin, zaten incindin."

"Ya size riskleri bildiğimi ve şansımı denemek istediğimi söylersem?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O duvarlar, senin deyimimle ... Onlar artık benim bir parçam ve demir gibi güçlüler." Bir elini yüzüne götürdü ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "İstesem bile onları nasıl yıkacağımı bilemem."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Biliyorum." Kollarını onun boynuna doladı. "İşte bu yüzden bana ihtiyacın var. Onları yerle bir edeceğim."

Cevap vermeye başladı.

Duymak için beklemedi.

Bunun yerine, boynundan çekiştirerek onu öpüşme mesafesine getirdi ve ağzını kendi ağzıyla yakaladı.

İlk başta direndi ama kadın ona hiç acımadı. Belki de ona karşı arzuyu kullanmak adil değildi. Ama sahip olduğu tek silah buydu. Bu bir Kuşatma onun kalbini fethetmek içindi. Charlotte her türlü ilerlemeyi kabul ederdi.

Sırayla her bir dudağını yudumlayarak sert dudaklarını yumuşattı. Ve sonra dilini onun ağzına sokarak derinlemesine araştırdı.

Liderliği almak yeni bir deneyimdi. Hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

Çaresiz bir iç çekişle ellerini adamın sırtında gezdirdi, ardından çıplak omuzlarına ve göğsüne cesur dokunuşlar yaptı.

"Sen mükemmelsin. Her yerin çok güzel." Adamın göğsünü, göğüs kemiğinin hemen solunu öptü. "İçim de çok güzel."

Uyarırcasına hırladı. "Charlotte. . ."

"Evet?" diye sordu, sesini tatlı ve masum bir hale getirerek. Geri çekildi, ona baktı ve saten sabahlığının yere düşmesine izin verdi. "Ne diyordun?"

Adamın aç bakışlarının çıplaklığını taramasından, üstünlüğü ele geçirdiğini anladı. Şimdi ona teslim olacaktı.

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha.

Sanki meme uçlarından gözlerine kadar uzanan görünmez ipler tarafından çekiliyormuş gibi ona doğru ilerledi.

Uyluklarının arkası yatağa değdiğinde, yatağa yaslandı.

Bakışlarını hâlâ kadının çıplak göğüslerine dikmiş olan adam, elleri ve dizleri üzerinde kadının vücudunda gezinerek onu takip etti.

"Bu şekilde olmaz. Bu sefer olmaz." Bir bacağını Piers'in beline doladı ve ikisini de döndürerek Piers'i sırt üstü çevirdi. "Sıra bende."

Kadın adamın tıraşsız boynunu öpmek için öne doğru eğildiğinde, adam bir küfür mırıldandı.

Dilini köprücük kemiği boyunca ve göğsünün ortasında gezdirdi. Küçük, yassı meme uçlarını şakacı bir şekilde ısırdı.

Sonra ayağa kalkarak adamın kalçalarına oturdu. Elleriyle göğüslerini kaldırdı, onun görmesi için şekillendirdi ve dolgunlaştırdı. Parmak uçlarıyla meme uçlarının etrafında dolaşarak onları sıkı, pembe zirvelere çıkardı.

Boğazında boğuk bir ses çıkardı. "Beni öldüreceksin."

Sadece gülümsedi.

Tek bir parmak ucunu dudaklarına götürdü, sonra çenesinden aşağıya, sonra boynuna, sonra göğsüne doğru çekti. Aşağı, ve aşağı ... Ta ki adamın pantolonundaki şişkinliği bulup avucunun içine alana kadar.

Düşüşünün düğmelerine uzandı. Parmakları bu kez tereddüt etmedi.

Kadın elini pantolonunun içine sokup şişmiş اساسını geyik derisinden kurtarıırken nefesini içine çekti. Sertliğini aşağı yukarı okşadı, sonra daha aşağıya uzanarak altındaki yumuşak, savunmasız keseyi kucakladı ve okşadı.

Bir eliyle sikini kavrayarak başını eğdi ve dilini sikinin ucunda gezdirdi.

Kalçaları sarsıldı ve kızın tanımadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Başını kaldırdığında, adam ona bakıyordu. Göz temasını koruyarak başını eğdi ve onu tekrar yaladı, bu kez dilini başının etrafında döndürdü.

"Tanrım."

Küfürleri onu en ufak bir şekilde caydırmadı. Aksine, ilahi sınırlara dayanan bir güç dalgası hissetti.

Kadın dik oturdu. Adam ona doğru uzandı, ama kadın ellerini yakaladı. parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Sonra adamın kollarını yatağa doğru iterek onları şilteye sabitledi. Ağırlığıyla onu desteklemek için öne doğru eğildiğinde, saçları örgüsünden kurtuldu ve ikisinin de üzerine döküldü.

Birkaç santim hareket etti, adamın sertliğinin en hassas yerlerine doğru lezzetli bir şekilde kaydığını hissetti. Sonra her seferinde bir santim olmak üzere, onu köküne kadar içine çekene kadar üzerine çöktü.

Yavaş ve yumuşak bir ritim tutturarak kalçalarını döndürdü ve adamın dolgunluğunu içine aldı.

tekrar tekrar içine girdi. Adamın kollarını yatağa sabitledi ve gözlerinin içine baktı.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı. "Çok sert ve çok derin."

Ona cinsel şeyler söylemesi hoşuna gidiyordu. Belki de bunları onun dudaklarından duymak onu da heyecanlandıracaktı.

Doğru tahmin etmiş gibi görünüyordu. Sırtını kamburlaştırmaya başladı, her vuruşta onu karşılamak için yukarı itti. Onu daha hızlı teşvik ediyordu. Birlikte hareket ettiklerinde, bağlanmamış saçları meme uçlarını ve yanaklarını fırçaladı.

"Kendimi daha fazla tutamam." Dişlerini sıktı. "Gel." Kadın ona gülümsedi. "Önce sen."

Sıkışmış kollarını serbest bıraktı, ağırlığını dirseklerine verdi ve parmaklarını adamın saçlarına doladı. Elleri kalçalarına gitti ve etini umutsuzca avuçladı. Onu yukarı ve aşağı yönlendirdi, daha hızlı ve daha sert sürmesi için zorladı. Kaşları çabayla çatıldı ve dişlerini gösterdi.

Tüm bunlar olurken bakışları birbirine kilitlendi. Adamın mavi gözleri, kadının içine sikinden bile daha derinlemesine işlemişti. Arıyor, yalvarıyordu.

"Seni seviyorum," diye nefesini tuttu, adamın içinde daha da şiştiğini hissediyordu. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seviyorum-"

Onu öptü. Sözlerini çalmış olabilirdi ama duygularını değil. Yeryüzündeki hiçbir güç kalbinde kabaran dalgayı ya da merkezinde toplanan mutluluğu engelleyemezdi.

Sonunda bıraktı. Sert, gırtlaktan gelen bir çığlıkla, kalçalarını yerinde tutarak derinlere doğru itti. Adam serbest kalırken bir dizi çılgınca spazm hissetti.

Onun krizi kendi krizini açığa çıkardı.

Gözlerini kapattı. Elinde değildi. Sevinç, arzu, rahatlama, aşk... Hepsi içinde dönüp durdu ve çarpıştı. Göz kapaklarının arkasında beyaz bir ışık parladı.

Yıldızları gördü.

Nefes alış veriş sakınlaşınca tekrar ona baktı ve onun kendisine baktığını görünce yüreği ferahladı. Nemli saçlarını alnından geriye doğru düzeltti.

"Bu"-dudaklarına bir öpücük kondurdu-"sevişmekti."

Gözlerini kapattı. "Charlotte. . ."

Onu susturdu. "Her şey yolunda. Bunun senin için yeni ve muhtemelen biraz bunaltıcı olduğunu biliyorum. Benim için de oldukça yeni ve bunaltıcı. Ama seni seviyorum ve bunu bilmen çok önemli. Çünkü duygularını ne kadar kontrol edersen et, benimkileri kontrol edemezsin. Tüm o duvarların ardında, içinde ne olduğunu biliyorum. Onu elde edene kadar yontmaya devam edeceğim. Hatta yıllar alır. On yıllar. Bu çabaya değeceğini biliyorum." Onun göğsüne yaslandı ve yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü. "Senden asla vazgeçmeyeceğim."

Kolları onu sardı, o kadar yakın ve sıkı sarıldı ki nefes alacak yeri bile kalmadı. Yine de onun kucağında kendini güvende hissediyordu. Adamın kalp atışları kulağında sabit ve güçlü bir şekilde atıyor, onu transa geçiriyordu.

Charlotte kendi kendine, bir gün, seviştikten hemen sonra uykuya dalmadan sevişmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi.

O gün bugün olmazdı.

"Charlotte, uyan."

Gözleri birden açıldı. Yatakta dimdik oturdu. Onu uyandırmaya çalıştığı son iki sefer felaketle sonuçlanmıştı. Ona yine endişelenmesi için bir sebep vermeyecekti.

"Duman var," dedi. "Acele etmeliyiz."

Onu yataktan kaldırır kaldırmaz ayak sesleri koridoru inletmeye başladı. Birisi evin içinde koşuyor, her kapıyı yumruklayacak kadar duraklıyordu.

"Ateş! Ateş!"

Piers güvenli olduğundan emin olmak için koridoru kontrol ederken, o da sabahlığını bulup beline bağladı.

Odadan çıktıklarında evi bir kargaşa içinde buldular. Gece gömleği giymiş insanlar her iki yönde de yanlarından hızla geçiyordu. Hiç kimseyi göremiyordu.

Alevler. Ancak bir duman bulutu sağdaki koridoru kapatarak ana merdivenlere giden yolu kapattı.

"Bu taraftan," dedi ve onu bileğinden tutup sola doğru götürdü.

"Hizmetçi merdivenleri. Sen önden git ve çabuk ol. Ben annenle birlikte takip edeceğim."

Oh, hayır. *Anneciğim.*

Akan siyah dumana doğru baktı. Annesinin yatak odası koridorun sonunda, bu taraftaydı. Charlotte'unun tam karşısındaydı.

Annemin yaşı, görme yetisinin azalması ve sinirsel durumu nedeniyle yardım almadan asla dışarı çıkamayacaktı.

Kolunu onun elinden çekti ve sağa doğru ilerlemeye başladı.

Piers onu geri çekti. "Hayır. Sen aşağıya in."

"Yapamam. O olmadan olmaz."

"*Şimdi* gidin. Gerekirse onu taşıyabilirim ama ikinizi birden taşıyamam. Yolda kalırsınız."

"Ama-"

Ama eğer üstesinden gelerseniz sizi kim taşıyacak?

Kadın cevap veremeden adam dumanlı koridorda gözden kayboldu. Bir an için uyuşuk bir şekilde durdu, arkasından baktı. Sonra duman dalgası omuzlarına doğru kıvrılmaya başladı ve gözlerini yaktı.

Vücudunun hayatta kalma isteği onu bir yöne doğru çekiyordu. Kalbi ise onu diğer taraftan çekiyordu.

"Charlotte?"

Olduğu yerde dönerek sese doğru yöneldi.

Delia kendi odasının kapısında durmuş öksürüyordu.

Charlotte arkadaşının yanına koştu ve bir kolunu omzunun altına kaydırıldı.

"Bana yaslan. Hizmetçi merdivenlerini kullanacağız."

Birlikte karanlık, dar merdivene doğru koştular ve basamakları beceriksizce indiler. Delia çarpık bir basamakta sendeledi ama Charlotte onu sabitledi. Merdivenlerin dibine ulaştıklarında döndüler ve dar bir koridorda tökezleyerek ilerlediler. Kötü niyetli bir iblis gibi onları takip eden dumandan en fazla iki adım öndeydiler.

Sonunda geceye daldıklarında, çöldeki su gibi temiz ve serin havayı içlerine çektiler, sonra da aceleyle arka bahçedeki hizmetçi ve aile topluluğuna katıldılar.

"Delia!" Leydi Parkhurst kızını kucaklamak için koştu ve onu Charlotte'un yanından uzaklaştırıp Frances'in titreyerek oturduğu banka doğru çekti.

Sir Vernon uşaklara ve seyislere seslenirken elindeki meşaleyi havaya kaldırdı ve tulumbadan yangının kaynağına su taşımak için bir kova tugayı oluşturdu. Genç Edmund bile hizmet için zorlandı ve kovaları ahırdan çıkardı.

Charlotte eve bakmak için geri döndü. Çok karanlıktı ve uşakların içeri girip çıkması görmeyi daha da zorlaştırıyordu. Bekleyişinin uzadığı her an kalbi daha da sıkışıyordu.

Dünyasındaki en önemli iki insan o duman ve sıcaklık cehenneminde sıkışıp kalmıştı.

Eğer onları kaybettiyse . . .

Gerilim dayanılmazdı. Orada daha fazla duramadı. Hizmetkârların etrafından dolanarak hizmetçi girişine doğru koştu. Eğer annesi ve Piers tehlikedeyse, onlara yardım edecek ya da bu uğurda ölecekti.

Tam kapıya ulaştığında, annem dantelli beyaz geceliğinin içinde, şapkası yamuk bir şekilde ortaya çıktı.

Charlotte ona doğru koştu ve rahatlamış bir halde kollarını annesinin boynuna doladı. "Anne. Tanrıya şükürler olsun." Annesini evden uzaklaştırdıktan sonra, "Piers nerede?" diye sordu.

"Adamların alevleri söndürmesine yardım etmek için geri döndü." Tabii ki döndü. Her zaman kahraman.

Oh, Tanrım. Charlotte ellerini ağzına bastırarak hıçkırıklarını tuttu.

"Gel." Annesi kolunu Charlotte'un omuzlarına doladı. Sesi kararlıydı.
"Gel benimle otur."

"Yapamam. Ona yardım etmem gerek."

"O güçlü ve çok yetenekli. Kendini tehlikeden uzak tutarak ona en iyi şekilde yardım edebilirsin. Bu arada biz de dua edeceğiz."

Dua etmek mi? Charlotte'un düşünceleri en umutsuz, en anlaşılmaz dilekçelerden başka bir şey için yeterince yerleşemiyordu. Şöyle bir şeydi:

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Birkaç dakika sonra, onu taşıyan uşakların hızını fark etti. kovalar yavaşlamıştı. Binadan bir adam çıktı ve Sör Vernon ile görüştü, ardından Sör Vernon gelip onların grubuna katıldı.

Charlotte oturduğu yerden kalktı. Annesi de onunla birlikte kalktı ve elini tuttu. Sakinleştirici bir hareket yaparak, "Yangın söndü," diye duyurdu.

"Adamlar biraz yanmış ama kimse ağır yaralanmamış." Charlotte'un iç konuşması hemen değişti.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

"Neyse ki alevler bir odaya kadar kontrol altına alındı. Dumanın temizlenmesi için tüm kanadın iyice havalandırılması gerekecek, ancak daha fazla hasar meydana gelmedi."

"Yangına ne sebep oldu?" Charlotte sordu.

"Ben de size bu soruyu sormayı planlıyordum, Bayan Highwood. Yangın yatak odanızdaydı."

"Ne?"

"Görünüşe bakılırsa alevler yerde, ocağın yanındaki üst üste yığılmış giysi yığnında başlamış. Sonra halı boyunca perdelere ve yatak örtülerine yayılmış."

Oh, hayır. Tüm bunların Charlotte'un suçu olduğunu mu söylemek istedi?

Leydi Parkhurst ona döndü. "Mumu mu devirdin Charlotte? Ateşi yakamadın mı?"

"I . . . Hayır, sanmıyorum."

Ancak, en çekici sabahlığını bulmak için pek çok şeyi karıştırmıştı. Belki de bir çorabı ya da elbisesi ızgaraya çok yakın düşmüştü.

Sir Vernon kaşlarını çattı. "Bir fikriniz olmalı. Eminim alevleri fark etmişsinizdir, yoksa burada olmazdınız."

"Onu rahat bırakın," dedi Delia. "Büyük bir şok yaşadı. Belli ki canını kurtarabildiği için çok şanslı."

"Bu iyi bir şans değildi." Frances'in bakışları Charlotte'u hançerledi. "Ve yangının nasıl başladığını sana anlatamaz, baba. Odasında bile değildi. Lord Granville'in yatak odasındaydı."

Şimdi herkes ona bakıyordu. Charlotte nereye bakacağını bilmiyordu. O sabahlığını vücuduna sımsıkı sararak boynundan kapattı. Evden kaçtığından beri ilk kez içinden bir ürperti geçti.

Delia, iyi bir arkadaş olduğu için, onu savunmak için atladı. "Yanılmış olmalısın, Frances. Bütün ev kargaşa içindeydi."

"Onları açıkça gördüm," dedi Frances. "Odasından birlikte çıkıyorlardı. Yanılmıyorum. Yanılıyor muyum, Bayan Highwood?"

Charlotte sertçe yutkundu. Bunu inkâr etmenin bir yararı yoktu. "Hayır." Ardından gelen sessizlik acı vericiydi.

"Charlotte?" Delia'nın yüz ifadesi yaralıydı. "Planlarımız olduğunu sanıyordum.

Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini

söylemiştin." "Planlarımız var. Bu değişmedi." "Ama o zaman neden . . ?"

"Cinayet!" Edmund bağırdı. "Bu bir cinayet! Haftalardır onu öldürmeye çalışıyor. Kendim duydum. *Eek, eek, eek*. Ve sonra *grrra-*"

Leydi Parkhurst bir eliyle oğlunun ağzını kapattı.

Boğulmasına rağmen "Muh-urr," diye ısrar etti.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Frances kız kardeşine. "Dedikodular her zaman en azından kısmen doğrudur. *Prattler*'da onun nasıl biri olduğunu gördün ama inanmadın. Şimdi gerçeği biliyorsun. Seni kullanıyormuş."

Charlotte Delia'ya döndü. "Bu doğru değil. Ona inanmayın. Biz arkadaşlar. En iyi türden arkadaşlar."

"Arkadaşlar birbirlerine karşı dürüsttür. Sen bana yalan söyledin."

"Asla öyle bir niyetim yoktu. Her şey bir yanlış anlaşılma olarak başladı. Kendi kendime düzeltmeye çalışıyordum ve sonra bir şekilde ..."

"Çok aptalca davrandım." Delia bakışlarını uzaklara çevirdi.

"Yapmalıydım

gördüm. Alışveriş gezisi. Gizemli yokluğun. Migrenim var dediğin gece odana geldim ama yoktun. Sen de o aptal zehirlenme olayını uydurmuş olmalısın. Tıpkı

böğürtlenler ve Şeytan tükürüğü."

"Hayır. Delia, lütfen. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama açıklamam için bana bir şans verin."

İşe yaramadı. Delia tüm gardını almıştı. Belki zamanla onu dinlemeye ve affetmeye istekli olacaktı ama bu gece olmayacaktı.

"Merak etme Delia," dedi Frances kendini beğenmiş bir tavırla. "*Ton* onu yeterince iyi cezalandıracaktır. Sanırım *Prattler*'ın ona bundan sonra hangi ismi vereceğini biliyoruz. Charlotte'la kafiyeli olanları düşününce bu çok kolay."

"Scarlet?" Leydi Parkhurst sordu.

"Hayır, diğeri."

Sör Vernon araya girdi, "Varlet demek istedi."

"*Varlet*?" Annem yankıladı. "Varlet de ne demek?"

"Ortaçağda düzenbaz ya da haydut için kullanılan bir terim."

Frances iç çekti. "Gerçekten baba. Kimse ona varlet de demeyecek."

"Peki, o zaman ne öneriyor olabilirsin?" Leydi Parkhurst dedi ki. "Burada dağ sıçanı, sanırım. Ama bu gerçek bir kafiye bile değil."

Charlotte bu saçmalığa daha fazla dayanamadı. "Fahişe!"

Bu kelime tüm konuşmaları bastırdı.

"Frances'in söylediği de bu. Bana Fahişe Charlotte diyecekler."

Büyük bir el sırtının küçük kısmına yerleşti. Sahibi derin ve otoriter bir sesle şöyle dedi: "Ona Hanımefendileri diye hitap edecekler.

Granville Markizi. Karım."

Piers.

Charlotte arkasını döndü. İşte oradaydı, hâlâ göğsü çıplaktı. Gövdesi isle kaplıydı ve küller kır saçlarını tozlandırıyordu. Şenlik ateşi gibi kokuyordu.

Onun gözünde, adam hiç bu kadar mükemmel görünmemişti.

O anda kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi.

Bırakın Frances ona her türlü aşağılık ismi taksın.

Kollarını adamın beline doladı ve ona sıkıca sarıldı, kalp atışlarının rahatlatıcı, sabit gümbürtüsünü duyana kadar nefesini tuttu.

"Çok korkmuştum," diye fısıldadı.

Elini omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdirerek alçak bir mırıltıyla onu yatıştırdı. "Her şey bitti, sevgilim. Artık her şey yolunda."

Frances sakinleşmemişti. "Onunla gerçekten evlenmeyeceğinize eminim lordum. Namusu olmayan bir kadının namusunu korumak için kandırılmayın.

O ve annesi işbirlikçi sefillerdir-"

"Özür dilerim Bayan Parkhurst," diye araya girdi Mama. "İşbirlikçi olabilirim ama Charlotte? Asla. Onu ne kadar cesaretlendirmeye çalışırsam çalışayım, inatçı kız asla işbirliği yapmadı."

Sir Vernon en büyük kızına sert bir bakış attı. "Frances, sakın ol."

"Kendimi sakinleştirmek mi? Burada neler olduğunu göremiyor musun?" Frances, Charlotte'u işaret etti. "Başından beri onu tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Şimdi adam yakında gidiyor ve o da çaresiz kaldı. Yangını kendisi çıkardı. Sonra da koridordan Lord Granville'in odasına sıvıştı, alarm çaldığında bir skandala yol açmayı umuyordu. Sana söylüyorum, baba. Evimizi yerle bir edebilirdi."

"Bu kadar yeter," diye emretti Piers. "Size hatırlatırım Bayan Parkhurst, müstakbel eşimden bahsediyorsunuz. Onun hilekârlıkla suçlanmasına ya da Kundakçılık suçlamasıyla iftiraya uğramak şöyle dursun. Nişanımız bu geceden çok önce gerçekleşti. Ruhsat alındı, sözleşmeler imzalandı ve duyuru *The Times*'in yarınki sayısında yer alacak."

Charlotte ona baktı. "Bu kadar çabuk bir nişan duyurusu mu yayınladınız? Bana danışmadan mı?"

Ona bakmadı bile. "O da benimle gelecek ve benim mülkümde evleneceğiz."

Charlotte bunun nasıl olduğunu anlamaya bile başlayamadı. O uyurken adam çok meşgul olmalıydı.

"Şey," dedi Leydi Parkhurst, hafif bir tonda konuşmak için bariz bir çaba sarf ederek. "Ne şanslı bir zamanlama. Yarın zaten balomuz var. Mutlu haberinizi kutlayabiliriz."

Delia ona baktı, gözleri acı doluydu. "Katılmadığım için beni bağışlayın. İkinize de mutluluklar dilerim."

Döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı.

Charlotte Piers'in kucağından ayrılıp onun peşinden koştu. "Bekle! Delia, bekle."

Lütfen, açıklamama izin verin. Frances'in söylediği şeyler doğru değil, yemin ederim. Seninle kıtayı gezmekten başka bir şey istemedim. I . . . Çok üzgünüm."

"Ben de öyle," dedi Delia. "Şimdi yürüyüp gideceğim. Peşimden gelmeyin."

"Ama-"

"Yapma, Charlotte. Bu hiç adil değil. Beni yakalamak çok kolay. En azından bana dramatik bir çıkış yapma onuru ver. Bana bu kadarını borçlusun."

Charlotte tartışmak istedi ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Bu yüzden isteksizce başını salladı.

Sonra en iyi arkadaşının uzaklaşmasını izledi.

Yirmi Birinci Bölüm

Sabah olduğunda Charlotte kurtarılabilir her şeyi toplamak için üst kattaki yatak odasına çıktı. Odanın ortasında durup etrafındaki is ve küllere baktı ve küçük, kederli bir inilti çıkardı.

Daha kötüsü de olabilirdi, dedi kendi kendine.

Adamların hızlı müdahalesi sayesinde alevler, ocağın önündeki eşya yığının ve yatağın ayak ucuna doğru uzanan perdelerle sınırlı kalmıştı. Ancak is ve duman ne elbiselerinden ne de şallarından asla çıkmayacaktı.

"Sana yeni şeyler alacağım."

Döndüğünde Piers'in sessizce ona katıldığını gördü. "Bugün dükkânları gezebiliriz," dedi.

"Giysilerimin bir kısmı dün yıkanmak üzere toplandı. En güzel elbisem de ütülenmek üzere gönderilmişti. Tamamen yoksun kalmayacağım."

Valizini yanmış tuvalet masasının üzerine koydu ve açtı. Tepsileri ve çekmeceleri gözden geçirdi, kurtarılabilir ne varsa sakladı.

"Yine de üzgün olduğunuza eminim."

"Neden üzüleyim ki?" Elinde is lekeli bir bileziği evirip çevirdi. "Hayatım ben uyurken kararlaştırılmadı, en iyi arkadaşım benimle konuşmuyor ve neredeyse bir evi yakıyordum." Yerdeki yanmış, vıcık vıcık bir pelisse baktı. "Haklı olduğunu kabul etmek bana ne kadar acı verse de, belki de bir ölüm tuzağı yaratmıştım. Sanırım artık dersimi aldım."

"Bu gece nişanımızı ilan edeceğiz ve hemen ardından yola çıkacağız. Tüm ayarlamaları yaptım."

"Evet. Hatırlıyorum. Bir lisans, duyuru ve her şey." Başını kaldırıp ona baktı. "Sözleşmeler imzalandı da ne demek? Ben hiçbir sözleşme imzalamadım."

"Annen imzaladı." "Annem mi?"

"Henüz yirmi bir yaşında değilsin. O hâlâ senin vasin."

Bileziği bıraktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Kiliseye gidip yeminimi okumam gerekiyor mu, yoksa onu da hallettin mi?"

Ona doğru bir adım attı. "Charlotte, anlamalısın."

"Deniyorum. Belki bana neden evlerinizi ve çocuklarınızı emanet etmek istediğinizi ama kendi nişan sözleşmelerimi imzalamam konusunda bana güvenemediğinizi açıklayabilirsiniz."

Kollarını açarak etraflarındaki yıkımı işaret etti. "Şuna bir bakın. Sizi bu tımarhaneden çıkarıp evime götürüyorum. Güvende olduğunuzu bileceğim yere."

"Sen de en az Edmund kadar heyecanlısın." Başını iki yana salladı. "Bu yangın benim hatamdı. Keşşilik bir kazaydı. Delia o gece penceremi kapattı. Kimse beni öldürmeye çalışmıyor."

"Belki öyleler, belki de değil. Bu konuda kesin bir sonuca ulaşmanın senin ölme ihtimalini de beraberinde getireceğini düşünürsek, herhangi bir deney yapmakla ilgilenmiyorum." Gözleri parladı. "Koridorda cansız bedeninizle karşılaşma riskini göze almayacağım."

Charlotte pişmanlık içinde yüzünü buruşturdu. Daha anlayışlı olmalı, daha az huysuz davranmalıydı. Sanki bu şekilde planlamış gibi değildi. Onun odasına gitmişti. Yangın olmasaydı, birlikte yakalanmayacaklardı. Bahçede dramatik bir duyuru yapmazdı.

Bir kez daha, kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum ve tartışmak istemiyorum."

Önemli olan hepimizin güvende olması ve telafisi mümkün olmayan bir durum yaşanmamasıdır.

hasar." Keşke aynı şeyi arkadaşlığı ve itibarı için de söyleyebilseydi. "Bu odadaki her şeyin yeri doldurulabilir."

Her şey hariç . . .

"Oh, hayır. Benim fanilam." Yatağın başına koştu, yanmış, nemli yatak örtülerini bir kenara itti ve yastıkları ve dumanlı yorganları geriye atmaya başladı. "Hâlâ burada bir yerde olmalı. Geceleri yastığımın altında tutuyorum."

Ama orada değildi. Yatak takımını aradı ama bulamadı.

"Nerede olabilir? Yastıklara ateş değmediyse nasıl yanmış olabilir?"

Piers onun yanına geldi ve ellerini kollarına koydu. "Merak etme. Yorgun ve bitkinsin. Dinlenmek için aşağıya inin, ben onu arayacağım."

"Dinlenmeyeceğim. Onu bulana kadar dinlenemem."

Sandığın yanına gitti ve çekmeceleri açıp karıştırmaya başladı. Onu başka bir yere mi koymuştu? Bu aramadan bir şey çıkmayınca dolaba koştu ve elini pelerinlerinin ve pelerinlerinin ceplerine soktu.

Hiçbir şey.

Geceki çilenin yorgunluğu ve korkusu onu yakalamaya başlamıştı. Omuzlarına bir umutsuzluk yükü çöktüğünü hissetti.

Kendi kendine ağlamayacağını söyledi. Dün gece neler olabileceğini düşününce, kendi, annesinin, Parkhurst'lerin ve Piers'in sağlığıyla kurtulduğu için şanslıydı. Sadece bir parça kumaş ve kurdeleydi.

"İşte burada."

Arkasını döndü. Piers ocağın başında, şöminenin üzerindeki ferforje çıra kutusundan bir parça fanila çıkarıyordu.

"Sen bir meleksin." Charlotte onu yakalamak için koştu, parmaklarını tanıdık, rahatlatıcı yumuşaklığın üzerinde gezdirdi. Burnuna doğru kaldırdı. Duman kokusu bile yoktu. "O kadar yer varken nasıl oldu da çıra kutusuna girdi?"

"Fark eder mi?"

"Sanırım değil." Onu göğsüne bastırdı. "Zarar görmemiş olmasına sevindim. Yine de çok garip. Onu oraya koymayacağımı biliyorum ama yine de orası olması gereken en güvenli yerdi. Sanki biri bunu biliyormuş gibi..."

Sesi kesildi. Göğsünde bir düğüm oluştu.

Hem Charlotte'un yatak odasında yangın çıkarma yeteneğine hem de en değerli eşyasını ilk önce ele geçirme bilgisine sahip olabilecek tek bir kişi vardı.

Piers'a baktı. "Yangını sen çıkardın. Bunu sen yaptın."

Piers inkar etmeye çalışmadı. O da biliyor olabilirdi.

"Ben yatağında uyurken buraya geldin," dedi, gözlerini kırıştırarak odaya bakarken. "Eşyalarımı yere yığdın ve ateşe verdin."

"Onu kontrol altında tutmaya dikkat ettim. Hepsi yanıyordu, çok az alev vardı. Bu odanın dışına asla yayılmazdı."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Sen zeki bir kadınsın. Benim söylememe gerek yok."

Gözlerini ona dikti. "Keşfedilmemizi istedin. Uzun bir nişanlılık istediğimi biliyordun. Ve beni zorlamaya karar verdin."

Sessizliği itirafı yerine geçti.

"Seni piç kurusu." Kolunu pencereye doğru savurdu. "Dün gece o bahçede dehşet içinde durdum. Seni bir daha canlı görüp göremeyeceğimi bilmeden. Senin için Tanrı'ya dua ettim."

"O zaman zamanınızı boşa harcadınız. Gelecekte dualarını başkalarına saklasan daha iyi edersin."

"Bunu neden yaptın? Neden bana yalan söyledin?"

"Hadi ama Charlotte. Tanıştığımız gecedan beri sana yalan söylüyorum." "Eğer kariyerinden bahsediyorsan ..."

"Bundan çok daha fazlası var." Odanın karşı tarafına doğru yürüdü ve ikisine de yer açtı. "Başlamak için gizemli tuppurs. O gece kütüphanede olan Parkhurst'tü."

Kaşlarını çattı. "Leydi Parkhurst? Ama ... ama ipuçlarım vardı. Onlara uymuyor."

"Leydi Parkhurst değil. Sör Vernon. Tupper oydu. Tuppee'den hala emin değilim."

"Sir Vernon? Ama bu ona pek benzemiyor. Çok gelenekçi ve tek tutkusu spor yapmak. Bir metresi masanın üzerine fırlatıp ... ona homurdanacak bir adama hiç benzemiyor."

"Burada olmamın sebebi o. Para sızdırıyor. Kasabadan gizemli, habersiz seyahatler yapıyor. Bir metresi ya da öz çocuğu en olası açıklamaydı ama şantajı elemek zorundaydım."

"Yani bunu en başından beri biliyordun. Benimle evlenmeyi teklif etmeden önce bile."

"Şüphelenmişim, evet."

"Ve Sör Vernon da biliyordu. Başından beri. Düşüncesizliğinin cezasını bize çekti."

"Sırlar böyle işler. İnsanlar gerçeği saklamak için her şeyi yaparlar. Soruşturma girişimlerinize asla müsamaha göstermemeliydim. Ama bunu yapacağınızı hiç düşünmemiştim-"

"Bu işte iyi misin?"

Omuz silkti. "Seni hafife almışım. Bunu rahatlıkla itiraf edebilirim."

Arkasını döndü. "Buna inanamıyorum. Pencere kenarlarında gizleniyor, cehennemden gelen şeytani atlara biniyor, Delia ile kıtayı gezebilmek için Sör Vernon'un gözündeki itibarımı düzeltmek adına her şeyi riske atıyordum."

Şimdi de bana suçlunun Sör Vernon olduğunu ve tüm bunları bir hiç uğruna yaptığımı mı söylüyorsun?" Sesi öfke doluydu. "Bu benim için bir oyun değildi, Piers."

"Bu benim için de bir oyun değildi. Sir Vernon'ın patavatsızlıklarını araştırmak Kraliyet'e karşı görevimdi. Bu adama denizaşırı hassas bir görev verilecek."

"Yurtdışında nerede?"

"Avustralya."

Bir elini alnına götürdü. "Avustralya mı?"

"Onun konumundaki bir adama şantaj yapılma ihtimali varsa, İngiltere'nin çıkarları tehlikeye girer. Hayatlar tehlikeye girebilir."

"Ve sen de benimkini feda etmeye karar verdin." "Bu biraz fazla dramatik, Charlotte."

"Fazla değil. Dün gece bana bir arkadaşlığa ve yeniden kazanabileceğim saygı kırıntılarına mal oldu. Bana ihanet ettin. Böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum."

"Yapamaz mısınız? Sizce bir diplomat despotları topraklarını teslim etmeye nasıl ikna eder? İşgalci orduları nasıl geri çekilmeye zorlar?"

Bakışlarını yanmış halıya indirdi. "Onlara başka seçenek bırakmayarak."

"Tek seferde hallettim," dedi. "Seni korumak için gerekeni yaptım."

"Oh, lütfen. Sen kendini koruyordun. Bana paylaştığımız şeyin" -duvarı, yatağı, banyoyu işaret etti- "görev icabı olduğunu söyleyemezsin. Bu senin için çok gerçek, çok yoğun. Kalbine çok yakın. Seni sevdiğimi söyledim ve bu seni ölümüne korkuttu."

"Beni sevmiyorsun. Beni tanımıyorsun. Bunun yaptığım en kötü şeye yaklaştığını düşünüyorsan, hiçbir fikrin yok. Kendine küçük, güzel bir hikaye anlatıyorsun. Özümde onurlu bir adam olduğumu. Seni uyarmaya çalışıyordum, içimi açarsan karanlığı bulacaksın."

"Buna inanmayı reddediyorum. İçinde sevgi olduğunu biliyorum."

Ona doğru ilerledi. "İzinsiz girdim ve çaldım. Suçsuz insanların öldürülmesine neden olan sırları alıp sattım ve takaslara aracılık ettim. Kendi ellerimle kan döktüm ve hırpalanmış adamları ölüme terk ettim. yalnız."

"İngiltere savaştaydı," dedi. "İyi adamlar ağza alınmayacak şeyler yapmak zorundaydı."

Tanrı aşkına. Piers yüzünü ovuşturdu. "Sorun savaş değildi Charlotte. Ben buyum. Yedi yaşımdan beri hayatımdaki herkesi kandırdım."

"Bu pek de kanıt sayılmaz. Kim yedi yaşındayken yalan söylemez ki?"

"Bu tür bir yalan değil. Annemin ölümüyle ilgili gerçeği gizledim. Annemin ölümünü

herkes için. Onlarca yıldır."

Kaşları çatıldı. "Yani çok fazla afyon değildi."

"Oh, çok fazla afyon ruhu vardı. Ve bu bir kaza değildi. Kendi canına kıydı."

"Ama sen bir çocuktun. Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü ben oradaydım. Son nefesini vermeden hemen önce onu yatağında buldum. Son sözlerini duydum."

"Piers." Ona doğru bir adım attı.

Uzattığı eliyle onu durdurdu. Bu bir merhamet ricası değildi. Tam tersi.

"Kimsenin bunun bir intihar olduğunu bilmesine izin veremezdim. Özellikle de babamın. Gençtim ama bu kadarını anlayabiliyordum. Bunu aile mirası üzerinde bir leke olarak görürdü." Durakladı, uzaklara baktı. "Bu yüzden gerçeği sakladım. Şişe elinden kaymış, yere düşüp kırılmıştı. Dökülenleri temizledim, her cam parçasını topladım. Hepsini gölete taşıdım. ve onu bir taşla batırdı."

Suyun kenarında kümelenmiş sazlıkları hâlâ görebiliyor, botlarıyla ilerlerken onları kavradığını hissedebiliyordu. Öten kuşların sesini duyuyordu. Ve taşı derin, yeşilimsi suya attığında yolundan sıçrayan kurbağanın sesini.

"Kimseye tek kelime bile etmedim," dedi. "Öyle davranmak istedim Bulunduğunda sürpriz oldu. Sadece birkaç saat sürer diye düşünmüştüm. Düşünmediğim şey ise babamın bana bu haberi vermekte gecikebileceğiydi."

"Ne kadar gecikme?"

Yavaşça nefes aldı. "Aylar."

"Oh, hayır."

"Sanırım bunun çok büyük bir şok olacağını düşündü. Rafe anlamak için bile çok küçüktü. Tedavi için bir kaplıcaya gittiğini söyledi. Bir ya da iki haftada bir mektup yazdığını söyledi. Oğullarını özleyormuş ama tedavi işe yaramıyormuş. Sonunda, bana onun yenik düştüğünü söyledi. Onu ölürken buldum."

Mayıs ayında. Kışa kadar mezarını ziyarete götürülmedim. O zamana kadar üzüntümü o kadar uzun süre gizlemiştim ki. İstesem de gösteremezdim."

Sakladığı sadece keder değildi. Utançtı. Babasına yalan söylemenin, annesinin haklı yasını inkâr etmenin utancı.

Kalması için yeterli olamamanın utancı.

Bir annenin çocukları için yaşaması gerekirdi, öyle değil mi? Ama Piers ona devam etmesi için yeterli sebep vermemişti.

Dayanamıyorum. Buna dayanamam.

Acı dolu anılardan uzaklaştı. "O zamandan beri aldatmanın bana kolay geldiğini söylemek yeterli."

O berrak mavi gözleriyle ona baktı. "Olanlar için çok üzgünüm Piers. Bana gerçeği anlattığın için memnunum. Umarım bu konuda daha fazla konuşursun. Benimle, Rafe'le ya da başka biriyle. Ama bunun dün gece yaptıklarını nasıl mazur göstereceğini anlamıyorum."

"Mazeret sunmuyorum. Ya da özür dilemiyorum. Affedilmek istemiyorum. Yapılması gerekeni yaptım."

"Ne yapılması gerekiyordu?" Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Bana her seçeneğin parmaklarının ucunda olduğu güçlü bir adam olmakla ilgili o konuşmayı yaptın.

Gecenin bir yarısı iç çamaşırlarımı ateşe vermekten başka bir fikir bulamadığına inanmalı mıyım?"

Yanmış zemini işaret etti. "O iç çamaşırlılar bunu hak etti. Önce onlar bana saldırdı."

"Yüce Tanrım." Bir adım geri çekildi. "Tamamen kafayı mı yedin, yoksa kendini tiksindirici hale getirmeye mi çalışıyorsun, karar veremiyorum."

"Sen söyle." Yüzünün sol tarafını işaret etti. "Kaş kahininin her şeyi ortaya çıkardığını sanıyordum."

"Evet, şey. Kafanız o kadar kışınızdayken kaşınıza bakmak zor."

Çenesini sıkılaştırdı. "Artık bitti. Geri dönüşü yok. Bu gece ayrılıyoruz ve kısa süre sonra evleneceğiz. Başka seçeneğimiz yok."

"Oh, hala bir seçeneğim var. Sonuçlar değişmiş olsa bile, her zaman bir seçeneğim vardır. Eğer alternatiflerim sosyal yıkım ya da sevgisiz bir evlenirsem, mahvolmayı kabul ederim. En azından bu bana mutluluğu başka bir yerde bulma şansı verir."

Ellerini iki yana açtı. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Seninle evlenirsem ne elde edeceğimi bana basit bir şekilde anlatmanı istiyorum. Bana sevgi ve ortaklık mı öneriyorsun? Yoksa soğuk, zarif bir

atanmış hapishane?"

Derin bir iç çekti. "Charlotte. . ."

"Bana o bıkkın iç çekişini yapma. Bunun benim için önemli olduğunu biliyorsun. Senin ağzından, saygı, kahkaha ve bağlılık üzerine kurulu bir evliliğimiz olacağını duymak istiyorum. Ya beni buna inandırırsın. ya da bu evi yalnız bırakırım. Ya da senin yalnız bırakmana izin veririm. Birlikte gitmeyeceğiz, demek istediğim bu."

Görünüşe göre, acımasız bir müzakereci olabilen tek kişi o değildi.

Kollarını kavuşturdu. "Bekliyorum."

"Başından beri size bunu teklif edemeyeceğimi açıkça belirttim."

"*Aşk*, Piers. Tartıştığımız şey bu. Ve buna alışık olmadığını biliyorum. Bu kelimeyi telaffuz etmeye bile cesaret edemiyorsun."

"Kelimeler. Kelimeler anlamsızdır."

"Gah." Sanki havayı boğacakmış gibi bir hareket yaptı. "Kelimelerin amacı bir şey ifade etmektir! Kelimelerden ve anlamlarından başka hiçbir şeyi listelemeye adanmamış koca kitaplar var. Bunlara sözlük deniyor; belki bir tane görmüşsünüzdür."

Ona kuru bir bakış attı.

"Sadece bir kelime olabilir," dedi sakinleşerek. "Ama bunu duymak benim için çok şey ifade eder."

"Ülmatomları kabul etmiyorum. Kimseden. Ve dikkat dağıtıcı bağlılıkları göze alamam. Çocukluğumdan beri böyle açıklamalar yapmadım."

"Belki de sadece pratiğe ihtiyacın vardır." "Belki de büyümen gerekiyordur."

Sözler keskin ve yaralamaya yönelikti ve Piers hedefi vurduklarını hemen anladı.

"Bunu yapmayacağım," dedi sessizce. "Arkadaşımı çoktan kaybettim. İtibarımı geri kazanmam mümkün değil. Frances sayesinde dedikodular Londra'ya bizden daha hızlı ulaşacak. Charlotte ile kafiye olsun ya da olmasın, ne kadar aşağılık isim varsa hepsiyle anılacağım."

"Kimse buna cesaret edemez." Başka hiçbir şey olmasa bile, ona bunun sözünü verebilirdi. "Tabancamın namlusundan ya da kılıcımın ucundan kaçmak istiyorlarsa, hayır."

"Erkekler birbirlerini çağırabilir. Bu kadınlar arasındaki düşmanlık, Piers. Beni bundan koruyamazsın ve inan bana bir kadının dili çok keskin olabilir. Hanımlar beni yüzüme karşı kesecekler. Arkamı döndüğümde beni dilim dilim doğrayacaklar." Bir elini göğsüne bastırdı. "Buna dayanabilirim

Eğer beni sevdiğini bilseydim. Birlikte akşam yemeği partilerinin ve üremenin ötesine geçen bir hayatı paylaşıydık. Ama bu olmadan ..."

Kalbi burkuldu. "Charlotte."

"Yapamam," dedi. "Buna dayanamam." Odadan koşarak çıktı.

Ve işte oradaydı.

Dün geceki tüm tatlı sözleri. Savunmasını kırmaya yemin etti. Yıllarca, hatta on yıllarca çalışacağına. Çünkü onun bu çabaya değeceğini söylemişti.

Senden asla vazgeçmeyeceğim.

Ve yine de yapmıştı. Sadece bir gecesini almıştı. Onun gerçekte ne olduğuna ve neler yapabileceğine bir anlığına baktı ve safça verdiği sözler boşa gitti.

Tıpkı bildiği gibi.

Çünkü sonunda gerçeği görmüştü. Eğer duvarları aşarsa, adamın içinde karanlık ve boş bir alandan başka bir şey kalmayacaktı.

Bu çabaya değmezdi. Hiç değmezdi.

Bölüm Yirmi İki

Charlotte günü trans halinde geçirdi, uyuyamadı ya da birkaç yudum çaydan başka bir şey içemedi.

Hizmetçiler yeni belirlediği odasına geldiklerinde, onlara izin verdi. Yeni yıkanmış iç çamaşırlarını giydirdiler, pantolonunu sıkıca bağladılar ve mavi ipek elbisesini giymesine yardım ettiler. Onlar saçlarını gümüş bir kurdeleyle bağlayarak başının üstünde bukleler halinde örerken o kıpırdamadan oturuyordu.

Aynaya baktı.

Ah, Charlotte. Çok aptalca davrandın.

Başından beri, eşleşmelerinin tüm mantığa meydan okuduğu konusunda ısrar ediyordu.

Hiç kimse aralarındaki sınıf, eğitim ve deneyim uçurumunu fark edemezdi, çılgınca farklı kişiliklerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama yol boyunca bir yerlerde, dünyaya ne kadar mantıksız görünürse görünsün, eşleşmeleri en azından Charlotte için mükemmel bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Charlotte onu tedirgin ediyor, adamsa Charlotte'u kendine bağlıyordu. Birlikte, ayrı olduklarından daha fazlası olabilirlerdi.

Onun da aynı şeyi hissettiğini ummaya cesaret etmişti. Onun da kendisine aşık olduğunu. Bunu söylemek ona doğal gelmese bile, onun hayallerini desteklemeye, onu beklemeye, ona eşitiymiş gibi davranmaya istekli olması bunun doğru olduğunu kanıtlayacaktı.

Ama onu desteklemek yerine arabanın tekerleklerinin altına atmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Delia onunla konuşmuyordu. Ve yine de Annesi dün gece ona güç vermişti, bugün ondan tavsiye isteyemezdi. Charlotte cevabın ne olacağını biliyordu.

Tabii ki onunla evleneceksin. O bir markiz! Sinirlerime hiç saygınız yok mu?

Hizmetçi boynuna bir cameo gerdanlık bağlamayı bitirdiği sırada, biri kapıya hafifçe vurdu.

"Charlotte?" Kapı bir aralık açıldı. "Biziz."

O sesi tanıyordu. Kalbi yerinden fırladı ve kapıyı açmak için koştu. Kız kardeşleri kapının önünde duruyordu, yolculuktan tozlanmış ve buruşmuşlardı.

Charlotte'a melek gibi göründüler.

"Oh, bu harika. Burada olmana çok sevindim."

En büyük kız kardeşine sarıldı, sonra Minerva'ya döndü ve onu sıkıca kucakladı.

"Elbette buradayız." Minerva gözlüklerini düzeltti. "Colin bir partiye davet edildi. Gelmeyi ihmal edecek değil ya."

Colin davet edildi mi? Bu Piers'in işi olmalı. Parkhurst'lerden Colin'in ailesini davet etmelerini istemişti. Böylece nişanın ilanında hazır bulunacaklardı. Çok düşünceliydi.

"Bunu bir aile gezisi yapmaya karar verdik." Diana Minerva'ya baktı. "Bize ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

"İhtiyacım var. Sana umutsuzca ihtiyacım var." Charlotte onları odaya çekti. Hepsini yatağa yerleştirdi. "Kendimi zengin, yakışıklı, duygusuz bir markiyle nişanlanmış buldum galiba."

Diana gülümsedi. "Peki onun nesi var, tam olarak?"

"Annemin isteyeceği her şey olması dışında tabii," dedi Minerva.

Charlotte burnunu çekti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Minerva el değmemiş çay tepsisinden bir bisküvi kopardı. "Başlangıcı dene o zaman."

O da öyle yaptı. Onlara her şeyi anlattı. Daha doğrusu *neredeyse* her şeyi. Elbette Piers'in gizli işleriyle ilgili herhangi bir ipucu vermedi ve kıyafetlerin çıkarılmasıyla ilgili bölümler hakkında bilerek belirsiz davrandı. Kilitli oda ve Şeytani Kısırak Leydi olaylarını anlatırken Kız kardeşler güldü.

Dört bisküvi ve bir gözyaşı mendilinden sonra Charlotte nihayet sona geldi. "Ve sonra *bana* büyümem gerektiğini söyledi."

"O yapmadı," dedi Diana. Diana'nın şaşkınlık ve dehşet dolu soluğu Charlotte'a soğuk bir memnuniyet verdi.

"Çok içine kapanık, çok inatçı. Adam aşk hakkında en ufak bir şey bilmiyor."

Minerva gülümsedi. "Senin aksine mi?"

Ablaları birbirlerine baktılar. "Ne kadar da tatlı" bakışı.

Charlotte bunu çıldırtıcı buldu. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum. O dünyevi, eğitilmiş bir akran, ben ise genç ve deneyimsizim. Ama ne zaman duygu söz konusu olduğunda, ben fersah fersah öndeyim."

"Erkekler eğitilebilir," dedi Minerva. "Colin gibi en kötü huylu olanlar bile."

"Ve bunu söylediğim için beni bağışlarsanız," diye ekledi Diana, "sizin de öğrenmeniz gereken şeyler olabilir. Benim olduğunu biliyorum." Charlotte'un elini sıktı. "Onu seviyor musun?"

"Evet." İç çekti. "Ama ona bunu söyledim ve o yine de beni zorlamak için bana ihanet etti."

"İşte sorun da burada," dedi Minerva. "Ona onu sevdiğini *söyledin*. Bu *inandığı* anlamına gelmez. Büyük olasılıkla, çaresiz, dar görüşlü, kundakçı bir şekilde sizi sınamak istemiştir. Tıpkı bir erkek gibi."

"Belki de."

Eğer bu bir sınavsa, Charlotte sınavı geçememişti. En derin, en utanç verici sırrını açıklamıştı ve Charlotte bunu soğuk bir kayıtsızlıkla karşılamıştı. Onu bekleyeceğine, duvarlarını yıkacağına dair verdiği tüm sözlere rağmen ... çekip gitmişti.

"Bana değer verdiğini düşünüyorum. Kendi yolundan çekilebildiği zaman çok şefkatli ve tutkulu oluyor. Ama belki de çok gencim. Belki *de* çok hızlı. Eğer bu şekilde evlenirsek, yanlış nedenlerle evlenmiş oluruz."

"Doğru kişilerle kimin evlendiğini bilmek isterdim," dedi Minerva. "Colin'i neredeyse kaçıırıyordum ve o teslim olmadan önce neredeyse İskoçya'ya varmıştık."

"Aaron'la evlendikten sekiz ay sonra ikizlerin doğmasının da bir nedeni var," dedi Diana. "Bazen aşk yavaş yavaş ortaya çıkar. Ama çoğu zaman hayat onu aceleye getirir."

Charlotte biraz gülümsedi ve bu kalbini sıkkan düğümü hafifletti. Kız kardeşleri en iyi ilaçtı.

Yine de mendilinin kenarını karıştırdı. "Sadece korkuyorum."

"Neden korkuyorsun canım?"

"Anne olmanın."

İşte oradaydı, sonunda açıktaydı.

"Ben senin gibi bir bilgin değilim, Min. Ya da senin kadar sabırlı, Diana. Sevmeden evlenirsem, dünya hakkında çok az deneyimim olursa ve zamanımı meşgul edecek hiçbir şeyim olmazsa Sinir hastası, gülünç bir kadın olmamı ne engelleyecek?"

Minerva Diana'ya baktı ve yine o abla-kardeş bakışlarından birini paylaştılar. "Ona söylemeli miyiz?"

"Bence yapmalıyız," diye cevap verdi Diana.

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Anne *olacaksın*," dedi Minerva kesin bir ifadeyle. "Bu kaçınılmaz. Bebekler doğduktan sonra seçme şansın bile yok."

"Bu doğru." Diana içini çekti. "Asla yapmayacağıma, söylemeyeceğime yemin ettiğim her şey ..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Geçen gün Aaron'a sinirlerimi düşünmesini söyledim."

Minerva yataktan kalktı ve seyahat çantasına gitti. "Daha da kötüsü ne biliyor musun?" Çantaya uzandı ve kanıtını çıkardı. "Bir yelpaze taşımaya başladım."

"Ah canım." Charlotte güldü.

Diana ona gülümsedi. "Gerçek şu ki, bunu ancak şimdi tam olarak anlayabiliyoruz. Annem bizi seviyor ve kendi yanlış yönlendirilmiş yöntemiyle

Hayal edebileceği en iyi geleceği bize garanti etti."

"Biliyorum," dedi Charlotte. "Ve biz de ona kolay bir zaman yaşatmadık."

Minerva yatağa dönerek, "En azından kızlarımızın geleceğinin ne olabileceği konusunda bu kadar dar bir fikre sahip olmayacağız," dedi.

"Colin ve ben Ada'nın üniversite eğitimi için kenara para koymaya başladık bile."

"Üniversite mi? Ama kadınları kabul eden hiçbir üniversite yok."

"Henüz değil. Ama bunu değiştirmek için biraz zamanımız var, değil mi? İş o noktaya gelirse, kendimizinkini inşa ederiz."

"Peki ya Ada üniversiteye gitmek istemezse?"

Minerva gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Saçmalama. Elbette üniversiteye gitmek isteyecektir."

Charlotte'un zihninde Min'in Oxford'un kapılarına dayanıp kadınlar için bir üniversite talep ettiği ve Ada'nın birkaç adım ötede durup elinin tersiyle ittiği bir görüntü vardı.

Belki de Highwood kadınlarının her neslinin kaderinde kızları için bir utanç kaynağı olmak vardı. Eğer bu Charlotte'un başına gelirse, en azından yalnız olmayacaktı.

Minerva ona, "Bu markıyla evlenmek istemiyorsan, evlenmene gerek yok," diye güvence verdi. "Bizimle her zaman bir evin olacak. Her şey yoluna girdiğinde ve dedikodular unutulduğunda, yeniden başlayabilir, kendin için istediğin geleceğin peşinden gidebilirsin."

"Skandal ateş gibidir," diye ekledi Diana. "Sadece siz ona yakıt verdiğiniz sürece yanar."

"Aşkın da yakıtı ihtiyacı yok mu?"

O ve Piers bu ateşi bir ömür boyu yanar halde tutabilecekler miydi? Dün geceki olaylardan ve sabahki tartışmalarından sonra Charlotte emin değildi. Kömürleri tek başına taşıyacak kadar güçlü değildi. En azından birkaç tane tedarik etmesi gerekecekti.

Ama onu bu kadarıyla bile reddetmişti.

Diana onun dizini okşadı. "Minerva ve ben en iyisi gidip yıkanalım ve akşam için giyinelim. Sizi düşünmeniz için yalnız bırakalım."

Sir Vernon, Piers'ı balodan önce kütüphanesine, bir konyak içmeye davet etti.

Piers doğal olarak kabul etti. İroni dayanılmazdı. Suç mahalline geri dönüyorlardı.

"Dün gece arka bahçede yaşanan tatsızlık için çok üzgünüm. Ama sonunda her şey yoluna girdi, değil mi Granville?"

Piers'a bir konyak uzattı ve ardından o meşhur gıcırdayan masanın arkasına oturdu.

"Herhangi bir skandal konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi. "Kızlarım, yakın bir arkadaşlarının namusuna leke sürmemenin kendi çıkarları için en iyisi olduğunu bilirler."

Adamın cesareti.

Piers, Charlotte'un yaralanmasının tek sorumluluğunu üstlendi. Ama Sir Vernon Parkhurst iddia ettiği gibi dürüst ve namuslu bir adam olsaydı, Charlotte'u asla incitmezdi.

Tam da bu masanın üstünde zina yapmıştı. Düşüncesizliğini itiraf etmek için haftaları vardı ama bugüne kadar kızının arkadaşının bunun bedelini ödemesine izin verdi. Elbette bu Delia için de bir kayıptı.

Piers bir yudum konyak içti. Buraya cevapları bulmak için gönderilmişti. Sorulardan kaçmaktan yorulmuştu.

Gizliliği ve aramaları unutun. Açıkça soracaktı. "Sör Vernon, ne zamandır evlisiniz?"

Adam düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. "Bu Ağustos'ta üç yirmi yıl olacak sanırım?" Parmaklarıyla saydı. "Hayır, yirmi dört." Güldü. "Leydim sorarsa, size ilk seferinde doğru cevap verdim. Hem de hiç tereddüt etmeden."

"Tabii ki."

"Sayılarla aram pek iyi değildir ama tanıştığımız akşamlarla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Bir maskeli baloydu. Kedi gibi giyinmişti. Kuyruk

eteklerine iliştirilmiş, küçük sivri siyah kulaklar. Korsesinin kenarları kürklüydü." Bir kaşını kaldırdı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak çizmelerini masaya dayadı. "Ben bir avcıyım, Granville. Sonuna kadar sportmen bir adam. I

O anda Helena'nın bana güzel bir kovalamaca yaşatabileceğini biliyordum ama sonunda o benim olacaktı."

Ne hoş bir hikaye.

Piers sandalyesinde doğruldu. "Biz arkadaşız, değil mi?" "Kesinlikle öyle umuyorum."

"O halde kişisel bir soru sormama izin vereceğinizi umuyorum. Elbette cevabım çok gizli tutulacaktır."

Sir Vernon konyak bardağını davet için salladı.

"Dediğiniz gibi, siz sportmen bir adamsınız. Yirmi üç yıl boyunca hiç farklı bir av görmediniz mi? Kovalamaya kalkıştınız mı?"

Ev sahibinin sırtışı soldu. Botlarını yere bıraktı ve konyağını masanın üzerine koydu. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum, Granville. Gerçekten ne olduğunu soruyorum."

"Güzel." Bu her şeyi daha da kolaylaştıracaktı.

"Biz erkeğiz. Birbirimizi anlarız."

"Evet, sanırım var."

"O halde meselenin özüne inelim." Sir Vernon ona ciddiyetle baktı. "Korkmaya başladınız."

Şaşkına dönen Piers ne diyeceğini bilemedi. "I . . . Sen ..." "Bundan utanmana gerek yok, Granville. "Utanmana gerek yok, Granville. Ben. Evlilik arifesinde ben de aynı şeyi hissettim. Bir hata yaptığıma inanarak uykusuz bir gece geçirdim. Sabah olduğunda, papazın cüppesine hasta olacağımı düşündüm." Düşünceli bir şekilde masadaki kurutma kağıdına vurdu. "Ama sana Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyleyeceğim. Helena'mı o kilisenin koridorunda yürürken gördüğümde tüm şüphelerim yok oldu."

"Kayboldu mu?"

"Gitti." Adamın gözleri tereddütsüz ve ciddiydi. "O günden sonra başka bir kadına bakmadım. Dürüst olacağım. Ben bir erkeğim. *Baktım*. Ama hiçbir zaman huzursuz hissetmedim, hiçbir zaman yoldan çıkmaya kalkışmadım. Bunu hiç düşünmedim bile."

Piers adama baktı.

Çoğu insan son derece kötü yalancılardı. Söz konusu yalancı çok ama çok iyi değilse, bir doğruyu bir yalandan ayırmayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Ve Sir Vernon Parkhurst'ün doğruyu söylediğine ayaklarının tabanına kadar inanmazsa lanetlenirdi. Adam kendini karısına adamıştı.

Bu da Piers'in düşündüğünden daha az şey bildiği anlamına geliyordu.

Hiç mantıklı gelmedi. Kayıp para. Köhne sıra evlere ve taşra hanlarına yapılan garip yolculuklar. Bunun arkasında bir metres ya da gayrimeşru bir çocuk yoksa ne olabilirdi?

Görünüşe göre başka bir ajanın bunu öğrenmesi gerekecekti. Çünkü Piers ne yapacağını şaşırmıştı.

Sör Vernon sandalyesinden kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Granville'in sırtına okkalı bir tokat attı. "İyi olacaksın Granville. Damadın biraz şüphe duyması doğaldır ama bu seni yanıltmasın. Onun senin için yeterli olmayacağından gerçekten endişelenmiyorsun. Sen onun için yeterli olamayacağından endişeleniyorsun."

Piers içkisine uzandı ve kalanını tek bir yudumda içti.

"Asla yeterince iyi olamayacaksınız, biliyorsunuz," diye devam etti Sir Vernon kıkırdayarak. "Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, hanımlar yine de bizi sevmekte ısrar ediyorlar. Hatta bazen bu yüzden bizi daha çok sevdiklerini düşünüyorum."

Sir Vernon, Piers'in sırtına bir yumruk daha indirerek kütüphaneden çıktı ve Piers'i boş bir bardak, düşüncelerle çalkalanan bir zihin ve pişmanlık dolu bir kalple baş başa bıraktı.

Pencere kenarındaki koltuğa baktı. Charlotte'u göğsüne bastırıldığını ve onun gömleğine sarılıp gözyaşlarına boğulduğunu hatırladı. Kardeşiyle sohbet ederken onun gülümsemesini izlediğini hatırladı. Güneşli bir çayırda onunla seviştiğini düşündü.

Oliveview'i ve onun en üst çeyreğinde yer almayı düşündü.

Muhtemelen bugün bu sıralamada en altlara düşmüş, nadiren banyo yapan ahmakların hemen üzerinde bir yerlerde geziniyordu.

Kimi kandırıyordu? O da onların altına batmıştı.

Lanet olsun. Çok aptalca davrandı. Aptallığın da ötesinde. Güzel, tatlı huylu bir kadın yatağında çıplaktı ve onu sonsuza dek seveceğine yemin etmişti. Ve

uyuduğu anda, gidip kibritlerle oynamaya karar vermişti. Hepsi onun yanıldığını kanıtlamak için aptalca bir girişimdi.

Şimdi -herkes bir yana Sir Vernon Parkhurst sayesinde- sadece bir aptal değil, aynı zamanda bir eşek olduğu da açıktı.

Tabii ki Charlotte yanılıyordu.

Her kadın hatalıydı. Öyle olmak zorundaydılar, yoksa insanlık uzun zaman önce yok olurdu. Bir erkeğin kafasındaki en iğrenç düşünceleri duyabilselerdi, göğsünde gizlenen korkak karanlığı görebilselerdi ... erkeklere asla izin vermezlerdi onlara yakın bir yerde.

Ve büyük ihtimalle kadınlar için de aynısı geçerliydi. Charlotte Şüphesiz onun görmesini istemediği kusurları ya da güvensizlikleri vardı. Bu onun hislerinde en ufak bir değişiklik yaratmazdı. Onu mükemmel olduğu için sevmiyordu, Charlotte olduğu için seviyordu.

Aman

Tanrım.

Onu

seviyordu.

Onu

seviyordu.

Tabii ki anladı. Onu anlıyordu. Onu kaç kez itmiş olursa olsun, ona elini uzattı. Onun kalbine girmenin bir yolunu bulmuştu ve şimdi onu terk ederse, her zamankinden daha boş olacaktı.

Doğal olarak bunu odasını ateşe verdikten *sonra* fark edecekti. Ve onu birkaç kişinin önünde küçük düşürdükten sonra. Sonra da en iyi arkadaşının onu reddetmesine neden oldu. Hayallerini paramparça etmesine de üzüldüm.

Lanet olsun.

Piers ellerini masaya dayadı ve sandalyesinde geriye doğru iterek ayağa kalktı. O bir eylem adamıydı. Burada hiçbir şey yapmadan oturamazdı.

Haklı olarak havuz pisliği seviyesine düşmüştü. Bir şekilde Tırmalayarak ve tırnaklarıyla kazıyarak. Charlotte'tan af dileyecek, gerçek duygularını itiraf edecek.

Hayır, hayır. Adımları yanlış sıralamış.

Önce duyguların *olduğunu* kabul et.

O zaman ne olduklarını itiraf edin.

Onu tüm hayallerini gerçekleştireceğine ikna eder, karısı olması için yalvarırdı. Çiçekler de fena olmazdı. Tüm bunlar-

Saate baktı.

Beş saat. Aşağı yukarı. Küçük bir görev değildi ve riskler daha yüksek olamazdı. Büyük bir özür için ortamı hazırlamayı başarsa bile Charlotte'un bunu kabul edeceğinin garantisi yoktu. Onu sonsuza dek kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Kelepçelerini çekiştirerek düzleştirdi. Kraliyet'in üst düzey bir ajanı mıydı, değil miydi?

Tehlike onun yaşam sebebiydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Charlotte için bu çok tanıdık bir sahneydi.

Orkestra enstrümanlarını ısıttı, quadrille başladı ... ve o kendini bir kez daha bir duvar çiçeği olarak buldu. Delia orkestranın karşı köşesinde oturuyordu.

balo salonunda, ona doğru bakmayı reddederek.

En azından bu gece etrafında ailesi vardı. Annesi sohbet ediyordu. -Ya da daha çok Leydi Parkhurst ve arkadaşlarıyla övünüyorlardı. Ama Diana ve Aaron, Minerva ve Colin. . . hepsi Charlotte'a eşlik ediyordu.

"Benimle durmana gerek yok," dedi Charlotte. "Dans etmelisin." "Dans etmeyi pek sevmem," dedi Aaron.

"Ben de öyle," dedi Minerva.

Charlotte, nadiren hoşlanmadığı bir dansla ya da partnerle karşılaşmış olan Colin'e döndü.

"Gücümü vals için saklayacağım," dedi. "Biliyorsun, kırılmış yaşlı bir adam olmaya başladım. Gut hastalığına yakalanmış olabilirim."

Dudakları acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çok açık bir şekilde onu teselli etmeye çalışıyorlardı ve bunun için onları seviyordu.

Diana Charlotte'a yaklaşp kolunu tuttu ve güven verici bir hareketle sıktı. "Nişan ne zaman ilan edilecek?"

"Leydi Parkhurst gece yarısı yemeğinin sonuna kadar beklememizi istedi. Herkes tek bir yerde toplanacak. Sör Vernon kadeh kaldıracak." Minerva başını öne eğdi. "Ne yapacağınıza karar verdiniz mi-"

"Hayır," dedi Charlotte. "Henüz değil."

Piers'ı görmeyi bekliyordu. Onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ama henüz balo salonuna gelmemişti. Bu sefer onun peşinden gitmeyecekti.

Colin çenesini sertleştirdi. "Eğer yeterli gelmezse, Dawes ve ben onu dışarı çağıracağız. Değil mi Aaron?"

Aaron büyük demirci kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Kesinlikle."

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyardı Charlotte. "Lord Granville'in eli tabancaya yatkındır. Kardeşi de onun ikincisi olur."

Colin bunu düşündü. "Bu ağır siklet şampiyonu çıplak yumruk dövüşçüsü kardeş, değil mi?"

"Evet."

"Sadece, bilirsiniz, daha küçük, daha az şiddet yanlısı başka bir kardeşi olmadığını teyit ediyorum." Colin içkisinden bir yudum aldı. "Yine de yapardık tabii ki."

"Kesinlikle," dedi Aaron, bu konuda biraz önce olduğundan daha az kesin konuşuyordu.

"Kendimizi koruyabiliriz. Dawes kaslı biri, ben de bir iki kavgaya karıştım. Biz Spindle Cove'un en iyi milisleriydik, değil mi? Bilirsin, Bram'i saymazsak en iyisi. Ya da Thorne."

"Susanna," diye ekledi Minerva. "Sanırım Susanna da senin üstünde yer alıyordu."

Colin'in ağzı yana doğru çekildi. "Evet, bunu inkâr edemem. Ama biz de beceriksiz değiliz."

Charlotte, "Kesinlikle en iyi dörtte birlik dilimde," dedi.

Kalbi göğsünde sıkışmıştı. Piers nerede olabilirdi? Dansçı çiftlerin etrafına bakmak için iki yanına eğilerek odayı taradı. Koyu renk saçlı, uzun boylu bir adamla göz göze gelmesi onu birkaç adım sola itti.

Piers değildi.

Ama başka bir şey dikkatini çekti.

Arkasından yayılan bir parfüm kokusu.

Parfüm.

Gelincikler, vanilya ve siyah amber. Aklında hiç şüphe yoktu. Bu koku onu doğrudan kütüphanenin pencere kenarındaki koltuğuna götürdü; masa gıcırdarken ve sevgililer inlerken Piers'in kollarında gülmüştü.

Parfümün kaynağını ararken soğukkanlı görünmeye çalışarak olduğu yerde döndü. Yolu bir çift beyefendi tarafından kesilmişti; beyefendiler onun için içtenlikle ama çıldırtıcı bir yavaşlıkla ayrılmışlardı. değerli saniyeler. Balo salonunun kenarı boyunca ilerlemeye başladı ve sağlık durumuyla ilgili sorulara yol açmadan olabildiğince derin ve sık kokladı.

Sonra topuğu kaygan bir şeye takıldı ve ayağı neredeyse altından kayıyordu. Dönüp yere baktı. Katlanmış bir kâğıt parçası, damask ipek duvar kaplamasının işlemeli parkeyle buluştuğu gölgede duruyordu.

Charlotte onu almak için gizlice çömeldi. Elinde tutar tutmaz kokusunu aldı. Algıladığı parfümlü bir insan değil, parfümlü bir notaydı.

Nabzı kulaklarında çınladı ve notu eldivenli elinin içine sakladı.

Burada açmaya cesaret edemedi.

Tek kelime açıklama yapmak için durmadan balo salonundan çıktı ve doğruca üst kattaki yatak odasına yöneldi. Kapıyı arkasından kilitledi ve titreyen parmaklarıyla kâğıdı açmadan önce küçük bir lamba yaktı.

Notta sadece süslü bir yazıyla yazılmış basit, dört satırlık bir şiir vardı. Ne olduğunu anlamak için lambaya yaklaştırdı.

*Gerçek Aşk'ın yandığı yerde Arzu, Aşk'ın saf
alevidir; Dünyevi çerçevemizin refleksidir,
Bu, anlamını daha asil bir parçadan alır, Ve
ancak kalbin dilini tercüme eder.*

-S. T. Coleridge

Yeterince güzel bir mısra, ama tamamen yararsız. Selamlama yok, imza yok. Kalbi hayal kırıklığıyla söndü. Kâğıdın arka yüzünü çevirip dikkatle inceledi. Orada da bir şey yoktu.

Sonra ayete geri döndü. Yüksek sesle, yavaşça okumaya karar verdi. Belki de içinde bir çeşit mesaj vardı.

"Gerçek Aşk'ın yandığı yerde Arzu, Aşk'ın saf alevidir," diye yüksek sesle okudu. "O bizim dünyevi refleksimizdir-"

Durdu ve gözlerini kırptırdı. Şimdi bir şeyler görüyordu. Şiirin satırları arasında kelimelerin dans ettiğine yemin edebilirdi.

Kâğıdı lambaya yaklaştırdı, doğrudan alevin üzerine koydu. O izlerken, kâğıdın boş bir alanında bir kelime belirdi ve her seferinde bir harf koyulaşarak sepya rengine dönüştü.

l-a-t-e

Geç oldu.

Görünmez mürekkep!

Şiirin satırları arasına gizlenmiş bir mesaj vardı.

Neşelenen Charlotte, saç fırçaları ve maşayı bulana kadar tuvalet masasının üzerindeki kurdeleleri karıştırdı. Kâğıdı alevin üzerinde tutmak için bu maşayı kullandı ve sanki bir dilim ekmeği kızartıyormuş gibi ısının her köşesine temas etmesine izin verdi. Bu alıştırmaların sıkıcılığı sabrının sınırlarını zorluyordu ama kâğıdın alev almasına izin verme riskini göze alamadı.

Sonunda kâğıdın her santimini ısıttığında, notu masanın düz yüzeyinde düzeltti. Görünmez mesaj okunuyordu:

*Bayanlar önümüzdeki Salı günü buluşacak.
Lütfen konserveleri ve çörekleri getirin Her
ikisi de öğle yemeğinde zorunludur Son
zamanların böyle nemli geceleri.*

Crumpets?

Crumpets ve nem.

Bu gizemli bir mesajdı. Görünmez mürekkeple yazılacak ve zengin kokularla parfümlenecek onca önemsiz, saçma satır arasından.

Bu gizemli aşıklar her kimse, Charlotte ikisinden de rahatsızdı. Öğle yemeği, gerçekten.

Gözlerini ovuşturdu ve tekrar okudu. Sonra kâğıdı bir kez daha alevin üzerinde gezdirdi. Yeni bir şey görünmüyordu.

Belki de bir çeşit şifreydi? Geriye doğru okumayı, her ikinci kelimeyi, her üçüncü ya da dördüncü harfi okumayı denedi... bu yöntemlerin hiçbiri anlaşılabilir bir mesaj vermedi.

Tam buruşturup tiksintiyle ateşe atmak üzereydi ki, hiç beklemediği bir yerde küçük bir sepya çizgisi fark etti. Daha önce bunu görünmez bir mürekkep damlası olarak görmezden gelmişti ama şimdi şiirin bir kelimesinin tam altında ortalanmış olduğunu fark etti:

"Çerçeve."

Parmağının ucuyla kâğıdı gözden kaçmış başka küçük işaretler var mı diye taradı. Bir çizgi daha buldu; bu seferki kelimenin hemen altındaydı "Kalp."

Çerçeve ve kalp.

Kalp ve çerçeve.

Bir önseziyle, bir kağıt parçası buldu, onu kağıdın boyutuna uyacak şekilde kııptı.

Notu ortadan ikiye katladı ve bir çakıyla keserek ortasından kalp şeklinde bir parça çıkardı. Sonra geçici sevgililer gününü notun üzerine koydu ve ortalanmış gibi görünene kadar kaydıldı.

Çerçeve, gizli mesajın neredeyse tamamını engelledi. Hala görülebilen kısımlarda şunlar yazıyordu:

*orta
saatlerde
konservatuvar
da
toplanacaktır*

gece

"Oh, Tanrım." Sandalyesinden kalktı ve şaşkınlık içinde geriye sıçradı. "I . . . Ben yaptım. İşte bu kadar. "Gece yarısı kış bahçesinde buluşacağız. " Yüksek sesle güldü. "Ben, Charlotte Highwood, gizli bir mesajın şifresini çözdüm ve

hepsini tek başıma yaptım. Al bakalım, Ajan Brandon."

Şimdi dans etmek istiyordu. Ama zaman yoktu. Birisi gece yarısı konservatuvara gizli bir aşığın gelmesini bekliyordu ve Charlotte yıllardır bunun için çalışıyordu. Saat yaklaşıyor olmalıydı.

Şöminedeki saati kontrol etti.

Oh, hayır. Beş dakika

geçmişti!

Charlotte aşağıya koştu.

Sürünerek kış bahçesinin kapısına gitti ve içeri girmeden önce sessizce açtı. İçerisi binlerce çiçeğin buğulu kokusuyla doluydu. Cam pencereler buğulanmıştı.

Kapalı bahçenin uzak bir köşesinden zayıf, titrek bir ışık yayılıyordu.

Karo döşeli zeminde gül yapraklarından oluşan bir iz kış bahçesine doğru ilerledi, sonra on adım kadar ilerideki bir dönemeçte kayboldu. Parfüm, şiir, gül yaprakları . . . ? Bu aşık her kimse, gerçekten romantik biriydi.

Durakladı, aniden tereddüt etti.

Bu yolun sonunda kimi beklediğinin bir önemi var mıydı? İtibarını kurtarmak için artık çok geçti ve bu Piers'la yaşadığı ikilemi değiştirmeyecekti. Ama Delia'nın dostluğunu yeniden kazanabilirse bunun anlamı çok büyük olacaktır. Delia'yı bulmak Aşıklar onun gururu için de çok şey ifade ederdi. Toplumun standartlarına göre başarılı sayılmazdı. Bu, hepsine yanıldıklarını kanıtlamak için bir fırsattı.

Ne olursa olsun, buraya kadar gelmişti. Son birkaç adımı atmazsa bu gizem sonsuza dek peşini bırakmayacaktı.

Kırmızı, kadifemsi yaprakların izini takip ederken nefesini tuttu. Köşeyi döndüğünde kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Seranın güzel kokulu sisi, karanlık, uzun bir figürü ortaya çıkarmak için ayrıldı. Orada, yapraklı, mum ışığıyla aydınlatılmış bir oyukta duran
"Piers?"

Zarif bir selam verdi. "İyi akşamlar, Charlotte."

"Ne yapıyorsun burada? Sen de mi bir not buldun?" Etrafına bakındı.
"Zaten burada mıydılar? Onları gördün mü?"

"Kimi gördüm mü?"

"Gizemli aşıklar! Ya da Tupper's, ya da her neyse. Balo salonunda parfümlü bir not buldum, şifreli. Neredeyse çok geç olana kadar çözmem uzun zaman aldı ve sonra aceleyle aşağı indim-"

Konuşurken sahnenin daha fazla ayrıntısına dikkat etti. Pirinç şamdan balmumu mumu ile donatılmıştır. Gümüş şampanya şişesi Buz kovası. Piknik sepeti.

Piers'in yüzündeki sinsi gülümseme.

"O sendin." Bir elini alnına götürdü. "Notu sen bıraktın. Benim için."

"Gül yaprakları Ridley'in fikriydi." Gül yaprakları Ridley'in fikriydi. şampanya ve mantarını patlattı. "Araştırma çalışman hoşuna gitti mi?" "Beni kandırdın."

"Hayır, yapmadım. Buradasın, değil mi? Demek ki hiç de kandırılmamışsın." Ona bir kadeh şampanya uzattı ve elindeki kâğıda başıyla işaret etti. "Bu mesaj, General Benedict Arnold'un Amerikan kolonicilerinin isyanı sırasında istihbarat göndermek için kullandığı yöntemlerin aşağı yukarı aynısını kullanıyordu. Siz deşifre ettiniz. Aferin sana." Kadehini ona doğru kaldırdı, sonra da içti.

Evet. Deşifre etmişti, değil mi?

Şampanyasından hak ettiği bir yudum aldı. "Gördün mü, sana casus olabileceğimi söylemiştim."

"Belki de. Ama başarılı olmak için biraz çalışman gerekecek. Arnold yakalandı, biliyorsun." Piknik sepetinden yarısı yenmiş bir sandviç aldı ve eliyle işaret etti. "Akşam yemeği getirdim. Limonlu tartlar var."

Tatlılar ve sandviçlerle dolu sepete baktı. "Beni kandırdın ve Pikniğe bensiz başladınız. Hangisinin daha büyük bir suç olduğunu bilmiyorum."

"Bunu çözmenin ne kadar zaman alacağından emin değildim."

Adamın elinden yarısı yenmiş sandviçi aldı. "Bu her şeyi çözer. Benden şüphe ettiğin için kesinlikle sana çok kızgıyım." Büyük bir ısırık aldı.

"Bir dahaki sefere, bunu daha zorlu bir hale getireceğim."

Bir dahaki sefere mi?

Alay etmesine rağmen bakışlarında gurur okunuyordu. Kendisinden ve Charlotte'tan oldukça memnundu.

Üstelik eğleniyordu. O da eğleniyordu.

İkisini, gözlerden uzak, karanlık malikanesinde gece geç saatlerde gizemli hazine avlarında birbirlerine yol gösterirken hayal etti, Sonunda romantik bir sahne bekliyor.

Böyle bir hayatları olabilir miydi? Oyunculuk, baştan çıkarma ve biraz da gizem üzerine kurulu bir hayat? Bu düşünce kalbini ısıttı. Ama her şey onun da bu sıcaklığı hissedip hissetmediğine bağlıydı.

"Seni seviyorum Charlotte."

Sandviçini ısıtırken neredeyse boğuluyordu.

"Şimdi mi?" diye itiraz etti bir lokma ekmek ve dilimlenmiş salatalığın arasından. Yutkundu. "Bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun? Sandviçimi bitirene kadar bekleyemedin mi?"

"Hayır. Planlamıştım ama yapamadım."

"Umarım bunu en azından bir kez daha söylemek istiyorsundur." "Elbette istiyorum, sevgilim."

Sevgilim. Ona böyle seslenmesine bayılıyordu. Adamın derin, aristokrat sesinde, kulağa eşit derecede cazibeli ve sevecen geliyordu, alttan alta bir tehlike akıyordu.

Şampanyasını bir kenara bıraktıktan sonra yavaş ve kararlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. Ama bu gece muhteşem görünüyordu. Düzgün tıraş olmuş, beyaz yelek ve kravatla siyah bir frak giymiş. Mükemmel.

Ellerini kızın kollarına koyarak onu nazikçe okşadı. "Bu gece olağanüstü güzelsin. Bundan daha önce bahsetmiş miydin?"

Başını salladı, kendine rağmen heyecanlanmıştı. "Dürüstçe söylemek isterim ki dalkavuklukla hiçbir yere varamazsınız."

"Bu beni yeterince uzağa götürmeyecek, biliyorum. Sana iltifattan fazlasını borçluyum. Çok özür dilemelisiniz."

Evet. Bu konuda tartışmaya girmezdi.

"Sen zehirlendikten sonra, kendime her şeyin kontrolünü ele geçirerek seni koruyacağımı söyledim. Ama haklıydın. Koruduğum tek kişi kendimdim. Seni kaybetme düşüncesi beni mahvetti. Aklımda seni korumaktan, geri dönülmez bir şekilde benim yapmaktan başka bir düşünce yoktu. Ne tür bir kötülük gerekirse gereksin."

"Seni terk edebileceğimden nasıl endişelenirsin? Paylaştığımız onca şeyden sonra? Seni sevdiğimi söyledim Piers."

"Bunu nasıl açıklayabilirim?" Durakladı. "Yeterli olabileceğini düşünmedim. Yeterli olacağımı düşünmedim."

Ne?

Bu güzel, güçlü, sadık adam yeterli olamayacağından mı endişeleniyordu? Charlotte bunun saçmalığına gülebilirdi ama bunun yerine gözünün kenarından bir damla yaş aktı.

Gözlerini kırptırdı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Geçmiş tecrübeler. Anneler çocuklarından zevk alırlar, öyle derler. Benimki etrafta kalmak için yeterli zevki bulamadı. İlk nişanım, nişanım beklemekten bıkınca sona erdi." Omuz silkti. "Kadınları bir ömre değdiğime ikna etmekte pek başarılı olamadım."

Kollarını onun boynuna doladı. "Sen benim için fazlasıyla yeterlisin."

"Beni basmakalıp sözlerle beslemek zorunda değilsin. Beni tanımak zor, sevmek daha da zor."

"Ama artık zihnimin nasıl çalıştığını anlamış olmalısın. Bu seni daha cazip kılıyor. Senin için bundan çok daha fazlası olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

yüzeyde görünüyor. Ve bir kısmı saf zeka olsa da, bir kısmı da karanlık ve dolambaçlı. Sen bir bulmacasın. Çözülmesi yıllar alacak bir bulmaca ve benim ne kadar inatçı olduğumu bilirsin. Vazgeçecek biri değilim."

Kollarını onun beline doladı ve alnını onunkine bastırdı. "Söz ver bana."

"Sana söz veriyorum." Gözlerini kapattı. "Sana bundan şüphe etmen için sebep verdiğim için özür dilerim. Bir daha asla vermeyeceğim."

"Sana asla sebep vermeyeceğim."

Başını kaldırdı. "Biliyor musun, hala bir daha söylemedin."

Ona şampanya tadında tatlı, yavaş bir öpücük verdi. "Oliveview." Kız şakacı bir protestoyla hırladı.

"Alay etmek, alay etmek." Onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum Charlotte. Bir şekilde kalbimin içinde çalıştın, orada patladın ve onu düzensiz bir karmakarışık bıraktın. Seni hak ettiğin kadar sevmek için yeterince bir araya getirebildim mi bilmiyorum. Ama sana yemin ederim, yaşadığım sürece seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Deniyorum."

"Çok daha iyi, teşekkür ederim." Adamın kollarında sallanıyor, kendisine ait olan bu adama bakıyordu. "Harika vakit geçireceğiz. Kıtada dolaşıp, sırlar çalacağız..."

Başını iki yana salladı. "Sana veremeyeceğim tek şey bu. Seni ve Delia'yı kıtayı gezmeye gönderebilirim. Seni istediğin kadar beklerim. Ama

İşim en azından tarafsız görünmeyi gerektiriyor. Aksi halde çok tehlikeli olur. Bana zarar vermek isteyen biri en kısa yolun senden geçtiğini bilir."

"Anlıyorum," dedi hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. "İnsanların içindeyken mesafeli ya da duygusuz görünmenden şikâyet etmeyeceğim. I . . . Sadece kendimi gizli çalışıyormuşum gibi düşüneceğim."

"Hayır, sevgilim. Bunu riske atamam. Bu yüzden hemen istifa etmek istiyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

"İstifa mı?" Charlotte'un yüzü düştü. Onu çaresiz bırakarak kucağından çekildi.

"Evet," dedi. "Yapmalıyım. Mümkün olan en kısa sürede."

"Piers, yapamazsın. Bundan vazgeçemezsin. Kraliyet'in sana, senin de işine ihtiyacın var. Seni aksiyon anlarında gördüm. İşte o zaman gerçekten canlanıyorsun."

Onun yanağına dokundu. "Seninle canlanıyorum."

"Ama meydan okuma, tehlike. Bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

"Oh, ikisinden de vazgeçmiyorum." Gülümsedi. "Aşk, şimdiye kadar hissettiğim en tehlikeli şey. Seninle evlenmek bir uçurumdan atlamak gibi olacak. Seni hak etme yeteneğime, uçma yeteneğime duyduğum güven kadar güveniyorum."

"Bence sen her şeyi yapabilirsin. Uçmak da dahil."

"Gerçek şu ki... sen hayatıma girdiğinden beri becerilerim düşüşe geçti. Görevimde kalmak sorumsuzluk olur. İçgüdülerim köreldi. Açık tehlike işaretlerini kaçırdım. Görevimi tamamlamaya ilk geldiğim günden daha yakın değilim ve her türlü yeteneğimi kaybettim. yalancı şahitlik." Onun güzel yüzünü inceledi. "Neden senden hiçbir şey saklayamıyor gibiyim?"

"Çünkü istemiyorsun."

Kaşlarını çattı. Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu.

Onun soğukkanlılığını ve savunmasını çoktan yok etmişti. Belki şimdi de beynini uyuşturmuştu.

"Bana yalan söylemek *istemiyorsun*," diye tekrarladı. "Sanırım tüm sırlarını birine anlatmak için can atıyordun. Her ne sebeple olursa olsun, beni seçtin."

Bir an için buğulanmış pencereye baktı ve düşündü. Haklı olabilir miydi?

Belki de içindeki derin, içgüdüsel bir parça paylaştıkları bu yakınlığı hemen fark etmişti. Belki de ona karşı açık olabileceğini sezmişti. Kalbinin etrafındaki duvarlarda bir çatlak oluştuğunda

suçluluk ya da melankoli . . . Charlotte batmayacak kadar neşeli, boğulmayacak kadar inatçı olacaktı.

Eğer öyleyse, çok ironikti.

Son iki haftayı neredeyse panik içinde geçirmiş, gücünü kaybetmekten korkmuştu. Belki de boşuna endişelenmişti ve içgüdüleri her zamankinden daha iyi işliyordu.

Belki de oyununun zirvesindeydi.

"Ama Sir Vernon'un canını sıkan şeyin ne olduğu konusunda hâlâ en ufak bir fikrim yok," dedi. "Bir *ilişkisi* olduğundan ve metresinin keşişlik olayıyla sizi korkutmaya çalıştığından o kadar emindim ki. Ama bu öğleden sonra adamın kendini karısına adadığına ikna oldum."

"Ve listemdeki kadınların hiçbiri ipuçlarına uymuyordu. Tutarlı bile değillerdi. Kızıl saçlı mı yoksa siyah saçlı mı? Kahvaltıyı getiren hizmetçi mi yoksa zengin parfümleri satın alan bir kadın mı?" Konsantrasyon içinde kaşlarını çatı. "Sanki aynı kişi olamazmış gibi."

Piers hareketsiz kaldı. Aklının bir köşesinde bir şey kıvılcımlandı. Bir teori.

Sonra bir anı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde varsayım, sonuca dönüştü.

"Charlotte." Onu omuzlarından tuttu ve doyasıya öptü. "Sen bir harikası."

"Ne demek istiyorsun? Tek söylediğim aynı şey olamazdı ..."

Aynı farkındalığın onun gözlerinde de belirmesini izledi.

"Hayır," dedi. "Öyle olduğunu düşünmüyorsun-"

"Öyle olmalı. Her şey uyuyor, değil mi? Para, seyahatler, birbirini tutmayan ipuçları ... gerçeği itiraf etmemesinin nedeni."

"Öyle." Onun göğsüne vurdu. "Sana onların gizemli aşıklar olduğunu *söylemiştim*, tupperts değil. Kabul et, haklıydım."

"Pekala, haklıymışsın."

Sırıttı. "Ben de bunu unutmana asla izin vermeyeceğim."

Piers başka türlüünü istemezdi. Her zaman onun alaycılığına karşı iyimser, sessizliğine karşı kahkaha, düzenine karşı kaos, soğukluğuna karşı sıcaklık olarak kalmalıydı. Kalpleri bir şekilde ortada buluşacaktı.

"Onlara bildiğimizi söyleyecek miyiz?" diye sordu.

"Amaç ne olabilir ki?" Kapıya doğru baktı. "Her an nişanlandığımızı açıklayabiliriz. Tabii eğer nişanlıysak. Tahmin etmek istemem, eğer siz-"

"Aman Tanrım." Elini onun elinin içine koydu ve onu kapıya doğru çekti. "Elbette öyleyiz. Yine başlamayalım."

Piers bu soruyu sonsuza dek arkalarında bıraktıkları için son derece memnundu. Kış bahçesinden çıktılar ve el ele koridora doğru koşular, yemek odasına doğru gidiyordu. Piers önden gitti, kapı aralıklarından geçerek ve dönemeçleri aşarak ilerledi.

Giriş holünün yarısına gelmişlerdi ki ayak bileği bir şeye takıldı. İnce bir ip, odanın her tarafına uzanıyordu.

Charlotte'u da yanında götürmemek için elini hemen bırakmayı akıl etti. Talihsiz düşüşünü nazik bir yuvarlanma ve toparlanma hareketine dönüştürmeyi umarak önce omuzları üzerinde yere doğru tökezledi. Ama parke taşına çarptığı anda, yukarıdan düşen bir şey tarafından boğuldu.

Bir ağ. Dügümlü ipten yapılmış ağır bir ağ.

"Oho! Şimdi yakaladım seni."

Piers usulca inledi. Bu sesi tanıyordu.

Edmund.

Lanet olsun. Bu yeni bir alçaklıktı. Sekiz yaşında bir çocuk tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Piers ağı fırlatabilmek için sırt üstü manevra yapmaya çalıştı. "Şimdi, Edmund. Bunu bir beyefendi gibi tartışalım."

Edmund kollarını kavuşturdu ve kıcını Piers'in karnının üzerine koyarak onu yere yapıştırdı.

"Seni korkunç çocuk." Charlotte Edmund'un kolunu çekiştirdi. "Bırak onu." Piers ona, "Onu çok fazla incitme," dedi. "Dışişleri Bakanlığı ona on yıl içinde bir görev teklif ediyorum."

"KATİL! CİNAYET! CİNAYET!"

Delia aceleyle salona girdi. "Edmund! Ne yapıyorsun? Lord Granville'i hemen serbest bırak."

"Yargıç gelene kadar olmaz. Suçlamalarla karşı karşıya kalacak. Cinayetten."

Konuklar yemek odasından içeri süzölmeye başladı, yaygaradan etkilenmişlerdi. Hizmetçiler de.

Harika.

"Bu mümkün bile değil," dedi Charlotte. "Cinayet olması için bir kurban olması gerekir. Kimse ölmedi."

"Bir cinayete *teşebbüs* etti." Edmund sertçe cevap verdi. "Bayan Highwood'u bir iple boğmaya çalıştı. Buradaki ilk gecesinde, kütüphanede."

Toplantıda bir mırıltı yükseldi.

"Edmund, saçmalama," dedi Delia. "Yanılmış olmalısın." "Hayır, yanılmadım. Her şeyi duydum."

"Delia, lütfen dinle," diye fısıldadı Charlotte. "Sana anlatmaya çalışıyordum."

Balo gecesi bir yanlış anlaşılma oldu."

"Önce," diye açıkladı Edmund, dinleyicilerin ilgisinden memnun bir şekilde, "bir gıcırtı duydum. *Eee-eee-eee-eee*. Sonra ..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı.

"Çığlıklar."

Salonda sessizlik hakimdi. İnsan kalabalığı çocuğun her iğrenç sözüne kilitlenmişti.

"Ve son olarak," dedi Edmund, "Şeytan'ın inlemesine benzer bir ses duyuldu. Bunun gibi: *Grrrrrraaa-*"

"Grrrrrrrraaaagh."

"İşte bu!" Edmund Piers'in göğsünde zıpladı. "Gördün mü? O yaptı."

"Edmund, az önceki Lord Granville değildi," dedi Delia. "O ses dolaptan geldi."

"Dolaptan mı?"

Salondaki herkes sessizliğe gömüldü.

Dolap kapısının arkasından rahatsız edici derecede tanıdık bir dizi ses yükseldi.

Güm. Güm. Güm.

Piers iyi tarafından bakmaya çalıştı. Çılgınca ritme bakılırsa, en azından bu sefer aşıklar iyi gidiyordu.

Güm.

"Oh!"

Güm.

"Urnph."

Güm güm güm.

Ve son bir tane:

"Grrrrraaaaaagh."

Gürültüler merhametli bir şekilde sona erdikten sonra Edmund ayağa fırladı ve Piers'i kendini çözmesi için serbest bıraktı.

Yumrukları hazır olan çocuk dolap kapısına doğru hücum etmeye başladı.

Piers onu ceketinin arkasından yakaladı. "Bunu yapmak istemezsin."

"Bırak beni!" dedi havayı yumruklayarak.

"Bayan Delia," dedi Piers alçak bir sesle, "lütfen kardeşinizi yukarı, ocuk odasına götürün. şimdi."

Charlotte, Delia'nın boştaki elini tutarak, "Evet," diye onayladı. "Aslına bakarsan hepimiz salonu terk edelim. Ve elimizi çabuk turalım."

"Ama katil!" Edmund bağırdı. Artık çok geçti.

Dolabın kapısı açıldı ve saçları dağınık, giysileri yamuk yumuk, kırmızı yüzlü, nefes nefese bir çift sevgili dışarı fırladı.

Charlotte Edmund'un görüş alanını kapatmaya çalıştı ama Edmund onun elinden kurtuldu. Yuvarlak, çocuksu yüzünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Baba?" diye sordu küçük bir sesle. "Anneme ne yapıyordun?"

Dakikalar sonra Charlotte boş salonda oturmuş, Sr Vernon ve Leydi Parkhurst'n kendilerine çeki düzen vermesini beklerken boş boş ellerine bakıyordu.

"Bir şeyin farkına vardım," dedi Piers'e. "ocuklarımıza nasıl tanıştığımızı asla ama asla anlatamayacağız."

"İkna edici bir hikye buluruz," diye cevap verdi. "Bu konuda biraz deneyimim var."

"Sanırım biliyorsun." Başını kaldırıp tavana baktı. "En azından şimdi Delia ona ihanet etmediğime inanıyor. Benimle tekrar konuşmaya başlayacaktır."

En iyi arkadaşıyla bu konuda uzun uzun gülmek için sabırsızlanıyordu. İdeal olanı, bolca şeri içmektir. Anlatacak çok şey vardı.

"Zavallı şey," dedi. "Muhtemelen yukarıda Edmund'la şeftaliler ve patlıcanlar hakkında konuşuyordur."

Piers başını ne eğdi. "Bu patlıcan meselesi de neyin nesi?"

Charlotte açıklama yapamadan Sir Vernon ve Leydi Parkhurst salona girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Piers koltuktan kalktı ve kendi koltuğuna oturmadan önce Leydi Parkhurst'n bir sandalyeye yerleşmesini bekledi. Her zamanki gibi bir beyefendi, bu kadar tuhaf bir durumda bile.

"İlk kez bir maskeli baloda tanıştık," diye söze başladı Leydi Parkhurst. "Sanırım o zaman başladı."

Sir Vernon söze girdi, her zamanki gibi girişkendi. "Ben sportmen bir adamım. Elimde değil. Av için yaşıyorum, iyi bir kovalamaca için."

"Ve takip edilmekten
hoşlanıyorum." "Kanımı
hızlandırıyor."

Karısı kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Yani biz ... roller oynuyoruz.

Yıllar boyunca,

daha ayrıntılı hale geldiler. Vernon bana para dolu bir çanta verdi ve ben de onu yeni bir kimlik yaratmak için kullandım. Yeni bir isim. Yeni elbiseler. Peruklar, mücevherler, hatta hizmetçiler. Ona karakterin sesiyle bir mektup yazıyorum, beni ne zaman ve nerede bulacağını söylüyorum ve sonra ..."

"Ve sonra birbirinizin arkadaşlığından keyif alıyorsunuz," diye bitirdi Piers.

Teşekkür ederim, diye sessizce cevap verdi Charlotte. Bunun ötesinde, ayrıntılara girmeye hiç niyeti yoktu.

Leydi Parkhurst devam etti, "Bazen bir centilmen ve hafif etekli ya da bir handa mahsur kalmış yolcular. Gizli bir ilişki yaşayan aşıklar ..."

"Uşak ve oda hizmetçisi," diye ekledi

Charlotte. "O da var."

"Demek o sabah kahvaltı tepsisini odama getiren sendin," dedi Charlotte. "Üzerinde hizmetçi kostümü ve peruk vardı."

"Evet," diye itiraf etti Leydi Parkhurst. "Ve keşişlik için çok üzgünüm, canım. O bir kazaydı ve benim hatam değildi." Kocasına keskin bir bakış fırlattı. "Bunu 'uşak' yaptı. Çiçeği irisle karıştırmış."

"Çiçekler hakkında ne bilirim ki? Mor ve güzeldi." "Onu öldürebilirdi, Vernon."

"Ama öyle olmadı, değil mi?" Sir Vernon Charlotte'u işaret etti. "Ona bir bakın. Artık yeterince iyi."

Charlotte Piers'in elini sıktı. Onun bir tirat atmamak için mücadele ettiğini hissedebiliyordu.

"Bu doğru," dedi. "Tamamen iyileştim. Ve her zaman bunun dürüst bir hata olduğunu düşündüm."

"O ilk gece bana neden gerçeği söylemedin?" Piers sorusunu Sör Vernon'a yöneltti.

"Bunu memnuniyetle yapardım Granville - özel olarak, Edmund'un kulaklarından uzakta. Ama sen kız için teklifte bulunmaya o kadar çabuk atladın ki, hiç şansım olmadı. Belki aranızda bir şey *vardır* diye düşündüm. Ne de olsa perdelerin arkasında birlikte saklanıyordunuz."

Charlotte Piers ile bakıştı. "Bu doğru, öyleydik."

"Ve yanılmadınız, Sör Vernon." Piers onun bakışlarını tuttu. "Başından beri aramızda bir şeyler vardı."

Leydi Parkhurst rahatlamış bir iç çekti. "Her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmasına çok sevindim. Bağışlamanızı umabilir miyiz?"

"Evet, elbette." Charlotte ayağa kalktı ve Leydi Parkhurst'ün yanına giderek onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim."

Ve kendi kendine itiraf etti, hayranlığı da hiç az değildi.

Yıllar süren evlilikten sonra bir çiftin birbirlerine bu kadar aşık ve şehvet dolu olduğunu görmek yüreklendiriciydi. Hâlâ birbirlerini şaşırtmanın yollarını bulmalarını çok tatlı buluyordu. Bu ona kendi evliliği için umut verdi.

Piers. İster yarın ister yıllar sonra evlensinler, yuva kurmak yerleşik olmak anlamına gelmek zorunda değildi.

Edmund'un şokuna gelince.

Bir çocuk için, anne babasının birbirlerine aşık olduklarına dair kanıtlarla yüzleşmekten daha kötü şeyler de olabilirdi.

"Herkes yemek odasına döndü. Muhtemelen iştahları kaçmıştır ama öyle ya da böyle akşam yemeği neredeyse bitmiş olacak." Leydi Parkhurst saçlarını ve eteklerini düzeltti. "Akşamki olayları göz önünde bulundurursak, belki de Vernon'un kadeh kaldırmasını atlayıp doğrudan sizin duyurunuzla geçmeliyiz?"

Piers ayağa kalktı. "Muhtemelen en iyisi bu olur."

Ev sahiplerini koridorda takip ettiler ama Piers onu yemek odasının hemen dışında durdurdu.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi, "bunu halledebilmemizin iki yolu var."

"Öyle mi?"

"Evlilik niyetimizi ağırbaşlı ve uygun bir şekilde duyurabilir, elinin üstündeki havayı öpebilir ve bir sonraki minuet için sizinle nişanlanabilirdim."

"Hm. Çok efendice. İkincisi ne?"

Sol kaşı hınzır bir niyetle kıvrıldı. "Çılgın, tutkulu aşk ilanlarını içerir. Dudakların bolca uygulanması. Seni uygunsuz bir şekilde yakın tuttuğum çoklu valsler. Kardeşlerinin hafif hoşnutsuzluğu, annenin mahallesinde olası bir baygınlık ... ve bir sonraki kitabı dolduracak kadar dedikodu *Prattler*'in üç sayısı."

Charlotte düşünüyormuş gibi yaptı.

"Ne olacak aşkım?" Kolunu uzattı. "Lime lime olmuş itibarına birkaç dikiş atalım mı? Yoksa bir skandal mı başlatmak istiyorsun?"

Kolunu onunkinin içinden geçirdi. "Seninle mi? Skandalı her zaman kabul ederim."

Sonsöz

Üç ay sonra

Birbirlerinden uzaklaştılar, yastıkların ve yatak çarşaflarının üzerine yığıldılar, terden kayganlaştılar ve nefes nefese kaldılar.

Şu an için karşılıklı olarak doymuşlardı ama sadece şu an için. Üç aylık yoksunluk tek seferde geri alınamazdı.

Charlotte başını kocasının çıplak göğsüne yasladı. Kocasının güçlü kolu Charlotte'un etrafını sararak onu kendine yaklaştırdı. Kolunun yukarı ve aşağı doğru nazıkçe okşanması, durgun vücudunda ılık bir rahatlık dalgası yarattı.

Dünyada olmak isteyeceği başka bir yer yoktu.

Gözlerini kısarak avizeye baktı. "Eldivenim nasıl oldu da oraya kadar çıktı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Yatak odasına baktı. *Her yerde* atılmış giysiler vardı.

Gömleği ve yeleği tuvalet masasının üzerine fırlatılmıştı. Onun çoraplar yatak direklerine asılmıştı. Kombinezon havuzları yerde, bir çift gri pantolona karışmış halde duruyordu. İpek gelinliğinin üzerinde Narin danteller ve tohum inciler halının üzerinde zarif bir yığına dönüşmüştü.

"Söz veriyorum, düzenli olmak için çaba göstereceğim," dedi. "Ama ancak balayını evinizdeki her odayı darmadağın ederek geçirdikten sonra."

"Birincisi hayatım, burası artık *bizim* evimiz. İkincisi, Oakhaven'ın kırk altı odası olduğu konusunda seni uyarmak zorundayım."

"Sen meydan okuyorsan ben de meydan okumaya hazırım."

Yüzünü ona döndü ve çıplak bedenini yavaş, arzulu bakışlarla süzdü.

"Hiç şüphelen olmasın. Bu fırsatın üstesinden geleceğim."

Güldü. Noel'deki düğünlerinden önceki aylarda birbirlerini düzenli olarak görmüşlerdi. Seçilmesi gereken çiçekler, düzenlenmesi gereken menüler ve annemin cömert zevklerini tatmin etmek vardı. Hatta düğün için

birkaç baloya katıldılar ve operada iki kez sahneye çıktılar. Ancak hiçbir zaman yanlarında bir refakatçi olmamıştı. Arada bir kaçamak bir öpücük dışında, el ele tutuşup hasret dolu bakışlar atmaktan öteye gidememişlerdi.

Bunu nasıl da özlemişti -sadece ona verdiği cinsel hazzı değil, yatakta onunla kucaklaşmayı ve konuşmayı da.

"Belki de bir sonraki işimiz banyo odası olur." Oturur pozisyona geçti ve onun dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı. "Ama önce biraz yiyecek bir şeyler alsak iyi olur."

O yataktan kalkarken Charlotte tekrar şiltenin üzerine yığıldı.

Kırk altı oda. Lordum.

Sadece bu yatak odasının ölçeği bile saray gibiydi.

Yakında kendini bu büyük eve ve onun sahibesi olmanın göz korkutucu görevine alıştırmak zorunda kalacaktı.

Ancak bu gece için sadece Piers'a dikkat etmesi gerekiyordu. Kocasına. Arkadaşı. En büyük aşkı.

Onun uzman tupper'ı, doğru durumda.

Yan yattı ve onu izlemek için bir dirseğinin üzerine yaslandı.

O da bu görüntüyü özlemişti. Adamın zayıf, erkeksi vücudu bir güzellik abidesiydi.

Adam yanından uzaklaşırken onu sahiplenici, utanmaz bir ilgiyle izledi - adamın kalçalarındaki ve sırtındaki kasların bükülüp esnemesine bayılıyordu - ve adam şampanya ve içeceklerle dolu gümüş bir tepsi taşıyarak geri döndüğünde daha da büyük bir ilgiyle baktı.

Bir iç geçirdi. Gerçekten de şanslı bir kadındı. Ve aniden, açgözlü biri oldu.

Kadın doğrulup ayaklarını kalçalarının altına soktu ve yatağın ortasında bir tür piknik yaptılar. Sandviçler, buzlu kekler ve kuş üzümlü çörekler, bir dizi peynir ve meyve. Aşçısı Aralık ayında olgun, tatlı kayısıları nasıl bulmuştu? Bir mucize.

"Neredeyse unutuyordum." Tereyağı ve gofret inceliğinde jambonla doldurulmuş bir ekmeği kenara koydu. "Sizin için hediyelerim var."

Charlotte son şampanyasını da yuttu. "Düğün hediyeleri mi?" "Düğün hediyeleri, Noel hediyeleri. Nasıl düşünmek istersen onları."

"İlgimi çektiniz."

Uzanarak komodinin çekmecesini açtı ve karıştırdı. "Öncelikle beklenen bir şey var." Sıkılmış, umursamaz bir havayla

Çekmecedan altın ve mücevherlerden oluşan pırıl pırıl bir ip çıkardı ve ona uzattı.

Charlotte neredeyse ona dokunmaya korkuyordu. Neredeyse.

Kolyeyi eline alıp ışığı yakalamak için ters çevirdiğinde parmakları biraz titredi. Her biri tırnağı kadar büyük olan zarif safirlerden oluşan bir küme, elmas işlemeli bir zincirden sarkıyordu.

"Aman Tanrım. Piers."

Onu dekoltesine doğru tuttu ve adam da arkadan bağlamasına yardım etti. Odanın karşısındaki aynadaki yansımasını yakalamak için boynunu bükte. Bu mesafeden bile kolye yıldızlarla dolu bir gece gibi parlıyor ve ışıldıyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok güzel."

"Siz giyince güzelleşiyor. Ama dediğim gibi, bu beklenen bir şey."

"Bunu kesinlikle beklemiyordum."

"Daha az geleneksel olan birkaç hediye daha var."

Charlotte isteksizce bakışlarını kendi yansımasından ayırdı. "Daha fazla mı?"

"Şu büroyu görüyor musun?" Odanın bir köşesini boydan boya kaplayan, üzerinde çiçek kakmaları olan ceviz ağacından yapılma devasa sandığa doğru başıyla işaret etti.

"Kaçırmak çok zor."

"On dört gizli çekmecesine var. Ve hiç ipucu yok. Hepsini bulmanızın yıllarınızı alacağından şüpheleniyorum."

"Hah. Sanırım sadece çekmecelerin faydasını öğrenmemi istiyorsunuz."

"Belki de. Şimdi, sonuncusu için. Ve en iyisi, umarım. Gözlerini kapat ve Ellerini uzat."

İtaat etti, dik oturdu ve ellerini önünde birleştirdi. "Aç."

Charlotte gözlerini açtığında kadife bir düğmeden sarkan pirinçten küçük bir parmak gördü. "Bir anahtar mı? Neyin anahtarı?"

"Bu evin içinde bir yerde bulunan gizli bir geçit."

Sevinçten nefesi kesildi. "Bu evin gizli bir geçidi mi var?"

"Artık var. Biri gizli bir odada bitiyor. Mimar ve inşaatçılardan oluşan bir ekibe eklettim. Ve ben bile nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden benden cevap alacağınızı düşünmeyin."

Onu çok iyi tanıyordu.

Ve haklıydı, bu hepsinden daha iyiydi.

Anahtarı avucunun içinde sıkı. "Bu şimdiye kadar aldığım en mükemmel hediye. Teşekkür ederim. Ve şimdi sana sadece bir hediyem olduğunu ve onun da bu kadar harika olmadığını itiraf edeceğim an geldi."

"Charlotte." Ona doğru uzandı ve yanağını avuçlarının içine aldı. "Mere Saatler önce, Tanrı'nın önünde karım olacağına yemin ettin. Seni o kadar çok seviyorum ki, kalbimin her gizli odasını ve varlığımın her karanlık, gizli dolabını çoktan doldurdun. Hediyelerle uğraşmana hiç gerek yok. Günlerimin geri kalanında kendimi hediyelere doymuş sayıyorum."

Oh, bu adam. Onun soğuk ve romantik olmadığına nasıl inanabilirdi ki?

Gülümsedi ve aptalca bir gözyaşını kırıştırdı. "Peki o zaman. Belki de hediyem her şeye rağmen uygundur."

Yataktan zıpladı, uşakların taşıdığı bavulları karıştırarak doğru şapka kutusunu buldu ve küçük hediyesiyle birlikte aceleyle geri döndü.

"Al." Sinirlerine hakim olamadan elini onun eline tutuşturdu. "Bu sadece bir portre. Benim."

Mükemmel, Charlotte. Sanki bunu kendisi göremiyor mu?

"Delia ailesiyle birlikte gitmeden önce bu resmi yaptı," diye açıkladı. "Seni çok iyi yakalamış."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Cevap olarak, portreyi bir kenara bıraktı ve tutkulu bir öpücükle onun ağzını aldı. "Buna bayılıyorum," diye fısıldadı dudaklarına. "Ben de sana bayılıyorum."

Boynunu ve kulağını öpmek için başını eğdi, göğsünü avucunun içine aldı ve başparmağını meme ucunun etrafında hafifçe okşadı.

"Delia şu anda bize bir manzara resmi çizdiğini yazmış." Adamın eli kalçalarının arasına dalınca Charlotte nefesini içine çekti. "İnişli çıkışlı tepelerin ve koruların manzarası. İtalya'nın kırsal kesiminin neredeyse freskler." "Bunu

duyduğuma
sevindim."

Adam onu sırt üstü yatırırken elini saçlarına doladı. "Sör Vernon'un randevusunu değiştirmek için nüfuzunuzu kullandığınız için size teşekkür ettim mi?"

"Mm-hm," diye mırıldandı, dilini meme ucunun üzerinde gezdirerek.

"Ve bu yaz Parkhurst'leri ziyaret edeceğimizi, yolda Paris ve Viyana'ya uğrayacağımızı vaat etmek için mi?"

"Sadece birkaç düzine kez."

"Bunun anlamı çok büyük- Oh."

Meme ucunu ağızına çekti, hassas tepe noktasıyla alay etti. Dilini ve dişlerini. Adam onu bıraktığında, kadın düşüncesini tamamen kaybetmişti.

Bir anda onun üstüne çıktı, kalçalarını ayırdı ve dizlerini omuzlarına bağladı. Sonra kalçalarını kavradı ve kollarını bükerek onu kendine doğru çekti, öpücüğü için en mahrem yerlerini açtı.

Hareketi kaba ve emrediciydi. Her şey uygun değil.

Ve dilini kullanma şekli gerçekten de şeytaniydi.

"Piers." Nefes nefese, kıvranarak geçen birkaç dakikanın ardından, bakışlarını yakalayana kadar saçlarını çekiştirdi. "Gerçekten istifa etmedin, değil mi?"

"Gerçek mi?"

"Her zaman."

Ona yavaşça, hınzırca bir gülümseme verdi. "Casuslar asla gerçekten emekli olmazlar, sevgilim. Sadece çok derin bir gizliliğe bürünürler."

Bununla birlikte yorganı beline kadar çekti ve altında kayboldu. Ertesi sabah Charlotte taş gibi uyudu.

Teşekkür

Charlotte Highwood gibi benim de gizemler her zaman ilgimi çekmiştir.

Tüm eski Nancy Drew kitaplarını bana verdiği için anneme teşekkür ederim.

Arkadaşlarım ve aileme, yakın ve geniş aileme, hiçbir fikrim olmadığında verdikleri destek ve gösterdikleri anlayış için teşekkür ederim. Aşkımızın çözülmesi gerekmeyen bir gizem olduğunu kabul eden kocama minnettarım. Sadece öyle.

Hayatımdaki bir diğer gizem de editörüm Tessa Woodward'ın bana neden katlanmaya devam ettiği -ama katlandığı için çok minnettarım. Avon ekibini oluşturan diğer herkese teşekkürlerimi sunarım. Ve tüm minnettarlığım menajerim Steve Axelrod'a, Lori ve Elsie'ye. Cevaplar.

Son olarak, Jane Austen ve Stephen King'e kurguda iki ikonik açılış cümlesi sağladıkları için teşekkürlerimi (ve özürlerimi) sunuyorum, her ikisini de utanmadan kendi kullanımlarım için çarpıttım çünkü özellikle karanlık veya fırtınalı bir gece değildi.

Yazar Hakkında

TESSA DARE, bir düzineden fazla tarihi romanın *New York Times* çoksatan, ödüllü yazarıdır. Eğitimli bir kütüphaneci ve kalbinde bir kitap aşığı olan yazar, kocası, iki çocuğu ve bir çift kozmik kedi yavrusuyla birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır.

www.tessadare.com

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Tessa Dare tarafından

BİR SKANDAL MI BAŞLATMAK İSTİYORSUNUZ?

Sonsuza Kadar Şatolar

DÜKÜ ROMANTIZE ETMEK
MARKIZE EVET DEMEK BİR
İSKOÇ DÜĞÜMÜ ATARKEN

Spindle Koyu

TESLİM OLMAK İÇİN BİR
GECE KÖTÜ OLMAK
İÇİN BİR HAFTA GECE
YARISI BİR KADIN

SKANDALCI, AHLAKSIZ, İYİLİKSİZ BAY WRIGHT (roman) HER
DUCHESS YAPAR
GÜZELLİK VE KARABAŞ (novella)

Damızlık Kulübü Üçlemesi

BİR DÜK İLE BİR DANS BİR
DÜZENBAZ TARAFINDAN İKİ
KEZ AYARTILMAK
BİR ALÇAKLA ÜÇ GECE

İffetsiz Sütçü Kız    emesi

AV TANRIÇASI BİR
SİRENİN TESLİMİYETİ
BİR İKNA KADINI

* AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'un Kalpten Haber Bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR SKANDAL MI BAŞLATMAK İSTİYORSUNUZ? Telif Hakkı © 2016 Eve Ortega tarafından. Tüm hakları saklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. Bunun hiçbir bölümü eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. makaleler ve eleştiriler. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Epub Basım OCAK 2016 ISBN: 9780062349057

Basılı Baskı ISBN: 9780062349040

Avon, Avon Books ve Avon logosu HarperCollins Publishers'ın ticari markalarıdır.

16 17 18 19 20 QGM 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.